

KỂ 2 HAI MẮT

Amélie Nothomb

nh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

1

Ngày đầu tiên, tôi thấy nó mỉm cười. Lập tức tôi muốn làm quen ngay.

Tôi biết rõ sẽ chẳng bao giờ quen được nó. Lại gần nó, tôi không thể. Tôi luôn chờ người khác đến bắt chuyện: chẳng bao giờ có ai đến cả.

Trường đại học là thế. Ta nghĩ sẽ mở lòng với thế giới quanh ta và rồi chẳng gặp được ai hết.

Một tuần sau, đôi mắt nó nhìn tôi.

Tôi tưởng đôi mắt ấy sẽ nhanh chóng chuyển hướng. Nhưng không, chúng vẫn ở đó mà dò xét tôi. Tôi chẳng dám nhìn ánh mắt ấy. Mặt đất như sụt lở dưới chân, tôi cảm thấy khó thở.

Vì tình trạng ấy cứ tiếp diễn nên sự đau khổ càng trở nên khủng khiếp. Với lòng can đảm chưa từng có, tôi nhìn thẳng vào mắt nó. Nó khẽ đưa tay ra hiệu với tôi rồi cười.

Sau đó, tôi thấy nó nói chuyện với đám con trai.

Ngày hôm sau, nó lại gần và chào tôi.

Tôi chào lại rồi im lặng. Tôi ghét sự ngượng nghịu của bản thân.

- Cậu trông trẻ hơn những bạn khác, nó nhận xét.
- Là vì tôi trẻ hơn thật. Tôi mới tròn mười sáu tuổi được một tháng.
- Tôi cũng vậy. Tôi tròn mười sáu cách đây ba tháng. Hãy thú nhận là cậu không tin tôi trẻ thế đi.

- Đúng vậy.

Sự tự tin làm nó trông già hơn tôi hai đến ba tuổi.

- Cậu tên là gì? nó hỏi tôi.
- Blanche. Còn cậu?
- Christa.

Cái tên ấy thật đặc biệt. Tôi lại im lặng vì kinh ngạc. Nó nhìn thấy sự ngạc nhiên của tôi và nói thêm:

- Ở Đức, tên này không hiếm đâu.
- Cậu là người Đức à?
- Không. Tôi đến từ một tỉnh ở miền Đông.
- Cậu nói được tiếng Đức chứ?
- Tất nhiên.

Tôi nhìn nó đầy ngưỡng mộ.

- Tạm biệt cậu, Blanche.

Tôi không kịp chào lại. Nó đã bước xuống cầu thang của giảng đường. Một nhóm sinh viên í ới gọi nó. Christa rạng rỡ tiến đến chỗ đám bạn đang gọi.

“Nó đã hòa nhập,” tôi nghĩ.

Từ này đối với tôi có một ý nghĩa vô cùng to lớn. Tôi chưa bao giờ hòa nhập được với bất cứ thứ gì. Tôi cảm thấy vừa khinh bỉ vừa ghen tị với những người có khả năng hòa nhập.

Lúc nào tôi cũng chỉ lủi thủi một mình. Điều này không làm tôi khó chịu nếu như đó là lựa chọn của tôi. Đẳng này lại hoàn toàn không phải thế. Tôi luôn mơ ước được nhập bọn, dù chỉ để tặng bản thân một thứ xa xỉ là tách khỏi nhóm ngay sau đó.

Tôi luôn mơ ước được trở thành bạn của Christa. Đối với tôi, có một người bạn là điều không thể tin nổi. Trở thành bạn của Christa lại càng là điều không tưởng. Không, không nên hy vọng hão huyền.

Trong một khoảnh khắc, tôi tự hỏi tại sao mình lại mong mỏi có được tình bạn này đến thế. Tôi không tìm được câu trả lời rõ ràng. Cô gái này có cái gì đó cuốn hút mà tôi không tài nào lý giải được.

Khi tôi rời khuôn viên trường đại học, một giọng nói hét vang tên tôi.

Điều này chưa từng xảy ra với tôi. Nó khiến tôi hoảng sợ. Tôi quay người lại và thấy Christa đang chạy đuổi theo. Thật tuyệt vời.

- Cậu đi đâu đấy? Nó vừa đi cùng vừa hỏi tôi.

- Về nhà.

- Cậu sống ở đâu vậy?

- Cách đây năm phút đi bộ.

- Đó đúng là thứ tôi cần!

- Sao vậy? Cậu sống ở đâu?

- Tôi đã nói với cậu rồi: ở một tỉnh thuộc miền Đông.

- Đừng nói với tôi là tối nào cậu cũng quay về đó nhé.

- Đúng thế đấy.

- Xa thế cơ mà!

- Ừ. Phải mất hai tiếng đi tàu để đến trường, hai tiếng để về nhà, chưa kể các đoạn đường phải đi bằng xe buýt. Đó là giải pháp duy nhất tôi đã tìm ra.

- Liệu cậu có chịu nổi không?

- Để xem đã.

Tôi không dám hỏi thêm câu nào nữa, sợ nó mặc cảm. Hẳn là nó không có điều kiện để thuê phòng trọ sinh viên.

Khi về đến nhà, tôi chia tay nó.

- Nhà bố mẹ cậu ở đây à? nó hỏi.

- Ừ. Thế cậu cũng sống cùng bố mẹ chứ?

- Ừ.

- Ở tuổi bọn mình, đó là điều bình thường, tôi nói thêm, dù không hiểu tại sao lại nói thế.

Nó cười phá lên như thể tôi vừa nói một điều gì đó kỳ cục. Tôi cảm thấy ngượng.

Không biết liệu tôi có phải là bạn nó không. Đây là dấu hiệu huyền bí giúp ta nhận ra mình là bạn của ai đó? Tôi chưa bao giờ có bạn cả.

Ví dụ, nó thấy tôi khôi hài, liệu đó là dấu hiệu của tình bạn hay sự khinh bỉ? Còn tôi, điều đó khiến tôi đau lòng. Bởi vì tôi đã mến nó mất rồi.

Trong một phút minh mẫn, tôi tự hỏi tại sao. Chút ít ỏi, rất ít ỏi tôi biết về nó lý giải khao khát của tôi muốn làm nó hài lòng chẳng? Hay đó chính là vì cái lý do tồi tệ rằng nó là kẻ duy nhất đã ngó ngang đến tôi?

Thứ Ba, các tiết học bắt đầu lúc tám giờ sáng. Mắt Christa thâm quầng.

- Trông cậu mệt mỏi thế, tôi nhận xét.

- Tôi phải dậy từ bốn giờ sáng.

- Bốn giờ á! Cậu nói với tôi là đi chỉ mất hai tiếng thôi mà.

- Tôi không sống ngay tại Malmédy. Làng tôi cách nhà ga nửa tiếng đồng hồ. Để bắt kịp chuyến tàu năm giờ, tôi phải dậy từ bốn giờ. Ở Bruxelles cũng vậy, trường đại học không nằm gần nhà ga.

- Phải thức dậy từ bốn giờ sáng thì đâu còn là người nữa.

- Thế cậu có cách nào khác không? nó gắt gỏng.

Nó quay gót.

Tôi thấy dẫn vật ghê gớm. Tôi phải giúp nó.

Tối hôm đó, tôi kể với bố mẹ về Christa. Để đạt được mục đích của mình, tôi bảo nó là bạn tôi.

- Con có một cô bạn à? Mẹ vừa hỏi vừa cố tỏ vẻ không quá ngạc nhiên về thông tin mới mẻ này.

- Vâng. Tối thứ Hai hàng tuần, bạn ấy có thể ngủ lại đây được không ạ? Bạn ấy sống trong một ngôi làng ở miền Đông, vì vậy, thứ Ba hàng tuần, bạn ấy phải dậy từ bốn giờ sáng để kịp dự các tiết học lúc tám giờ.

- Không vấn đề gì. Bố mẹ sẽ kê thêm giường gấp trong phòng ngủ của con.

Ngày hôm sau, với một sự can đảm chưa từng có, tôi nói với Christa chuyện đó:

- Nếu cậu muốn, tối thứ Hai hàng tuần, cậu có thể ngủ lại nhà tôi.

Nó nhìn tôi với vẻ kinh ngạc và hớn hờ. Đó là khoảnh khắc đẹp nhất đời tôi.

- Thật không?

Nhưng ngay lập tức tôi lại làm hỏng mọi chuyện khi nói thêm:

- Bố mẹ tôi đồng ý rồi.

Nó phì cười. Tôi lại còn nói thêm một điều kỳ cục nữa.

- Cậu sẽ đến chứ?

Vậy là, lợi thế đã bị đảo lộn. Tôi không còn là kẻ giúp đỡ nó nữa: tôi cầu đang xin nó.

- Ừ, tôi sẽ đến, nó trả lời, với vẻ ngụ ý rằng nó làm vậy cốt để tôi thấy dễ chịu.

Điều đó không ngăn được tôi vui mừng và háo hức chờ đợi ngày thứ Hai.

Là con một, không có khiếu lăm trong việc kết bạn, tôi chưa bao giờ mời ai đến nhà, và ngủ lại trong phòng tôi lại càng không. Viễn cảnh đó làm tôi ngây ngất vì vui sướng.

Ngày thứ Hai đã đến. Christa chẳng tỏ vẻ quan tâm đặc biệt gì đến tôi. Tuy nhiên, tôi sung sướng nhận thấy nó mang một chiếc ba lô: đồ dùng cá nhân của nó.

Hôm đó, các tiết học kết thúc lúc bốn giờ chiều. Tôi đợi Christa bên dưới giảng đường.

Nó mất không biết bao nhiêu thời gian để chào tạm biệt đám bạn đồng đúc của mình. Sau đó, nó đến chỗ tôi, không có vẻ gì vội vã.

Chỉ đến khi bọn tôi rời khỏi tầm mắt của các sinh viên khác, nó mới hạ cố nói chuyện với tôi - với vẻ thân thiện gượng ép, như để nhấn mạnh nó đang ban cho tôi một ân huệ.

Khi mở cửa căn hộ trống huếch, tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi thấy đau nhói. Christa bước vào và nhìn quanh. Nó hét lên:

- Không đến nỗi nào!

Một niềm tự hào phi lý dâng lên trong tôi.

- Bố mẹ cậu đâu? nó hỏi.

- Đi làm.

- Họ làm nghề gì?

- Bố mẹ tôi là giáo viên một trường cấp hai. Bố tôi là giáo viên tiếng Latinh và tiếng Hy Lạp, mẹ tôi dạy sinh học.

- Hiểu rồi.

Tôi những muốn hỏi xem chính xác nó hiểu gì. Nhưng tôi lại không dám.

Căn hộ trông không xa hoa nhưng rất dễ thương.

- Cho tôi xem phòng ngủ của cậu nào!

Tôi xúc động dẫn nó đi thăm lãnh địa của mình. Căn phòng vô vị. Nó tỏ ra thất vọng.

- Phòng ngủ của cậu trông chẳng ra làm sao cả, nó nói.

- Rồi cậu sẽ thấy, ở đây thích lắm, tôi bình luận, hơi rầu rĩ một chút.

Nó nằm lăn ra giường tôi, để lại cho tôi chiếc giường gấp. Tuy tôi đã quyết định nhường giường cho, nhưng giá mà nó không lấn lướt trước như thế thì thích hơn. Ngay lập tức, tôi giận bản thân vì đã nuôi dưỡng những ý nghĩ tầm thường như vậy.

- Từ trước đến nay cậu toàn ngủ ở đây à?

- Ừ. Tôi chưa từng sống ở nơi khác.

- Cậu có anh chị em không?

- Không. Thế còn cậu?

- Tôi có hai anh trai và hai chị gái. Tôi là con út. Cho tôi xem quần áo của cậu nào.

- Gì cơ?

- Mở tủ của cậu ra đi!

Bàng hoàng, tôi thực hiện mệnh lệnh. Christa đứng phắt dậy để đến xem.

Sau khi xem xét xong, nó nói:

- Cậu chỉ có mỗi một thứ đẹp.

Nó vồ lấy bộ cánh lịch sự duy nhất của tôi, chiếc xường xám bó sát. Trước cặp mắt sững sốt của tôi, nó quăng phắt áo phông, quần bò và đôi giày của mình đi.

- Chiếc váy bó rất sát, nó vừa ngấm cái váy vừa bảo. Tôi sẽ cởi luôn cả quần lót.

Và thế là nó trần như nhộng trước mắt tôi. Nó luồn chiếc váy vào người và ngấm mình trước tấm gương lớn. Chiếc váy rất hợp với nó. Nó say sưa ngấm mình trong gương.

- Tôi tự hỏi không biết trông cậu thế nào khi mặc chiếc váy này.

Điều tôi nghi ngại đã xảy ra. Nó cởi chiếc váy và quăng cho tôi:

- Cậu mặc vào đi!

Tôi đứng bất động, sững sờ.

- Tôi bảo cậu mặc vào đi!

Tôi không thốt lên được lời nào.

Christa mở to đôi mắt với vẻ hớn hờ như thế cuối cùng nó đã hiểu ra:

- Cậu cảm thấy khó chịu vì tôi không mặc quần áo à?

Tôi lắc đầu.

- Thế tại sao cậu không cởi quần áo ra?

Tôi lại lắc đầu lần nữa.

- Có, cậu có thể mà! Cậu phải làm thế!

Tôi phải làm thế ư?

- Cởi đi, cậu thật ngớ ngẩn! Cởi quần áo ra nào!

- Không.

Từ “không” ấy đối với tôi là cả một chiến thắng.

- Tôi đã cởi hết rồi này!

- Không phải vì thế mà tôi buộc phải làm giống cậu.

- “Không phải vì thế mà tôi buộc phải làm giống cậu!” nó nhại tôi bằng một cái giọng lố bịch.

Tôi đã nói như vậy ư?

- Nào, Blanche! Bọn mình là con gái với nhau mà!

Im lặng.

- Tôi hoàn toàn trần truồng đây này! Tôi chẳng thấy làm sao cả!

- Đó là vấn đề của cậu.

- Chính cậu mới là người có vấn đề ấy! Cậu chẳng hài hước chút nào cả!

Nó vừa cười vừa nhảy bổ vào tôi. Tôi lăn lộn trên chiếc giường gấp. Nó giật phăng đôi giày, cởi khuy chiếc quần bò của tôi với vẻ khéo léo đến không ngờ rồi kéo xuống và tận dụng cơ hội lộ luôn chiếc quần lót của tôi. May sao, chiếc áo phông tôi mặc lại dài và trùm đến nửa đùi.

Tôi hét lên.

Nó dừng lại và nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

- Cậu làm sao đấy? Cậu điên à?

Tôi run lên bần bật.

- Không được động vào tôi nữa!
- Được. Thế thì cậu tự cởi ra đi.
- Tôi không thể.
- Nếu cậu không làm, tôi sẽ làm đấy! nó đe dọa.
- Tại sao cậu lại hành hạ tôi thế?
- Cậu thật nực cười. Đó không phải là hành hạ! Chỉ là giữa con gái với nhau thôi mà!

- Tại sao cậu lại cần tôi phải cởi hết quần áo?

Nó trả lời kỳ cục thế này:

- Để chúng ta bình đẳng với nhau.

Cứ như tôi có thể bình đẳng với nó! Than ôi, tôi lại chẳng tìm ra lời nào để nói cả.

- Cậu thấy rõ là cậu phải làm điều đó rồi chứ! nó đắc chí.

Thất bại, tôi hiểu chẳng còn lối thoát nào nữa. Hai tay tôi nắm lấy gấu áo. Mặc dù rất cố gắng, tôi vẫn không tài nào vén nó lên được.

- Tôi không thể.

- Tôi có thể chờ, nó nói, đôi mắt đầy chế giễu không rời khỏi tôi.

Tôi mười sáu tuổi. Tôi chẳng có gì, không tài sản vật chất cũng chẳng có niềm vui tinh thần. Tôi không có bạn bè, không tình yêu, không chút kinh nghiệm sống. Tôi không có lý tưởng, và tôi cũng không chắc mình có một tâm hồn hay không. Cơ thể tôi là tất cả những gì tôi có.

Lúc ta sáu tuổi, khóa thân chẳng là gì hết. Khi ta hai mươi, khóa thân đã là một thói quen cũ mèm.

Ở tuổi mười sáu, khóa thân là một hành vi bạo lực điên rồ.

“Tại sao cậu lại yêu cầu tôi điều đó hả Christa? Cậu có biết điều đó có ý nghĩa gì với tôi không? Liệu cậu có ép buộc tôi làm thế nếu cậu biết điều đó không?”

Tôi không hiểu tại sao tôi lại vâng lời cậu.”

Mười sáu năm cô đơn, thù hận bản thân, sợ hãi trong câm lặng, khát khao mãi mãi không được thỏa mãn, đớn đau vô ích, giận hờn không kết quả và năng lượng không được khai thác chất chứa trong cơ thể tôi.

Cơ thể có ba vẻ đẹp: sức mạnh, nét duyên dáng và vẻ đầy đặn. Một vài cơ thể kỳ diệu hội tụ cả ba yếu tố đó. Ngược lại, cơ thể tôi lại chẳng sở hữu tí chút nào trong số ba vẻ đẹp đó. Thiếu là điều cốt lõi khi nhìn vào cơ thể tôi: thiếu mạnh mẽ, thiếu duyên dáng, thiếu đầy đặn. Nó cũng giống như tiếng kêu của một người đói.

Ít ra cái cơ thể chưa bao giờ lộ diện dưới ánh sáng mặt trời này cũng rất hợp với tên tôi: cái cơ thể gầy còm này trắng⁽¹⁾, trắng như thứ vũ khí cùng tên, nhưng nó lại không được mài giũa cho ra hồn - phần sắc bén lại ở bên trong.

- Cậu định hôm nay hay ngày mai mới cởi áo đây? Christa vừa nằm trên giường vừa nói, vẻ rất vui thú tận hưởng những mảnh vụn khổ đau nhỏ bé nhất của tôi.

Vậy là, để đoạn tuyệt với tình cảnh đó, bằng một động tác nhanh nhẹn của người rút chốt lựu đạn, tôi lột phăng chiếc áo phong rồi quẳng xuống đất, như lúc chàng kỵ sĩ Vercingétorix⁽²⁾ ném tấm khiên xuống chân César⁽³⁾.

Mọi thứ trong tôi gào thét lên kinh tởm. Chút ít ỏi tôi từng có, cái bí mật thâm về cơ thể mình, tôi đã đánh mất rồi. Đó đích xác là một sự hy sinh. Và thật khủng khiếp khi nhận thấy mình hy sinh điều đó chẳng để làm gì cả.

Vì Christa chỉ khẽ gật đầu. Nó khinh bỉ nhìn tôi từ đầu đến chân, vẻ như nhận thấy màn kịch chẳng có gì thú vị. Chi tiết duy nhất thu hút sự chú ý của nó:

- Ôi, cậu cũng có ngực cơ à!

Tôi tưởng như có thể chết đi được. Che giấu những giọt nước mắt điên dại làm tôi

càng trở nên kỳ cục hơn, tôi nói:

- Tất nhiên. Cậu chờ đợi điều gì chứ?

- Cậu hãy tự cho mình hạnh phúc đi. Khi mặc quần áo vào, trông cậu lép kẹp như một con cá bơn.

Choáng váng trước lời bình phẩm này, tôi cúi xuống nhặt chiếc áo phong.

- Không! Tôi muốn nhìn cậu mặc chiếc xường xám cơ.

Nó chìa cho tôi chiếc váy. Tôi mặc vào.

- Chiếc váy hợp với tôi hơn với cậu, nó

kết luận.

Đột nhiên đối với tôi chiếc váy dường như làm tăng thêm sự trần trụi. Tôi vội vã cởi nó ra.

Christa đứng phắt dậy và tiến lại cạnh tôi

trước chiếc gương lớn để quan sát.

- Nhìn này! Chúng ta đâu có giống nhau đâu! nó thốt lên.

- Cậu thôi đi, tôi nói.

Tôi cảm thấy khổ sở tột cùng.

- Cậu đừng có nhìn lảng đi nơi khác thế, nó ra lệnh. Hãy nhìn chúng ta đây này.

Sự so sánh thật cay nghiệt.

- Cậu nên làm cho ngực mình nở nang hơn, nó nói, giọng thông thái rờm.

- Tôi mới có mười sáu tuổi mà, tôi phản ứng.

- Vậy thì sao? Tôi cũng thế! Và ngực tôi thì hoàn toàn khác hẳn, đúng không nào?

- Mỗi người có một nhịp độ phát triển khác nhau.

- Làm gì có chuyện đó! Tôi sẽ dạy cậu một bài tập. Chị gái tôi trước đây cũng giống cậu. Sau sáu tháng luyện tập, chị ấy đã thay đổi, cậu có thể tin tôi. Nào, cậu làm theo tôi đi: một, hai, một, hai...

- Để tôi yên, Christa, tôi vừa nói vừa đi tìm chiếc áo phông.

Nó nhảy bổ vào chiếc áo và mang nó sang bên kia góc phòng. Tôi bắt đầu đuổi theo nó. Nó cười thét lên. Tôi cảm thấy nhục nhã và giận dữ đến mức không cả nghĩ đến việc lấy một chiếc áo phông khác trong tủ để thay. Christa chạy băng qua phòng, khoái chí giễu cợt tôi bằng cơ thể xinh đẹp của nó.

Đúng lúc đó, mẹ tôi đi làm về. Nghe thấy tiếng la hét đình tai phát ra từ phòng tôi, mẹ vội vã đi vào, không kịp gõ cửa và thấy hai thiếu nữ trần truồng đang tung tăng khắp phòng. Mẹ không để ý thấy rằng một trong hai đứa, con gái mẹ, đang rơm rớm nước mắt. Mẹ chỉ để mắt đến cô gái lạ mặt đang cười.

Đúng lúc mẹ thâm nhập vào lãnh địa của tôi thì tiếng cười của Christa, kẻ bị quỷ ám, lại trở thành một luồng gió mát - một niềm vui sướng thực sự, lành mạnh như cơ thể nó. Nó ngừng chạy, bước về phía mẹ tôi rồi chìa tay ra với mẹ.

- Cháu chào cô. Xin cô thứ lỗi cho cháu, cháu muốn xem cơ thể con gái cô trông như thế nào ấy mà.

Và nó vui đùa, tinh nghịch, ngọt ngào. Mẹ tôi kinh ngạc nhìn người thiếu nữ khỏa thân đến bắt tay bà không chút ngượng ngùng. Sau một hồi do dự, có vẻ như mẹ nghĩ rằng đó chỉ là một đứa trẻ con và đứa trẻ này rất vui tính.

- Cháu là Christa à? mẹ vừa nói vừa bắt đầu cười.

Và thế là cả hai cùng cười, họ cười như thể cảnh tượng này cực kỳ khôi hài.

Tôi nhìn mẹ cười, cảm giác đã mất đi một đồng minh.

Tôi biết điều đó, rằng cảnh tượng này rất kinh khủng chứ không hề hài hước. Tôi biết Christa không phải là một đứa trẻ con, đó là chiến lược của nó để lấy lòng mẹ tôi.

Và tôi thấy mẹ tôi nhìn cơ thể xinh đẹp tràn đầy sức sống của con bé mà không hề nghĩ xấu - và tôi biết mẹ đã tự hỏi tại sao cơ thể của tôi lại kém hấp dẫn hơn.

Mẹ đi ra. Cánh cửa phòng vừa đóng lại thì tiếng cười của Christa cũng vừa dứt.

- Tôi đã giúp cậu đấy nhé, nó nói. Từ giờ cậu sẽ không còn gặp vấn đề với việc khóa thân nữa nhé.

Tôi nghĩ, vì lợi ích chung, tôi sẽ cố gắng tin vào lời biện giải cho giây phút kinh hoàng đó. Nhưng tôi biết trước mình sẽ không thể nào làm được. Khi chúng tôi khóa thân cạnh nhau trước gương, tôi đã cảm nhận quá đủ sự thích thú của Christa - niềm vui thú khi nhục mạ tôi, vui thú tận hưởng sự ngự trị của nó, và đặc biệt vui thú khi quan sát nỗi thống khổ của tôi khi phải trút bỏ quần áo, sự tuyệt vọng mà nó hít lấy hít để qua từng lỗ chân lông và tận hưởng như một thú vui bệnh hoạn.

- Mẹ cậu đẹp thật, nó vừa nói vừa mặc quần áo.

- Ừ, tôi trả lời, ngạc nhiên vì nghe thấy nó nói những lời lẽ tử tế.

- Mẹ cậu bao nhiêu tuổi?

- Bốn lăm.

- Cô ấy trông trẻ hơn nhiều so với tuổi nhỉ.

- Đúng thế, tôi tự hào nhận xét.

- Cô ấy tên gì?

- Michelle.

- Thế còn bố cậu?

- François.

- Chú ấy trông thế nào?
- Rồi cậu sẽ thấy. Tối nay, bố tôi sẽ về. Thế còn cậu, bố mẹ cậu trông thế nào?
- Rất khác với bố mẹ cậu.
- Họ làm nghề gì?
- Cậu thật chẳng tế nhị gì cả!
- Nhưng mà... cậu vừa hỏi tôi câu đó về bố mẹ tôi mà!
- Không. Chính cậu đã thể hiện nhu cầu bộc bạch với tôi rằng bố mẹ cậu là giáo viên.

Tôi im lặng, choáng váng vì tâm địa xấu xa của nó. Hơn nữa, nếu tôi hiểu đúng, nó tin rằng tôi lấy làm kiêu hãnh về nghề nghiệp của bố mẹ mình. Thật là một điều vô lý!

- Cậu không nên ăn mặc thế này, nó lại nói với tôi. Chẳng ai nhìn thấy vóc dáng của cậu đâu cả.

- Thật khó hiểu. Ban đầu, cậu tỏ ra phẫn khích với việc tôi có ngực, sau đó cậu bực tức vì ngực tôi bé, và giờ đây, cậu ra lệnh cho tôi phải phô diễn ngực. Tôi không hiểu gì cả.

- Cậu dễ nổi cáu thế!

Và nó mỉm cười đầy mỉa mai.

Thường thì, bố mẹ và tôi mỗi người ăn ở một góc riêng, người ngồi ở góc bàn trong nhà bếp, người ngồi trước màn hình tivi, người ăn trên giường, với một chiếc khay.

Tối hôm đó, vì chúng tôi có khách, mẹ cho rằng nên chuẩn bị một bữa ăn tối cho ra hồn và tập hợp mọi người vào bàn ăn. Khi mẹ gọi chúng tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm với ý nghĩ không còn phải ở lại một mình với kẻ đao phủ.

- Chào cháu, bố tôi nói.

- Chú cứ gọi cháu là Christa ạ, nó trả lời với vẻ tự tin tuyệt vời và một nụ cười rạng rỡ.

Nó tiến lại gần bố và trước sự ngạc nhiên của cả bố và tôi, nó áp hai nụ hôn vào má bố. Tôi nhìn thấy bố vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

- Cô chú thật tử tế đã cho cháu ngủ lại đây tối nay. Căn hộ của cô chú đẹp quá.

- Cháu đừng nói quá. Cô chú chỉ sắp xếp gọn gàng thôi. Giá mà cháu nhìn thấy được tình trạng căn hộ khi cô chú mới đến, cách đây hai mươi năm! Vợ chú và chú, cả hai đã...

Và thế là bố thao thao bất tuyệt kể không sót bất cứ chi tiết nào về các công trình chán ngắt đã được thi công.

Christa không rời mắt khỏi miệng bố như thế những gì bố nói làm nó mê mẩn.

- Món này ngon tuyệt, nó vừa nói vừa đón lấy đĩa thức ăn mẹ tôi đưa.
Bố mẹ tôi rất vui.

- Blanche kể với cô chú rằng cháu sống gần Malmédy đúng không?

- Vâng, mỗi ngày cháu phải đi tàu mất bốn tiếng, chưa kể quãng đường đi bằng xe buýt.

- Thế cháu không thể thuê một chỗ trọ ở ký túc xá à?

- Đó là mục đích của cháu. Cháu đang lao động cực khổ để đạt được mục đích đó.

- Cháu đi làm à?

- Vâng, cháu làm phục vụ bàn trong một quán bar ở Malmédy vào cuối tuần, và thỉnh thoảng vào các ngày trong tuần khi cháu đi học về không muộn quá. Cháu tự mình trả tiền học phí đấy ạ.

Bố mẹ tôi chiêm ngưỡng nó vẻ ái mộ và ngay phút sau đó, nhìn với vẻ không mấy hoan nghênh đứa con gái của họ, ở tuổi mười sáu, không hề có khả năng tự lập tài chính.

- Bố mẹ cháu làm nghề gì? bố tôi hỏi.

Tôi vui mừng với ý nghĩ nó sẽ trả lời bố như với tôi: “Chú thật chẳng tế nhị gì cả!”

Hồi ôi, Christa, sau một chút lặng im được nghiền ngẫm kỹ càng, tuyên bố bằng một sự giản dị đáng thương:

- Cháu xuất thân từ một gia đình khó khăn ạ.

Và nó cúp mắt xuống.

Tôi nhận thấy nó vừa ghi được mười điểm trong các cuộc thăm dò.

Ngay sau đó, với sự hào hứng của một cô gái can đảm và tiết hạnh, nó tuyên bố:

- Nếu những tính toán của cháu chính xác, thì cuối mùa xuân này, cháu có thể thuê một chỗ trọ đấy ạ.

- Nhưng lúc đó phải cháu chuẩn bị thi cơ mà! Cháu không thể nỗ lực nhiều đến thế được đâu! mẹ tôi nói.

- Cháu phải làm vậy thôi, nó trả lời.

Tôi những muốn cho nó một cái tát. Rồi tôi nghĩ mình thật xấu tính vì nghĩ vậy và tôi thấy giận bản thân mình.

Christa hồn nhiên nói tiếp:

- Cô chú biết điều gì làm cháu vui không? Chúng ta hãy xưng hô thân mật với nhau nhé, nếu cô chú cho phép cháu. Đúng vậy, cô chú còn trẻ mà, cháu cứ thấy mình ngớ ngẩn khi xưng hô quá xa cách.

- Nếu cháu muốn, bố tôi vừa nói vừa cười tít mắt.

Tôi nhận thấy nó sỗ sàng quá mức và điên tiết vì thấy bố mẹ mình bị mê hoặc.

Lúc đến phòng ngủ của hai đứa, nó hôn mẹ tôi và nói:

- Chúc cô ngủ ngon, cô Michelle.

Sau đấy đến lượt bố tôi:

- Chúc chú ngủ ngon, chú François.

Tôi tiếc vì đã nói cho nó tên của bố mẹ mình, giống như một nạn nhân bị tra tấn tiếc nuối vì đã khai ra mạng lưới của mình.

- Bố cậu cũng rất tuyệt, nó tuyên bố.

Tôi nhận thấy những lời khen của nó không làm tôi vui lòng nữa.

Nó ngủ trên giường tôi và nói:

- Cậu biết không, tôi rất thích sống ở đây.

Nó kê đầu trên gối và ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Những lời cuối cùng này làm tôi cảm động và vô cùng bối rối. Liệu tôi có phán xét sai Christa không nhỉ? Việc tôi oán giận nó có cơ sở không?

Mẹ tôi đã nhìn thấy cả hai chúng tôi ở trần và bà đã không thấy sốc vì điều đó. Có thể mẹ nhận thấy tôi có vấn đề với cơ thể mình chẳng, có thể mẹ đã nghĩ cách xử sự này sẽ có ích cho tôi chẳng.

Christa có vẻ mặc cảm vì xuất thân của nó. Tôi không nên giận nó vì đã trả lời thật kỳ cục câu hỏi của tôi. Thái độ phi lý của nó chỉ là biểu hiện của trạng thái bất ổn nội tâm.

Tóm lại, đúng là nó thật đáng khâm phục vì đã tự mình chi trả tiền học phí khi còn rất trẻ như vậy. Thay vì giận dữ một cách nhỏ nhen như vậy, lẽ ra tôi nên coi trọng điều đó hơn và xem nó như một tấm gương để noi theo. Tôi đã liên tục nhầm lẫn. Tôi xấu hổ đã không hiểu ngay Christa là một cô gái tuyệt vời và được làm bạn với nó là cả một niềm hạnh phúc ngoài mong đợi đối với tôi.

Những suy nghĩ này làm tôi nguôi ngoai.

Sáng hôm sau, nó cảm ơn bố mẹ tôi không ngớt:

- Nhờ cô chú, cháu đã ngủ thêm được ba tiếng rưỡi so với mọi khi!

Trên đường đến trường, nó không nói với tôi lời nào. Tôi cứ tưởng nó chưa tỉnh ngủ.

Khi chúng tôi vừa đến giảng đường thì tôi không còn hiện hữu đối với nó nữa. Tôi lại trải qua một ngày trong cô đơn như thường lệ. Đôi khi, giọng cười của Christa vang lên từ xa. Tôi không còn chắc nó đã từng ngủ trong phòng tôi.

Tối đến, mẹ tôi bảo:

- Cô bạn Christa của con quả là một khám phá tuyệt vời! Con bé thật đặc biệt, buồn cười, dí dỏm, đầy sức sống...

Bố tôi nói chen vào:

- Và thật chín chắn làm sao! Thật can đảm! Thông minh! Thật khéo léo trong cách đối nhân xử thế!

- Thật ạ? tôi vừa nói vừa lục lọi trong trí nhớ xem Christa đã nói điều gì hay ho đến thế.

- Con đã chờ đợi rất lâu để chọn một cô bạn thân, nhưng nhìn phẩm chất của người bạn mà con dẫn về mẹ hiểu con đã đặt tiêu chí chọn bạn rất cao, mẹ tôi tiếp tục.

- Hơn nữa, con bé lại còn rất xinh, đáng sinh thành của tôi thốt lên.

- Trời ạ, đúng thế, mẹ tôi bình luận. Đó là anh còn chưa nhìn thấy cô bé lúc nó không mặc gì đấy.

- Thế ư? Nó trông thế nào?

- Một cơ thể tuyệt đẹp, nếu anh muốn biết ý kiến của em.

Cảm thấy khó chịu tột cùng, tôi xen vào:

- Mẹ ơi, làm ơn...

- Con nhát thật đấy! Bạn gái con khóa thân trước mặt mẹ một cách tự nhiên và bạn ấy hoàn toàn có lý. Nếu bạn ấy có thể chữa cho con khỏi thói ngượng ngùng bệnh hoạn đó thì thật tuyệt.

- Ủ. Và đó không phải là lĩnh vực duy nhất cô bạn ấy có thể làm gương cho con đâu nhé.

Tôi phải cố gắng lắm mới tìm được cơn tức giận. Tôi nói, giọng bằng lòng:

- Con rất vui vì bố mẹ quý Christa.
- Bố mẹ rất quý bạn ấy! Cô bé có thể đến đây lúc nào nó muốn. Con nói với bạn ấy thế nhé.
- Con sẽ chuyển lời.

2

Trở về phòng mình, tôi cởi quần áo, đứng trước chiếc gương lớn và tự ngắm mình. Cơ thể này nhục mạ tôi, từ đầu đến chân. Hình như Christa vẫn chưa nói xấu hết mức.

Tôi đã ghét cơ thể của mình từ khi đến tuổi dậy thì. Tôi nhận thấy ánh mắt của Christa làm tình hình càng trở nên trầm trọng hơn; tôi chỉ còn nhìn bản thân qua đôi mắt của nó và tôi căm thù chính mình.

Bộ ngực là điều ám ảnh các thiếu nữ nhiều nhất. Vì các nàng mới sở hữu chúng chưa được bao lâu nên rất lấy làm kinh ngạc. Biến đổi của phần hông ít gây ngạc nhiên hơn bởi đó là một sự thay đổi chứ không phải một sự bổ sung. Trong khi đó, những nụ hoa hé nở trên ngực vẫn còn là điều lạ lẫm đối với người thiếu nữ trong một thời gian dài.

Việc Christa cố tình chỉ đề cập đến mỗi yếu tố này trên cơ thể tôi chứng tỏ đây là vấn đề lớn nhất của tôi. Tôi thử làm một thí nghiệm; tôi giấu hoàn toàn cặp vú dưới đôi bàn tay mình và ngắm nhìn bản thân: đột nhiên, tôi trông chấp nhận được và thậm chí là khá được. Nhưng ngay khi tôi thôi không che giấu bộ ngực của mình nữa, thì ngoại hình của tôi lại trở nên thô thảm, tồi tệ, như thể vẻ xấu xí này đã lây nhiễm sang những bộ phận còn lại.

Một giọng nói vang lên trong đầu bảo vệ tôi:

“Thế thì đã sao nào? Cậu vẫn chưa phát triển hết cơ mà. Ngực bé cũng có những mặt lợi mà. Trước khi Christa nhìn cậu, cậu chẳng thèm đoái hoài đến điều đó. Tại sao cậu lại coi trọng nhận xét của con bé này đến thế?”

Nhìn trong gương tôi thấy vai và tay mình đang ở tư thế được Christa khuyến cáo và đang thực hiện các động tác do nó chỉ định.

Tiếng nói trong đầu tôi vang lên:

“Không! Không được vâng lời thế! Dừng lại ngay!”

Nhu nhược, cơ thể tôi tiếp tục bài tập.

Tôi tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ lặp lại điều đó nữa.

Ngày hôm sau, tôi quyết định không lại gần Christa nữa. Chắc hẳn nó đã cảm nhận được điều đó vì chính nó là người tiến lại chỗ tôi. Nó ôm hôn chào tôi và lặng yên nhìn tôi. Sự bất ổn trong tôi lên cao đến mức tôi không thể im lặng được nữa:

- Bố mẹ tôi nhờ tôi nói với cậu rằng họ rất yêu quý cậu và cậu có thể quay lại nhà chúng tôi lúc nào cậu muốn.

- Tôi cũng vậy, tôi rất quý bố mẹ cậu. Nói với họ là tôi rất vui.

- Thế cậu sẽ lại đến chứ?

- Thứ Hai tuần tới.

Có tiếng ai đó gọi nó rất to. Nó quay lại rồi tiến về phía đám bạn của mình. Nó ngồi trên đầu gối một gã; những gã khác gào thét để đòi được như thế.

Hôm đó là ngày thứ Tư. Thứ Hai tuần tiếp theo vẫn còn xa lắm. Có vẻ như tôi không còn quá vồn vã nữa. Phải chăng tôi cảm thấy dễ chịu hơn khi không có nó?

Hời ôi, điều đó không chắc chắn. Không có nó đồng nghĩa với việc thui thui một mình. Nỗi cô đơn của tôi ngày càng lớn từ khi quen Christa: khi nó không để ý đến sự tồn tại của tôi thì điều tôi phải chịu đựng không còn là nỗi cô đơn nữa mà là cảnh chơ vơ, cô quạnh. Tôi bị bỏ rơi.

Tệ hại hơn: tôi bị trừng phạt. Nếu nó không đến nói chuyện với tôi, tôi tự hỏi có phải mình đã làm gì có lỗi chẳng? Và thế là tôi mất hàng tiếng đồng hồ ngồi xem xét lại hành vi của mình để tìm xem mình đã làm gì để đáng bị trừng phạt, một sự trừng phạt mà tôi không rõ nguyên do và không thể nào nghi ngờ tính xác đáng.

Thứ Hai tuần tiếp theo, bố mẹ tôi háo hức đón Christa. Bố mẹ mở rượu sâm banh. Nó bảo nó chưa bao giờ uống thứ rượu này trong đời.

Buổi tối vui vẻ: Christa liến thoắng, hết đặt câu hỏi cho bố lại đến mẹ tôi về những chủ đề khác nhau, cười vang khi bố mẹ trả lời, vỗ vào đùi tôi để lấy tôi ra làm chứng, điều đó làm tăng không khí vui nhộn chung mà tôi càng lúc càng cảm thấy khó hòa nhập cùng.

Đỉnh điểm là lúc Christa, nhận thấy sự lịch lãm của mẹ tôi, bắt đầu ngâm nga bài hát của nhóm The Beatles, “Michelle, cô gái xinh đẹp của anh...” Khi nhìn thấy mẹ cười vui vẻ, suýt nữa tôi thốt ra rằng sự kỳ cục nào cũng có giới hạn. Thật khủng khiếp khi nhận ra bố mẹ mình đã vượt quá giới hạn như thế.

Tôi khám phá cuộc sống của kẻ đã được xem như là bạn gái của mình trong lúc nó trò chuyện với bố mẹ tôi:

- Vâng, cháu đã có bạn trai, anh ấy tên là Detlev, anh ấy sống ở Malmédy. Anh ấy làm cùng quán bar với cháu. Anh ấy mười tám tuổi. Cháu muốn anh ấy học một nghề nào đó.

Hoặc là:

- Tất cả các bạn học cấp ba của cháu đều đi làm ở nhà máy. Cháu là người duy nhất học lên đại học. Tại sao cháu lại chọn ngành chính trị học ư? Bởi vì cháu có một lý tưởng về công bằng xã hội. Cháu muốn biết cách làm thế nào để có thể giúp đỡ người thân của mình.

(Thế là nó ghi được thêm mười điểm nữa trong các cuộc thăm dò. Tại sao nó luôn nói chuyện như thể đang trong chiến dịch tranh cử như vậy nhỉ?)

Vào lúc đó, Christa có một chủ định ác độc. Nó quay sang chỗ tôi và hỏi:

- Thực ra, Blanche này, cậu chưa nói cho tôi biết tại sao cậu lại học ngành chính trị học đấy nhé.

Nếu nhanh trí, lẽ ra tôi đã đáp lại rằng: “Tôi chưa bao giờ nói với cậu điều đó bởi vì cậu không hỏi.” Than ôi, tôi lại quá sững sờ: tôi quá lạ lẫm với việc nó nói chuyện với tôi.

Khó chịu vì vẻ ngơ ngác của tôi, bố nhắc:

- Nào, con trả lời đi Blanche.

Tôi lắp bắp:

- Tôi thích học cách sống với con người...

Tôi nói chẳng ra làm sao cả dù đó là điều căn bản trong suy nghĩ của tôi và có vẻ như đối với tôi đó là một quan điểm đáng giá. Bố mẹ tôi thờ dài. Tôi hiểu rằng Christa hỏi chỉ cốt để hạ nhục tôi trước mặt bố mẹ. Kết quả đã đạt được. Trong mắt bố mẹ, tôi không đáng xách dép cho “con bé đáng ngưỡng mộ này”.

- Blanche lúc nào cũng ngoan quá mức, mẹ tôi nói.

- Cháu hãy cho nó tiếp xúc với bên ngoài hộ cô chú, bố tôi nói thêm.

Tôi run rẩy; nỗi kinh hoàng về một gia đình bốn người chất chứa trong chuỗi đại từ sau: “...cháu, cô chú, nó...”. Tôi trở thành người thứ ba. Khi ai đó nói về một người ở ngôi thứ ba thì có nghĩa người đó hiện không có mặt. Vậy là, tôi không hiện diện ở đó. Mọi chuyện diễn ra giữa những người có mặt là “cháu” và “cô chú”.

- Đúng rồi, Christa. Cháu hãy dạy nó một chút về cách sống nhé, mẹ tôi nói thêm.

- Bọn cháu sẽ cố, con bé đáp lời.

Tôi mất hết cả thần trí.

Vài ngày sau, ở trường đại học, Christa đến tìm tôi với vẻ mệt mỏi.

- Tôi đã hứa với bố mẹ cậu sẽ giới thiệu bạn cho cậu, nó nói.

- Cậu thật tốt nhưng tôi không muốn.

- Cậu lại đây nào, tôi không chỉ có mỗi việc ấy phải làm đâu nhé.

Và thế là nó cầm tay tôi kéo đi. Nó vớt tôi vào giữa một đám con trai to xác đàn độn:

- Các cậu, đây là Blanche.

May mắn là chẳng ai để ý đến tôi cả. Thế là xong: tôi đã được giới thiệu.

Christa đã hoàn thành nghĩa vụ. Nó quay lưng lại với tôi và bắt đầu nói chuyện với những người khác. Tôi đứng đấy, cô độc giữa đám bạn của nó; sự bối rối của tôi trở nên rõ mồn một.

Tôi tách mình ra xa, người ướt đầm mồ hôi, lạnh toát. Tôi ý thức được sự ngu ngốc của những gì vừa diễn ra: sự cố này quá nhỏ bé, cần phải quên ngay nó đi. Thế nhưng, tôi lại không tài nào thoát ra khỏi cái cảm giác ám mông này.

Giáo viên bước vào giảng đường. Các sinh viên ổn định chỗ ngồi. Khi đến gần chỗ tôi, Christa cúi xuống một lúc đủ để nói thầm vào tai tôi:

- Cậu thật là! Tôi đã khổ nhục biết bao nhiêu vì cậu, thế mà cậu lại bỏ đi, chẳng nói với ai lời nào.

Nó ngồi cách xa tôi hai hàng ghế, để tôi lại, sửng sờ, run rẩy.

Tôi mất ngủ.

Tôi tự thuyết phục mình rằng Christa có lý. Nghĩ như thế đỡ đau đớn hơn. Đúng rồi, lẽ ra tôi nên nói chuyện với ai đó. Nhưng để nói chuyện gì cơ chứ? Tôi chẳng có gì để nói cả. Và nói với ai chứ? Tôi không muốn làm quen với những người đó.

“Cậu thấy không, cậu chẳng biết gì về họ, thế mà cậu đã quyết định không muốn làm quen với họ. Cậu thật coi thường người khác và kiêu ngạo. Christa, nó thật rộng lượng: nó đến với những người khác giống như đã đến với cậu và bố mẹ cậu. Nó có thứ gì đó để tặng cho mỗi người. Cậu thì chẳng có thứ gì cho ai cả, ngay cả cho bản thân cậu cũng không. Cậu là hư vô. Có thể Christa hơi thô một chút nhưng ít nhất thì nó cũng hiện hữu. Tất cả đều đáng giá hơn bản thân cậu.”

Những lời cãi cọ đay nghiến trong đầu tôi: “Thôi đi! Làm sao nó dám bảo vì cậu mà nó phải khổ nhục biết bao nhiêu chứ? Việc giới thiệu phải đến từ cả hai phía chứ. Đẳng này, nó lại không nói cho cậu biết tên của bất cứ người nào. Nó coi thường cậu.”

Lời đáp trả từ bên trong vang lên: “Cậu thật quá đáng! Chẳng ai giới thiệu nó với bất cứ người nào. Nó đến đây một mình, từ vùng tỉnh lẻ xa xôi, nó bằng tuổi cậu và nó không cần bất cứ sự giúp đỡ nào. Sự thật là cậu đã xử sự như một con ngốc.”

Lời phản bác từ phía đối phương: “Thế thì đã sao nào? Đã có ai nghe thấy tôi than phiền chưa? Tôi hài lòng với việc chỉ có một mình. Tôi thích nỗi cô đơn của mình hơn sự xô bồ của nó. Đó là quyền của tôi.”

Tiếng cười vang lên: “Đồ dối trá! Cậu biết cậu đang nói dối mà! Cậu luôn mơ ước được hòa nhập với mọi người, mơ ước ấy càng lớn hơn khi điều đó chưa bao giờ xảy đến với cậu! Christa là cơ hội của đời cậu! Và cậu đang bỏ lỡ cơ hội đó, cô bé tội nghiệp ạ, cậu là đồ...”

Và tiếp sau đó là hàng loạt những lời chửi rửa thậm tệ nhất nhắm vào tôi. Đó là chuyện cơm bữa của những đêm tôi mất ngủ. Tôi thù ghét bản thân đến tột đỉnh.

Tối thứ Hai, trong phòng mình, tôi hỏi Christa:

- Cậu kể cho tôi nghe về Detlev đi.

Tôi sợ nó lại giáng cho tôi một câu sở trường kiểu như: “Chẳng liên quan gì đến cậu!”

Nhưng không, nó nhìn lên trần nhà và nói với một giọng xa xăm:

- Detlev... Anh ấy hút thuốc. Rất điệu nghệ. Anh ấy có vẻ kiêu hãnh. Cao lớn, tóc vàng. Có cái gì đó giống tài tử David Bowie⁽¹⁾. Anh ấy có quá khứ: anh ấy từng đau khổ. Khi anh ấy bước vào một nơi nào đó, mọi người đều lặng im và ngược nhìn anh ấy. Anh ấy ít nói, ít cười. Kiểu người không biểu lộ cảm xúc.

Bức chân dung anh chàng điển trai có vẻ mặt u sầu là điều cực kỳ lố bịch đối với tôi, trừ một chi tiết làm tôi chú ý:

- Anh ấy thực sự giống David Bowie à?

- Nhất là khi anh ấy làm tình.

- Cậu đã từng nhìn thấy David Bowie làm tình thật à?
- Cậu đừng ngốc thế nữa đi Blanche, nó thờ dài, bực tức.

Ấy thế mà đối với tôi câu hỏi đó lại logic. Chắc hẳn để trả thù, nó quảng vào mặt tôi:

- Cậu đương nhiên là vẫn còn trinh trắng rồi.
- Làm thế nào cậu biết?

Câu hỏi ngu ngốc. Nó phì cười. Tôi lại mất thêm một cơ hội tốt để giữ im lặng.

- Anh ấy yêu cậu chứ? tôi hỏi.
- Ừ. Quá yêu.
- Sao lại quá?

- Cậu không biết được thế nào là có một người đàn ông nhìn cậu như thế cậu là một thánh nữ đâu.

Mệnh đề “cậu không biết được thế nào là” của nó cực kỳ miệt thị. Phần tiếp theo của câu nói đối với tôi thật lố bịch làm sao. Christa, cô gái tội nghiệp phải chịu đựng số phận nghiệt ngã, đó là bị David Bowie hút hồn! Đồ giả tạo!

- Thế thì cậu chỉ cần yêu cầu anh ấy yêu cậu ít hơn thôi, tôi tiếp lời, xét nét từng câu chữ của nó.

- Cậu nghĩ tôi chờ đợi lời khuyên của cậu đấy à? Nhưng anh ấy không thể ngăn mình yêu tôi nhiều như thế được.

Tôi vờ như nảy ra một ý tưởng sáng suốt.

- Cậu có thể cho anh ấy xem những gì chứa trong khăn mùi soa của cậu. Sau đó, anh ấy sẽ bớt yêu ngay.

- Ôi, con bé đáng thương, cậu đúng là có vấn đề, nó nói với tôi, về kinh hãi.

Nó tắt điện, bây giờ điều đó có nghĩa là nó muốn ngủ.

Cuộc tâm sự bí mật trong đầu tấn công tôi: “Cậu có thể nhìn nhận nó xấu xa như cậu muốn, điều đó không thay đổi được gì: cậu vẫn muốn ở vào vị trí của nó. Nó được yêu, nó có kinh nghiệm, còn cậu, cậu là một đứa con gái khờ khạo có nguy cơ chẳng bao giờ có được cơ hội đó.”

Còn nữa: đây là chuyện tình yêu lứa đôi. Ở tuổi mười sáu, không thể tưởng tượng nổi tôi lại chưa cả biết đến điều đó. Mà hời ôi, tôi đâu có đòi hỏi cao xa đến vậy. Giá như tôi có thể nếm trải một thứ tình yêu nào đó, dù dưới bất kỳ dạng thức nào cũng được! Bố mẹ chưa bao giờ dành cho tôi điều gì khác ngoài tình thương, và tôi đang nhận ra rằng nó thật mong manh biết bao. Lẽ nào chỉ cần một cô gái trẻ quyến rũ bất thần xuất hiện là có thể hạ bệ tôi trong lòng bố mẹ xuống hạng bét hay sao?

Tôi đã mất cả đêm để lục lọi trong tâm trí mình: có ai đó đã từng yêu tôi chưa nhỉ? Liệu tôi đã từng bắt gặp trên con đường mình đi một em bé hay một người trưởng thành nào đó để tôi cảm nhận được sự diệu kỳ của tình yêu chưa? Dù rất muốn nhưng khi còn bé, tôi chưa bao giờ có được trải nghiệm về một tình bạn thực sự của những bé gái lên mười; ở trường cấp ba, tôi chưa bao giờ nhận được sự quan tâm đặc biệt của một thầy giáo. Tôi chưa khi nào bắt gặp trong mắt ai đó lóe lên ngọn lửa vì tôi, chỉ duy nhất ngọn lửa ấy đủ ủi an ta sống.

Vậy nên, tôi có thể nhạo báng Christa mãi mãi. Có thể nó kiêu căng, phù phiếm và ngu ngốc, nhưng ít ra nó khiến người khác yêu thương nó. Và tôi nhớ đến câu này trong kinh Thánh: “Chúa ban phước lành cho những ai khơi dậy xúc cảm yêu đương.”

Đúng thế, Chúa ban phước lành, bởi lẽ ngay cả khi tất cả bọn họ đều có khuyết điểm, thì họ cũng không thua kém những tông đồ trung thành của Chúa trên mảnh đất này, nơi bản thân tôi chẳng làm được tích sự gì và cũng chẳng ai để ý đến tôi.

Tại sao sự thế lại như vậy? Mọi chuyện chỉ công bằng nếu như tôi không yêu. Thế nhưng, thực tế lại ngược lại; tôi luôn sẵn sàng yêu. Từ khi còn thơ dại, tôi không thể đếm được có biết bao đứa bạn gái mà tôi đã quý

mến hết lòng nhưng lại không đón nhận tình cảm của tôi; đến tuổi thiếu niên, tôi yêu ngây ngất một cậu con trai, người thậm chí chưa bao giờ nhận ra sự hiện hữu của tôi. Nhưng đó chỉ là khía cạnh thái quá của tình yêu; bản thân tôi cũng khẳng khái chối bỏ những cử chỉ âu yếm dù là đơn giản nhất.

Christa có lý: hẳn tôi có vấn đề rồi. Nhưng là vấn đề gì? Tôi không đến nỗi quá xấu. Và lại, tôi đã từng thấy những cô gái xấu xí được yêu thương.

Tôi nhớ lại một giai đoạn thời niên thiếu, đó có thể là giai đoạn chứa đựng chiếc chìa khóa tôi đang thiếu. Tôi không cần phải kiếm tìm xa xôi: điều đó xảy ra vào năm trước. Lúc đó, tôi mười lăm tuổi và đang khổ đau vì không có được tình bạn nào trong đời. Trong lớp cuối cấp ba của tôi, có ba cô gái luôn dính chặt lấy nhau như hình với bóng: Valérie, Chantal và Patricia. Ba cô gái không có gì đặc biệt ngoài việc họ luôn đi cùng nhau và có vẻ như rất hạnh phúc.

Tôi mơ ước được làm thành viên của nhóm bạn này. Tôi bắt đầu liên tục đồng hành cùng họ. Trong nhiều tháng liền, không bao giờ người ta thấy bộ ba mà không nhìn thấy tôi trong đó. Tôi không ngừng chen ngang vào những cuộc trò chuyện của họ. Đúng là tôi có thấy họ không bao giờ trả lời mỗi khi tôi đặt câu hỏi. Nhưng tôi vẫn kiên nhẫn và hài lòng với những gì mình có, đối với tôi điều đó đã là rất nhiều rồi: quyền được có mặt ở đó.

Sáu tháng sau, sau khi phá lên cười, Chantal phát biểu một câu kinh khủng thế này:

- Cả ba chúng ta hợp thành một nhóm thật hoàn hảo!

Và cả ba lại cười như nắc nẻ.

Trong khi đó, tôi đang ở cùng họ như vẫn luôn thế. Một nhát dao đâm xuyên tim tôi. Tôi hiểu ra sự thật kinh khủng này: tôi không tồn tại. Tôi chưa từng tồn tại.

Người ta không còn nhìn thấy tôi đi cùng bộ ba nữa. Các cô gái cũng không nhận thấy sự vắng mặt của tôi rõ hơn sự hiện diện của tôi. Tôi vô

hình. Đó đúng là vấn đề của tôi.

Khiếm khuyết khả năng hiện hữu hay khiếm khuyết khả năng tồn tại?
Cả hai đều như nhau cả: tôi không tồn tại.

Ký ức đó hành hạ tôi. Tôi kinh hoàng nhận thấy đến giờ điều đó vẫn không thay đổi.

Hoặc đúng hơn là có một chút: Christa. Christa đã nhìn thấy tôi. Không, điều đó quá tuyệt vời. Christa không nhìn thấy tôi: nó nhìn thấy vấn đề của tôi. Và nó sử dụng điều đó để phục vụ bản thân.

Nó đã nhìn thấy một con bé đau khổ ghê gớm vì không hiện hữu. Nó hiểu nó có thể tận dụng nỗi đau khổ mười sáu tuổi này.

Nó đã chiếm lấy bố mẹ tôi và xâm lấn căn hộ của họ. Chắc chắn nó sẽ không dừng lại trong lúc đang thuận buồm xuôi gió đến thế đâu.

Thứ Hai kế tiếp, Christa không đến lớp. Vì vậy, tôi về nhà một mình.

Mẹ tôi nhận thấy ngay lập tức sự vắng mặt của Christa và đặt cho tôi hàng trăm câu hỏi:

- Bạn con ốm à?
- Con không biết.
- Con không biết, thế là thế nào?
- Thì là như thế. Nó không báo cho con biết.
- Và con đã không gọi điện cho bạn đúng không?
- Con không có số của nó.
- Con chưa bao giờ hỏi xin số điện thoại của bạn à?
- Nó không thích con hỏi chuyện về gia đình nó.
- Vì thế mà con không hỏi thông tin liên lạc của bạn thì thật là!

Đó đã là lỗi của tôi rồi.

- Nó có thể gọi điện chứ, tôi nói. Nó có số điện thoại của chúng ta cơ mà.

- Hẳn là việc đó quá tốn kém đối với bố mẹ bạn ấy.

Mẹ tôi chẳng bao giờ thiếu lý lẽ để biện hộ cho người được xem là bạn của tôi.

- Con không có cả địa chỉ của bạn ấy à?

Tên ngôi làng của bạn ấy cũng không à? Con thật chẳng khôn khéo chút nào!

Mẹ tôi không dễ bỏ cuộc, bà quyết định thử gọi trung tâm chỉ dẫn nội địa.

- Xin hỏi có gia đình Bildung nào ở vùng Malmédy không ạ... Không có gia đình nào à?

Thôi được rồi. Cám ơn anh.

Đến lượt bố tôi về nhà. Mẹ kể cho bố công cuộc tìm kiếm của mình và sự vô tâm của tôi.

- Con thật là! bố nói với tôi.

Buổi tối hôm đó thật thê thảm.

- Con không cãi nhau với bạn ấy đấy chứ? mẹ tôi hỏi vẻ đầy tâm trạng.

- Không ạ.

- Lần đầu tiên con có một cô bạn! Một cô gái tuyệt vời! mẹ nói tiếp với giọng điệu buộc tội.

- Mẹ này, con đã nói với mẹ là con không cãi nhau với nó mà.

Tôi hiểu ngay rằng bố mẹ sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho tôi nếu xảy ra chuyện bất hòa với nó.

Bố tôi không nuốt nổi một miếng của bữa ăn ngon chuẩn bị sẵn cho Christa.

- Có thể con bé bị tai nạn chẳng, cuối cùng bố cũng nói. Hoặc có thể nào nó bị bắt cóc không nhỉ?

- Anh nghĩ thế à? Mẹ hỏi bố với vẻ sợ hãi.

Tôi bực tức rút về phòng. Bố mẹ cũng không để ý đến điều đó.

3

Ngày hôm sau, Christa đang chuyện trò râm ran với đám bạn của mình. Tôi nhảy bổ vào nó:

- Cậu đã ở đâu thế?
- Cậu đang nói chuyện gì đấy?
- Tối hôm qua. Đó là ngày thứ Hai, chúng tôi đã đợi cậu.
- À đúng rồi. Detlev và tôi đi chơi về muộn quá. Sáng hôm sau, tôi không tài nào dậy nổi.
- Sao cậu không báo cho tôi biết chứ?
- Ôi trời đất ơi, việc đó nghiêm trọng thế sao? nó thờ dài.
- Bố mẹ tôi đã rất lo lắng.
- Bố mẹ cậu dễ thương thật. Cậu xin lỗi cô chú hộ tôi nhé.

Và nó quay lưng, để tỏ rõ là nó sẽ không mất thêm thời gian với tôi nữa.

Tối hôm đó, tôi giải thích mọi chuyện trong chừng mực có thể với bố mẹ. Bố mẹ khoan dung với Christa hết chỗ nói và nhận thấy điều đó hoàn toàn tự nhiên. Bố mẹ vồn vã hỏi tôi liệu thứ Hai tuần tới Christa có đến không.

- Con nghĩ là có, tôi trả lời.

Bố mẹ hài lòng biết bao.

- Anh thấy chưa, mẹ nói với bố, con bé bình an vô sự mà.

Quả nhiên, thứ Hai tuần sau đó, nó đi cùng tôi về nhà. Bố mẹ tôi đón tiếp nó với niềm hạnh phúc nhân đôi.

“Chiến thuật của nó đã thành công”, tôi nghĩ.

Tôi không biết nhận định ấy đúng đến mức nào. Tôi nhìn thấy điều đó trong suốt bữa ăn, khi bố tôi phát biểu:

- Christa này, cô Michelle và chú đã suy nghĩ rồi. Cô chú đề nghị cháu đến đây ở với gia đình vào những ngày trong tuần. Cháu sẽ ngủ cùng phòng với Blanche nhé. Cuối tuần cháu sẽ về nhà ở Malmédy.

- Anh François, đừng quyết định cuộc sống của Christa thay cháu nó thế! mẹ ngăn bố.

- Em có lý, anh nóng vội quá. Christa à, cháu hoàn toàn có thể từ chối. Tuy nhiên, cả ba chúng ta sẽ rất hạnh phúc cho mà xem.

Tôi lắng nghe mà trong lòng chết lặng.

Với một kỹ năng thuần thục, con bé cúp mắt xuống.

- Cháu không thể đồng ý được đâu ạ..., nó thì thầm.

Tôi nín thở.

- Tại sao? bố tôi hỏi, vẻ lo lắng.

Nó làm ra vẻ phải thật lâu mới chế ngự được sự thẹn thùng trước khi trả lời:

- Cháu... cháu không có khả năng trả tiền trọ cho cô chú đâu ạ...

- Chuyện đó không sao cả, mẹ tôi phản ứng.

- Nói tóm lại, cháu không thể ạ. Cô chú quá rộng lượng...

Đó đúng là ý của tôi.

- Cháu đùa đấy à? bố tôi nói. Cháu mới là người rộng lượng. Cả nhà đã rất hạnh phúc khi có cháu! Blanche đã thay đổi! Cháu như là một người chị gái đối với nó!

Suýt nữa tôi phì cười vì điều đó vượt quá sức tưởng tượng.

Christa nhìn tôi vẻ e thẹn.

- Blanche, cậu cần có sự riêng tư trong phòng ngủ của mình. Đó là điều bình thường.

Tôi định trả lời thì mẹ tôi xen vào:

- Lẽ ra cháu phải nhìn thấy Blanche buồn khổ thế nào tuần qua, khi cháu không đến. Cháu biết Blanche chưa bao giờ khéo léo trong việc kết bạn. Vậy nên, cô đảm bảo với cháu, nếu cháu đồng ý, điều đó sẽ vượt quá mong đợi.

- Nào Christa, điều đó sẽ làm cho tất cả chúng ta thật hạnh phúc mà, bố tôi năn nỉ.

- Thế này thì cháu không thể từ chối được rồi, nó đồng ý.

Nó đã đợi đến lúc mọi người phải cảm ơn nó vì điều đó mới nhận lời.

Mẹ tôi đến ôm hôn Christa, cô nàng nhăn mũi vì vui sướng. Bố tôi rạng rỡ.

Tôi trở thành kẻ mờ côi.

Điều này được khẳng định ngay sau đó khi tôi đang dọn chén bát với bố mẹ trong bếp. Biết rõ Christa không thể nghe thấy, tôi hỏi:

- Tại sao bố không hỏi ý kiến của con?

Tôi tưởng tượng bố sẽ cho tôi câu trả lời xác đáng: “Bố sống ở nhà mình nên bố mời đến nhà người nào bố muốn.”

Thế nhưng bố lại trả lời thế này:

- Đó không chỉ là bạn con. Bạn ấy còn là bạn của bố mẹ nữa mà.

Tôi định đính chính nó chỉ là bạn của bố mẹ thôi thì Christa nhí nhảnh bước vào, với vẻ ngây thơ không thể tưởng tượng được.

- Cháu hạnh phúc quá đi mất, nó hét lên. Và nó nhảy bố vào vòng tay bố, sau đó ôm hôn tôi vào hai má.

- Chú François, Blanche, giờ đây hai người chính là gia đình của cháu!

Mẹ nhập hội cùng chúng tôi để không bỏ lỡ bức tranh thú vị này. Cô gái trẻ kiêu mẫu cười sung sướng, nhảy nhót, quấn chặt bố mẹ tôi làm họ hết sức cảm động trước sự tươi mới trong trắng này. Đối với tôi, cảnh tượng này cực kỳ lố bịch và tôi hãi hùng vì sự cô lập của bản thân. Tôi nói xen vào với vẻ hơi lạnh lùng:

- Thế còn anh Detlev thì sao?
- Tôi sẽ gặp anh ấy cuối tuần.
- Như thế với cậu là đủ à?
- Tất nhiên.
- Thế còn anh ấy, quyết định đó có hợp lòng anh ấy không?
- Cậu không muốn tôi phải xin phép anh ấy đấy chứ?
- Hoan hô Christa! mẹ tôi vui mừng hơn hở.
- Con đúng là lạc hậu! bố tôi nói.

Họ chẳng hiểu gì cả. Tôi không nói về quyền tự do hay sự cho phép. Tôi có một ý niệm rõ ràng về tình yêu điên cuồng, nếu một ngày điều đó xảy ra với bản thân, tôi sẽ không thể tưởng tượng được bất cứ sự chia cắt nào. Giữa người mình yêu và bản thân, chỉ có thể là sự khoan dung nếu không sẽ là sự chia cắt chẳng? Tôi tránh bày tỏ quan điểm mà tôi đoán sẽ mang đến cho bản thân hàng tràng giễu cợt.

Và tôi nặng nề nhìn bố mẹ mới của Christa vui mừng chào đón thảm họa này.

Ngày thứ Ba, con bé ma mãnh phải về quê để lấy một số đồ dùng cá nhân.

Trong suốt đêm thứ Ba đến ngày thứ Tư, tôi tận hưởng sự hiu quạnh của căn phòng bằng một niềm khoái trá bi thảm. Hẳn rồi, chút ít ỏi ta tin mình có được, thực tế ta lại không được sở hữu hay đúng hơn là sở hữu một cách quá tạm bợ bởi lẽ khả năng chúng sẽ bị tước đoạt mất là tất yếu. Kho báu của những cô gái bị bỏ rơi, không gian mơ mộng trong một căn phòng dành cho bản thân, cả thứ này nữa cũng sẽ bị tước đi khỏi tay tôi.

Tôi không ngủ được. Tôi nhập tâm vào những thứ mình sắp bị tước đoạt. Thánh địa của tôi từ khi được sinh ra, giáo đường thời thơ ấu của tôi, chiếc hộp cộng hưởng những tiếng hét thời niên thiếu của tôi.

Christa đã nói phòng ngủ của tôi chẳng ra làm sao cả. Điều đó chính xác. Căn phòng giống tôi ở điểm đó. Không hề có chân dung các ca sĩ, cũng không hề có những bức ảnh các nhân vật mờ ảo và trắng muốt trên mấy bức tường của căn phòng: chúng trần trụi như nội tâm con người tôi. Tuy thế, không có bất kỳ sự trần trụi đáng kể nào có thể cho phép nghĩ rằng tôi chín chắn trước tuổi: tôi không thể. Những cuốn sách chất đống đây đó là nơi lưu giữ bản sắc của tôi.

Điều nhỏ nhoi này, vốn quý giá với tôi biết bao, đang sắp sửa bị xâm chiếm bởi một thứ tình bạn không tồn tại, thế mà tôi vẫn phải giả vờ chấp nhận nó nếu không sẽ mất tong cảm tình của bố mẹ dành cho mình.

Tôi tự trách mình rất nhiều: “Thế giới của cậu thật nhỏ bé, những bi kịch của cậu chỉ nhỏ tí xíu, hãy nghĩ đến những người không có phòng ngủ và rồi Christa, nó sẽ dạy cậu cách sống, đó không phải là điều xa xỉ đâu.”

Những lời nói tốt đẹp này không thuyết phục được tôi chút nào.

Buổi chiều thứ Tư, kẻ xâm lược đổ bộ đến với một chiếc túi khổng lồ mà tôi hoàn toàn mù tịt về giá trị - và đó mới chỉ là khởi đầu. Từ trong túi xách xổ ra không biết cơ man nào là áo quần, một chiếc máy nghe nhạc và mớ đĩa CD với những cái tên làm tôi khiếp đảm, một số đồ vật được xem là thiết thân và đỉnh điểm của sự khủng khiếp là những tấm áp phích.

- Rồi cậu sẽ có một căn phòng trẻ trung, Christa reo lên.

Và nó dán lên tường gương mặt những nhân vật nổi tiếng mà cho đến giờ tôi vẫn hoàn toàn mù tịt và từ nay tôi sẽ phải chịu đựng. Tôi tự hứa sẽ quên tên họ đi.

Nó làm náo động căn phòng bằng những ca khúc mượt hạng, với những ca từ chứa đầy khao khát và đẩy sự lỗ bịch lên đến mức cao nhất bằng cách hát cùng chiếc đĩa đang chạy.

Nó bắt đầu một cách rất táo bạo.

Christa không bao giờ chịu nghe hết một tuyển tập nhạc từ đầu đến cuối. Nó cần phải thay đổi liên tục. Cách hành xử này cũng là một kiểu tra tấn:

thực ra, khi nó tắt một đĩa nhạc, thường vào giữa bài hát, tôi lại nuôi hy vọng, lại tự nhủ có thể cuối cùng nó đã nhận ra sự chán ngắt của những âm thanh này; nhưng hồi ôi, khi nghe tuyển chọn “âm nhạc” mới của cô nàng, ngay lập tức, tôi cảm thấy tiếc bài hát đã qua dù không hề trách cứ hay ép buộc bản thân phải thích bài hát này hơn so với bài hát chắc chắn sẽ được phát sau đó.

- Cậu thích không? nó hỏi tôi sau cả nửa giờ tra tấn.

Câu hỏi đó đối với tôi thật kỳ cục. Từ khi nào những kẻ tấn công lại bận tâm đến ý kiến của nạn nhân chứ?

Liệu tôi có thể dối trá đến mức ấy không? Có.

- Tôi rất thích. Nhất là bản rock Đức, tôi kinh hãi nghe mình trả lời.

Rock Đức chắc chắn là thứ tồi tệ nhất mà Christa đã ép tôi nghe. Vậy liệu tôi có phải là kẻ thích tìm kiếm khoái cảm đau đớn, đến mức nói rằng mình thích thứ âm nhạc mà thực ra trong thâm tâm mình cực kỳ ghê tởm hay không? Nghĩ lại thì không. Trước hết, khi phải nghe những thứ nhạc gớm ghiếc đó thì tốt hơn nên đi đến tận cùng của sự gớm ghiếc ấy vì chạm vào chỗ sâu nhất thì đỡ khủng khiếp hơn là lửng lơ trên bề mặt của sự kinh tởm. Hơn nữa, nhạc rock Đức tồi tệ đến vậy nhưng vẫn có một điểm ưu việt không thể chối cãi so với những bài hát tiếng Pháp: tôi không hiểu lời bài hát.

- Cậu có lý, thứ nhạc đó thật tuyệt! Detlev và tôi rất thích, nó say sưa nói.

Và nó mở thật to một bài hát được khéo léo đặt tên là: *So schrecklich*⁽¹⁾. “Không thể nào diễn tả chính xác hơn thế”, tôi nghĩ. Điều gì đã xảy ra với nền văn hóa Đức, từng được coi là nền văn hóa tiêu biểu của các nhạc sĩ thiên tài, mà ngày nay sáng tác âm nhạc Đức lại bị xếp hạng bét thế giới như vậy? Cuộc sống đôi lứa của Detlev và Christa, được ru ngủ bởi những bài ca bốc mùi và ngu ngốc này, chắc hẳn phải rất khác xa đời sống của kỹ sư thiên nga⁽²⁾.

Ai đó rụt rè gõ cửa. Đó là bố tôi.

- Chào chú François! Christa reo lên với nụ cười rộng ngoác mang tai. Chú khỏe không?

Việc nó xưng hô thân mật với bố mẹ tôi và gọi họ bằng tên tục vẫn luôn là điều kỳ cục đối với tôi.

- Ủ, chú khỏe. Xin lỗi cháu, hình như nhạc mở hơi to một chút cháu nhỉ? bố ấp úng nói.

- Đúng thế, nó vừa nói vừa vặn nhỏ âm thanh. Là để chiều lòng Blanche đấy chú ạ. Đó là loại nhạc yêu thích nhất của bạn ấy.

- Thế à, bố vừa nói vừa nhìn tôi, vẻ kinh hoàng.

Và bố đi ra ngoài.

Thế là, không những tôi phải chịu đựng sự trừng phạt thính giác mà hơn thế còn phải thuyết phục những người xung quanh tôi rằng tôi là thủ phạm chính của sự lảng nhục này.

Ở trường đại học, nó chủ động hơn trong việc giới thiệu tôi với đám bạn của nó. Điều đó trở nên cần thiết.

- Hiện giờ, tôi đang sống cùng nhà với Blanche. Bạn ấy cũng mười sáu tuổi như tôi.

- Cậu mười sáu tuổi hả Christa? một sinh viên hỏi.

- Đúng thế.

- Cậu chẳng có vẻ gì mười sáu tuổi cả.

- Blanche thì có vẻ đúng tuổi nhỉ?

- Ủ, gã trai nói, vẻ bất cần. Cậu làm thế nào để vào được trường đại học ở tuổi mười sáu thế Christa?

- Cậu biết rồi đấy, ở quê tôi, cuộc sống khó khăn. Tôi có nhu cầu phải phát triển nhanh hơn để ra đi, giải phóng bản thân và bay lượn bằng đôi cánh của mình, cậu hiểu không?

Một trong số những điều làm tôi bực mình ở nó là cách nó tuôn ra những câu hiển nhiên và kết thúc chúng bằng mệnh đề “cậu hiểu không?” như thể người nghe sẽ không thể nắm bắt được sự tinh tế trong những điều nó nói.

- Tôi hiểu rồi, cậu bạn trai bình luận.

- Cậu thật là một phụ nữ đáng gờm, một gã to lớn tóc dài tuyên bố.

- Blanche thì khác, Christa nói tiếp. Bố mẹ cậu ấy đều là giáo viên, vậy nên việc cậu ấy chăm học là điều đương nhiên. Hơn nữa, trước khi quen tôi, cậu ấy chưa bao giờ có bạn. Cậu ấy buồn chán đến mức đứng đầu lớp đấy nhé.

Tên con trai trong nhóm bạn của nó cười khẩy vẻ khinh bỉ.

Tôi không muốn thể hiện là mình đã bị xúc phạm. Nó thì biết gì về cuộc sống của tôi chứ? Nó tự cho mình quyền gì mà đưa tôi ra làm mồi ngon cho bạn bè nó chế nhạo cơ chứ? Động lực nào khiến nó làm thế?

Tôi hiểu rằng Christa dành phần lớn thời gian của nó để tự tâng bốc bản thân. Và chắc hẳn nó đã nhận thấy điều đó hiệu quả hơn khi có một vật làm nền là tôi.

Chắc chắn tôi là một nguồn lợi: nhờ tôi, nó có chỗ ở, được nuôi ăn và giặt giũ mà chẳng mất đồng nào ngoài việc làm nhục tôi ở chốn đông người. Cả điều này cũng phục vụ luôn cho những ích lợi của nó.

Như vậy, nó khoe khoang hình ảnh của bản thân, một cô gái đáng khen, can đảm, trưởng thành sớm, hoạt bát, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh con bé ngốc nghếch, không ma mãnh và xuất thân từ một môi trường “thuận lợi”. Tôi không biết bằng trò ảo thuật nào nó lại có thể ám chỉ việc có bố mẹ làm giáo viên là dấu hiệu của sự tiện nghi vật chất tuyệt vời.

Tối hôm diễn ra màn kịch thú vị đó với các bạn của nó, Christa tuyên bố với tôi:

- Nhờ tôi mà giờ đây cậu đã được nhập bọn rồi đấy nhé.

Chắc hẳn nó chờ tôi cảm ơn. Tôi im bật.

Trước khi gặp Christa, một trong những niềm hạnh phúc trong thời niên thiếu của tôi là đọc sách. Tôi ngủ trên giường với một cuốn sách và tôi trở thành nội dung cuốn sách. Nếu cuốn tiểu thuyết hay, tôi sẽ hóa thân vào đó. Nếu cuốn sách tầm thường, tôi cũng sẽ không dành ít thời gian hơn để vui thú với những gì không làm tôi hài lòng, để mỉm cười với những cơ hội bị bỏ lỡ.

Đọc sách không phải là một thú vui có thể thay thế được. Nhìn từ bên ngoài, cuộc sống của tôi khô khan; nhưng từ bên trong, cuộc sống đó đầy cảm hứng như những căn hộ chỉ có một thứ đồ đạc duy nhất là một chiếc tủ chất đầy những sách. Người không ôm đồm những thứ thừa thãi và tràn ngập những thứ thiết yếu thật đáng ghen tị và thán phục làm sao.

Không ai biết con người bên trong của tôi: không ai biết rằng tôi chẳng có gì phải than phiền cả, trừ bản thân tôi - và với tôi, thế là đủ. Tôi tận dụng sự vô hình của bản thân để đọc sách từ ngày này qua ngày khác mà chẳng ai để ý.

Thỉnh thoảng chỉ có bố mẹ mới để ý đến thói quen này của tôi. Tôi phải chịu đựng sự chê trách của họ. Mẹ tôi, nhà sinh vật học, bực mình vì tôi không trau dồi thể chất, bố tôi nhiệt liệt ủng hộ mẹ với những trích dẫn từ tiếng La Tinh hoặc Hy Lạp, *mens sana in corpore sano*⁽³⁾, nói với tôi về Sparte⁽⁴⁾ và chắc hẳn đang tưởng tượng về những phòng tập thể dục nơi tôi có thể đến để luyện môn ném đĩa. Thậm chí bố còn thích có một đứa con như Alcibiade⁽⁵⁾ hơn là một đứa con gái say mê văn học, hay mơ mộng và cô độc.

Tôi không cố gắng biện hộ cho bản thân. Cố gắng giải thích cho bố mẹ rằng tôi vô hình để làm gì cơ chứ? Bố mẹ tưởng rằng tôi kiêu căng, coi khinh những thú vui bình thường ở lứa tuổi mình: tôi rất mong có được lời khuyên khi còn niên thiếu, tuy nhiên điều này không thể thực hiện được nếu không có cái nhìn thấu hiểu của ai đó. Bố mẹ không nhìn vào con người thực của tôi vì họ đã tuyên bố tôi “quá ngoan, không hoạt bát...” như thế

nào mất rồi. Một cái nhìn thực thụ là một cái nhìn không có định kiến. Nếu có những đôi mắt thực sự nhìn tôi, họ sẽ nhìn thấy một bộ pin nguyên tử, một chiếc cung căng đến cực độ, chỉ còn chờ mũi tên và tấm bia, và hét lên ước muốn nhận được hai kho báu ấy.

Tuy nhiên, trong suốt thời gian không có được hai kho báu đó, tôi cũng không cảm thấy chán ngán khi được thăng hoa cùng những cuốn sách. Tôi chờ đợi giờ khắc của mình, tôi thêu dệt những cánh hoa của tôi với những bông hoa của Standhal⁽⁶⁾ và của Radiguet⁽⁷⁾, mà đối với tôi đó không phải là những thành phần tệ hại nhất trên trái đất này. Tôi không sống rẻ mặt.

Từ khi có Christa, việc đọc sách giống như sự giao hợp bị gián đoạn: nếu bắt gặp tôi đang đọc sách, nó sẽ bắt đầu bằng việc mắng tôi (“sao cậu lúc nào cũng chăm chăm vào mấy cuốn sách thế!”), sau đó nó sẽ kể với tôi tram nghìn thứ chuyện vô bổ, những chuyện được lặp đi lặp lại nguyên xi bốn lần. Tôi cảm thấy chán ngấy mỗi khi nó tám chuyện nhưng chẳng có phương thức nào khác ngoài việc ngồi đếm những câu lặp của nó và ngạc nhiên với chu kỳ lặp lại đúng bốn lần đó.

- Và Marie-Rose nói với tôi... vậy là tôi đã nói với Marie-Rose... Thật khó tin những gì Marie-Rose nói với tôi đúng không... Thế đấy, đương nhiên là tôi đã nói với Marie-Rose rằng...

Đôi khi tôi tự ép buộc bản thân, vì phép lịch sự, giả vờ phản ứng, ví dụ như:

- Marie-Rose là ai vậy?

Lẽ ra tôi nên im mồm. Christa giận điên người.

- Tôi đã kể với cậu cả nghìn lần rồi còn gì!

Thực ra, chắc chắn nó đã kể về nhân vật này đến bốn nghìn lần trước sự chán ngán muôn thuở của tôi rồi và chắc hẳn tôi đã quên nhân vật đó cả bốn nghìn lần ấy.

Tóm lại, tốt hơn hết tôi nên im lặng và vừa nhìn nó nói vừa thi thoảng chêm vào bài phát biểu của nó từ “ừ” hoặc những cái gật đầu. Tuy nhiên, tôi

tự hỏi tại sao nó lại hành xử như thế. Nó không phải là một đứa ngốc, nó không thể kiểm soát được bằng cách kể với tôi những câu chuyện nhạt như nước ốc như vậy được. Tôi đi đến kết luận Christa mắc chứng bệnh đổ ky: mỗi khi nó nhìn thấy tôi hạnh phúc với một cuốn sách, nó phải phá hoại bằng được niềm hạnh phúc đó, dù không thể chiếm làm của riêng được. Nó đã chiếm đoạt thành công bố mẹ tôi và căn hộ, nó cũng cần chiếm nốt cả những niềm vui sướng của tôi. Trong khi đó, tôi sẵn sàng chia sẻ tất cả những thứ đó.

- Nếu cậu để tôi đọc xong, tôi sẽ cho cậu mượn cuốn sách này.

Nó không thể chờ, nó tước lấy cuốn sách từ tay tôi, giở trang bất kỳ, đọc phần giữa hoặc phần kết cuốn sách (tôi không dám thể hiện với nó sự khinh bỉ của bản thân với cách hành xử như vậy) ngồi đó với cái bĩu môi đầy nghi hoặc - tôi định đi tìm một cuốn sách khác và vào lúc tôi vừa nhập tâm vào nội dung cuốn sách, tôi lại nghe thấy câu chuyện về Rose-Marie hoặc Jean-Michel. Thật không thể chịu nổi.

- Cậu không thích cuốn tiểu thuyết này à? tôi hỏi nó.

- Tôi nghĩ mình đã đọc cuốn đó rồi.

- Cậu nghĩ thế là thế nào? Khi cậu ăn một chiếc bánh mút kem, cậu phải biết cậu đã từng ăn nó hay chưa, đúng không?

- Cậu là bánh mút kem⁽⁸⁾ thì có.

Và nó cười phá lên, hãnh diện vì câu chơi chữ dí dỏm của bản thân. Vẻ bàng hoàng của tôi có vẻ như là một thắng lợi đối với nó. Nó nghĩ đã làm tôi “phải câm họng”. Thực tế, tôi hoàn toàn thất vọng khi phát hiện nó điên độ đến thế.

Vì nó vừa muốn có được cả cờ lẫn gió nên nó tự khoe khoang với bố mẹ tôi về những cuốn sách đã đọc. Cả bố lẫn mẹ đều bị mắc lừa và ngây ngất thán phục:

- Cháu còn sắp xếp được thời gian để đọc sách dù bận việc học và công việc phục vụ bàn cơ đấy!

- Blanche thì hoàn toàn khác, ngoài việc đọc, nó chẳng động tay vào bất cứ việc gì khác cả.

- Christa này, cháu giúp cô chú đi. Kéo nó ra khỏi mấy cuốn sách và dạy nó cách sống cháu nhé!

- Nếu để giúp cô chú, thì cháu hứa sẽ cố xem sao.

4

Nó rất giỏi trong việc gợi ý rằng chúng tôi luôn có những lý do tuyệt vời để phải mang ơn nó! Phải chăng nó đã khoan xương bố mẹ tôi, khiến họ trở nên ngốc nghếch như vậy chẳng? Tôi nhìn bố mẹ mà không hiểu: liệu bố mẹ có biết là họ đang không ngừng chối bỏ tôi hay không? Tại sao bố mẹ lại khinh thường đứa con của mình như vậy chứ? Chẳng lẽ tình cảm bố mẹ dành cho tôi lại ít ỏi thế sao?

Thế nhưng, tôi chưa bao giờ gây cho bố mẹ bất cứ rắc rối nào. Trong suốt mười sáu năm, chưa ai than phiền về tôi và tôi cũng chưa bao giờ trách cứ bố mẹ đã cho tôi cuộc sống, dù cuộc sống đó vẫn chưa chứng tỏ với tôi vì sao nó đáng sống.

Đột nhiên, tôi nhớ đến Dụ ngôn về đứa con hoang đàng⁽¹⁾: Đức Chúa nói rằng cha mẹ ưu ái hơn đối với đứa con đã cư xử không tốt.

Hơn nữa đây lại là do Christa nói. Có lẽ Đức Chúa và Christa đã nói vì lợi ích riêng của họ: họ chính là đứa con hoang đàng. Còn tôi, tôi là đứa con ngoan ngoãn đáng thương, đứa con không đủ khéo léo để thể hiện, bằng sự hiếu động, bằng việc bỏ nhà ra đi, bằng sự hỗn xược, bằng những câu chửi rủa, rằng nó rất xứng đáng có được tình yêu thương của cả bố lẫn mẹ.

Kẻ ma mãnh giữ lời. Nó dẫn tôi đến một trong vô vàn những buổi dạ hội sinh viên, diễn ra hầu như mỗi tối, được hết khoa này đến khoa khác tổ chức tại những địa điểm kinh khủng mà tôi không hiểu liệu chúng được xây dựng để phục vụ cho hoạt động này hay để làm kho chứa lốp xe cũ.

Hồi đó là vào tháng Mười một, tôi run lập cập trong chiếc quần bò. Ở đó phát ra thứ tiếng ồn kinh dị, ngắt quãng. Có hai lựa chọn, hoặc nghệt thở trong làn khói thuốc hoặc đứng gần cánh cửa mở toang và sẽ bị viêm phổi. Một thứ ánh sáng kinh khủng làm mọi người càng trở nên xấu xí hơn.

- Chỗ này tệ quá, Christa nói.

- Tôi đồng ý với cậu. Chúng ta về chứ?
- Không.
- Cậu vừa nói là tệ mà.
- Tôi đã hứa với bố mẹ cậu đưa cậu đi chơi rồi.

Tôi định phản đối thì nó nhìn thấy mấy người bạn của nó. Họ đến tìm nó, ò ạt và thô tục, như thường lệ. Họ bắt đầu uống và nhảy nhót cùng nhau.

Tôi có cảm tưởng như đang ở lò mổ, tuy nhiên, vì đôi chân lạnh cóng, tôi cũng giả vờ như đang nhảy. Christa đã quên đi sự có mặt của tôi. Tôi thích thế hơn.

Xung quanh tôi, nhiều sinh viên say ngất ngưỡng. Tôi muốn mình cũng được say như thế, nhưng tôi quá lè loi không sao uống được.

Tôi cố gắng xê dịch tại chỗ. Hàng giờ mệt nhoài cứ thế trôi qua, cuộc chiến đấu phi lý chẳng để làm gì.

Đột nhiên, nhịp điệu búa giã được chuyển thành giai điệu lau nhà: điệu slow. Những tên con trai nhảy bổ vào đám con gái. Một gã không có gì nổi bật dẫn tôi đi và ôm ghì lấy tôi. Tôi hỏi nó tên gì:

- Renaud. Còn cậu?
- Blanche.

Rõ ràng việc giới thiệu như thế đối với nó là đủ bởi vì ngay giây sau đó, tôi nhận thấy một chiếc miệng đặt lên miệng mình. Những tập tục này thật xa lạ đối với tôi nhưng vì chưa bao giờ được hôn, tôi quyết định phân tích nó.

Thật kỳ cục. Có một chiếc lưỡi uốn lượn như con quái vật Loch Ness trong vòm miệng của tôi. Cánh tay của anh chàng sờ soạng sống lưng tôi. Thật kỳ lạ khi cảm nhận mình đang được thăm thú.

Chuyến du lịch này kéo dài một lúc lâu. Tôi bắt đầu thấy thích.

Một bàn tay nắm lấy vai tôi và kéo tôi ra khỏi vòng tay đang ghì chặt mình. Đó là Christa.

- Muộn rồi, chúng ta đi thôi, nó nói.

Renaud gật đầu chào tôi và tôi chào lại anh ta.

Lúc rời căn phòng, tôi nhận thấy đây đó trên nền bê tông, đám con trai và con gái mơn trớn nhau nồng nhiệt. Nếu Christa không đến tìm tôi, có thể điều này cũng sẽ xảy đến với tôi chẳng, tôi chẳng biết nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điều gì đó đã xảy ra. Tôi cảm nhận một sự thăng hoa thực sự. Tôi chính là nhận vật kỳ cục và mê hồn này đây, một cô gái mười sáu tuổi nhận được nụ hôn đầu đời. Những trò cực kỳ ngu ngốc như vậy cũng đáng giá đấy chứ.

Tôi không nói gì cả. Không bỏ lỡ sự kiện này, Christa liếc nhìn tôi về như cho rằng nỗi xúc động của tôi là đỉnh điểm của sự lỗ bịch. Chắc chắn nó có lý nhưng tôi hy vọng nó sẽ giữ mồm giữ miệng. Mỗi người đều có quyền hưởng những niềm hạnh phúc khờ khạo, nhỏ nhoi của mình. Cuối cùng tôi cũng đang hưởng niềm hạnh phúc của bản thân những niềm vui này rất mong manh, một lời nói cũng đủ để hủy hoại chúng.

Hỡi ôi, Christa đã không giữ im lặng, thứ tôi cần. Nó nói:

- Những buổi dạ hội sinh viên như thế này thực sự là Đội quân Cứu thế! Ngay cả những kẻ chẳng ai thèm ngó ngang đến bao giờ cũng được lợi!

Rồi nó cười vang.

Tôi sững sốt nhìn nó. Nó nhìn chăm chăm vào mắt tôi và tôi thấy nó đang tận hưởng nỗi nhục nhã của tôi. Nó lại cười khoái trá hơn.

Một tia sáng băng qua đầu tôi: “Nó không phải là Christa! Nó tên là Antéchrista⁽²⁾!”

Đêm hôm đó, vì Antéchrista ngủ trên cái trước kia đã từng là giường của tôi nên tôi thử chỉnh đốn lại một chút những xáo trộn linh tinh đang chen lẩn trong đầu óc mình. Tôi đang chịu đựng sự hỗn mang tinh thần này đây:

“Đánh cắp chút ít ỏi mà tôi có chưa đủ với nó, nó cần phải phá hỏng mọi thứ của tôi mới được! Nó thấy rất rõ điểm yếu của tôi, nó lạm dụng điều đó, nó vui thú khi làm điều xấu và nó đã chọn tôi làm nạn nhân. Tôi mang đến cho nó chỉ toàn điều tốt, còn nó, chỉ toàn mang lại điều xấu cho tôi. Câu chuyện này sẽ không có hậu. Antéchrista, cậu nghe tôi nói không, cậu là kẻ ác, tôi sẽ quật ngã cậu như một con chồn tinh!”

Một lát sau, tôi nghe thấy:

“Cậu thôi trò hoang tưởng ấy đi, cậu dễ tự ái thật đấy! Nó chỉ trêu cậu một chút thôi, chẳng có gì nghiêm trọng đâu, nếu cậu có nhiều kinh nghiệm hơn trong tình bạn, cậu sẽ thấy cách thể hiện của nó bình thường thôi. Với lại, đừng quên chính nó đã dẫn cậu đến buổi dạ hội đó, không có nó, cậu sẽ chẳng bao giờ có can đảm để đến đó, và cậu hài lòng với những gì đã xảy ra còn gì. Đúng là nó tai ác nhưng nó dạy cậu cách sống, và dù muốn dù không, cậu cũng cần điều đó.”

Lời phản bác vang lên ngay lập tức:

“Thế đấy, cậu bị rơi vào bẫy của kẻ thù rồi, cậu luôn tìm ra lý do để biện hộ cho nó, chẳng lẽ phải đến lúc chết cậu mới chịu phản ứng hả? Nếu cậu không tôn trọng bản thân thì đừng ngạc nhiên nếu nó không tôn trọng cậu nhé!”

Sự đôi co kéo dài không dứt.

“Thế cậu sẽ buộc nó phải xin lỗi à? Này, cậu sẽ có vẻ tinh quái đấy! Cậu trông sẽ đỡ ngốc nghếch hơn nếu không tỏ ra đã bị nó làm tổn thương. Hãy vượt qua điều đó! Đừng vui thú với cái cảm giác mình là người bị hại ấy nữa đi!

- Đồ hèn! Cậu không che đậy được sự hèn nhát của bản thân bằng lời ngụy biện nào à?

- Cậu chẳng thực tế gì cả. Christa đâu phải là ác quỷ chứ. Nó có những điểm tốt và những mặt xấu. Nó đã nhảy vào thế giới của cậu rồi thế nên cậu sẽ khó lòng mà tổng khứ nó đi được. Nhưng có một điều cậu không thể chối

cãi được đó là nó chính là cuộc sống: nó sành đời còn cậu thì không. Cậu phải luôn đi theo chiều hướng của cuộc sống, không nên đối đầu với nó. Nếu cậu đau khổ, tức là cậu đang chối bỏ cuộc sống. Hãy bớt đề phòng đi. Khi nào cậu thực sự chấp nhận nó, cậu sẽ hết đau khổ.”

Vì không tài nào thoát ra khỏi cuộc cãi vã diễn ra trong đầu, tôi buộc mình nghĩ về chuyện khác. Tôi nghĩ đến nụ hôn của người lạ mặt: tôi được hôn, chẳng phải điều đó là không thể tin được hay sao? Vậy là chàng trai này đã không nhận thấy tôi là một cô gái không bình thường! Điều này có nghĩa là có khả năng anh ta không nhận ra điều đó: tin tốt lành.

Tôi cố gắng nhớ lại gương mặt Renaud. Tôi không tài nào nhớ nổi một nét nào dù nhỏ nhất trên gương mặt đó. Chẳng có gì kém lãng mạn hơn sự tán tỉnh đáng giá năm mươi xu này, nhưng tôi mặc kệ: tôi đâu có đòi hỏi nhiều đến thế đâu.

Ngày hôm sau, Christa tuyên bố với bố mẹ tôi:

- Ngày hôm qua, tại buổi dạ hội, Blanche đã nhận được nụ hôn đầu tiên đấy ạ!

Bố mẹ hoài nghi nhìn tôi. Điên tiết, tôi im bặt.

- Thật sao, Christa? mẹ tôi hỏi.

- Thì cháu đã chứng kiến mà!

- Thế cậu ấy trông thế nào hả con? bố tôi chất vấn.

- Cũng thường thôi, tôi dè dặt nói.

- Là người đầu tiên đến mà, Christa bình luận.

- Thế là rất tốt, mẹ tôi nói, như thể vừa nhận thấy kẻ nổi dôi này thật tuyệt.

- Ừ, đối với Blanche, như thế là tốt rồi, bố tôi tán thành.

Cả ba cười phá lên. Họ mới hạnh phúc làm sao!

Trong giây lát, tôi tưởng tượng ra trong đầu mình một tin văn đăng ở mục Tin nhanh: “Một cô gái trẻ mười sáu tuổi giết chết bố mẹ và cô bạn

thân nhất của mình. Cô ta từ chối giải thích động cơ vụ việc.”

- Thế nào Blanche, con có thích không? mẹ tôi hỏi.

- Không liên quan đến mẹ, tôi trả lời.

- Tiểu thư có những bí mật của riêng mình ấy mà, Christa bình luận.

Bộ ba lại cười như nắc nẻ.

- Dù sao thì con cũng nên cảm ơn Christa: những gì xảy đến với con chính là nhờ bạn ấy, bố tôi nói.

Tin vắn trên tờ báo hiện rõ trong đầu tôi: “Một thiếu nữ mười sáu tuổi sát hại cô bạn thân nhất, nấu cô gái thành món ra-gu và cho bố mẹ mình ăn. Họ chết do ngộ độc.”

Lúc còn lại một mình với Christa, tôi ngạc nhiên về bản thân khi nói với nó một cách cộc lốc:

- Yêu cầu cậu đừng bao giờ kể cho bố mẹ tôi những chuyện không liên quan đến họ nữa.

- Ôi trời ơi, tiểu thư...

- Đúng thế! Nếu cậu không hài lòng, cậu chỉ việc đi nơi khác.

- Bình tĩnh lại nào Blanche! Được rồi, tôi sẽ không nói gì nữa.

Ngạc nhiên, nó im bật.

Tôi cảm nhận điều đó như một chiến thắng đáng ngạc nhiên. Sao tôi lại không nói với nó như thế sớm hơn nhỉ? Chắc hẳn vì tôi sợ mình nổi nóng. Vậy mà tôi vừa mới chứng tỏ với bản thân rằng tôi có thể khuất phục nó mà không phải nổi nóng. Tôi sẽ nhớ đến chiến công này, hy vọng nó sẽ tái diễn.

Giai đoạn hùng tráng này tiếp cho tôi sức mạnh trong vòng vài ngày. Trong giờ học hay lúc ở nhà, tôi kiêu ngạo phớt lờ kẻ đột nhập. Khi tôi lén quan sát nó, chính là để đặt cho mình câu hỏi: “Christa đẹp hay xấu?”

Tôi cố gắng nhớ lại gương mặt Renaud. Tôi không tài nào nhớ nổi một nét nào dù nhỏ nhất trên gương mặt đó. Chẳng có gì kém lãng mạn hơn sự

tán tình đáng giá năm mươi xu này, nhưng tôi mặc kệ: tôi đâu có đòi hỏi nhiều đến thế đâu.

Christa là trường hợp đặc biệt. Nó có một cơ thể tuyệt vời nhưng ta lại không tài nào phán xét được gương mặt nó. Ban đầu, nó áp đặt một phong cách chói sáng đến mức làm lu mờ cả sự nghi hoặc dù là nhỏ nhất: chắc chắn nó là cô gái đẹp nhất hành tinh vì đôi mắt nó ánh lên nghìn ngọn lửa, vì nụ cười nó khiến ta choáng ngợp, vì từ con người nó phát ra một thứ ánh sáng phi thường, vì cả nhân loại say mê nó. Khi một người đạt đến độ cuốn hút như vậy thì không ai có thể tưởng tượng được người đó lại không đẹp.

Trừ tôi bây giờ. Tôi là người duy nhất có được bí mật Christa hé mở mỗi ngày mà nó không hề biết. Đó là gương mặt của Antéchrista, bộ mặt của kẻ chẳng những không hề có chút ý định làm tôi vui lòng mà ngược lại còn xem tôi chẳng ra gì. Và tôi nhận thấy khi chỉ có mình nó bên cạnh tôi, nó trở nên khó nhận diện: cái nhìn rỗng tuếch của nó không giấu nổi sự hèn mọn của đôi mắt mờ đục, những câu nói ngu ngốc làm lộ đôi môi cắn chỉ, gương mặt mờ nhạt cho thấy các nét của nó mới thô làm sao, chiếc cổ thật xấu xí, khuôn mặt trái xoan thiếu tinh tế, và vầng trán hẹp của nó thể hiện những hạn chế về sắc đẹp và trí tuệ.

Thực ra, nó xử sự với tôi y như một bà vợ già không còn cảm thấy ngưỡng ngùng khi dạo trước mặt chồng với mái tóc toàn lô cuốn, chiếc váy ngủ xấu xí và vẻ mặt cau có nhưng lại giữ những lọn tóc xoắn xinh xắn, những bộ cánh đẹp đẽ và vẻ mặt dịu dàng cho người khác. Và tôi cay đắng nghĩ rằng người chồng lâu năm ấy ít ra cũng còn có thể tự an ủi bản thân khi nghĩ đến thời kỳ người phụ nữ tuyệt vời đó tìm cách quyến rũ ông ta; còn tôi, tôi nhận được hai nụ cười phù phiếm, chấm hết - tại sao lại phải làm mới bản thân vì một con bé gốc ghêch như tôi cơ chứ?

Khi có một người thứ ba bước vào, nó không mất đến một giây để biến hóa. Thật hoành tráng làm sao. Ngay lập tức đôi mắt nó sáng lên, hai khóe miệng nhếch lên, những nét nhìn thấy rõ trên khuôn mặt trở nên thanh hơn, cái khuôn mặt của Antéchrista ngay lập tức biến mất để nhường chỗ cho

nàng thiếu nữ tuyệt vời, tươi mới, nhiệt tình, tình tứ, mẫu hình của nàng trinh nữ mới chớm nở, vừa dữ dội vừa mềm yếu, hình mẫu lý tưởng do nền văn minh sáng chế ra để tự ủi an sự xấu xí của con người.

Thế là, một phương trình được đưa ra: Christa xinh đẹp ngang bằng với mức Antéchrista xấu xa. Tính từ xấu xa này không có gì quá đáng cả: bộ mặt khinh bỉ nó dành cho tôi rất xấu xa và ý nghĩa của nó cũng xấu xa - cậu chẳng là gì cả, cậu chẳng xứng với tôi, cứ tự cho mình hạnh phúc khi sử dụng tôi như vật làm nền và tấm chùi chân đi.

Hẳn trong tâm hồn nó phải có một chiếc công tắc giúp chuyển Christa thành Antéchrista. Dụng cụ chuyển mạch này không có cơ chế trung gian. Và tôi tự hỏi liệu có tồn tại một mẫu số chung giữa cô gái ở nút *on* và cô gái ở nút *off* hay không.

5

Những ngày cuối tuần là những ngày tự do của tôi. Tôi sống trong sự mong chờ Giờ khắc quý báu⁽¹⁾ hằng tuần: tối thứ Sáu khi kẻ ma mãnh quay về Malmédy.

Tôi ngủ trên chiếc giường, giờ đã trở lại thành vật sở hữu của mình. Tôi lại khám phá sự xa xỉ lớn nhất hành tinh này: có một phòng ngủ cho bản thân, nơi ta có thể thụ hưởng sự yên tĩnh tuyệt trần. Flaubert cần có một cái loa⁽²⁾; còn tôi, tôi không thể sống thiếu một nơi để mơ mộng - một căn phòng không đồ đạc, không một bóng người, không vật chướng ngại cho sự tha thần vô định của trí óc, nơi vật trang trí duy nhất là cái cửa sổ - khi một căn phòng có cửa sổ nghĩa là ta đã có một phần bầu trời cho chính mình. Tại sao lại thèm muốn thứ khác cơ chứ?

Tôi đã kê chiếc giường của mình - bị Christa chiếm đoạt - ở vị trí có thể nhìn thấy bầu trời. Tôi nằm dài hàng giờ, mũi chếch nghiêng, để ngắm những đám mây và khoảng không của mình. Kẻ chiếm đoạt chỗ nằm của tôi không bao giờ nhìn về phía cửa sổ: nó trắng trợn đánh cắp tài sản quý giá nhất của tôi.

Tôi sẽ là kẻ bội bạc nếu phủ nhận việc Christa đã dạy cho tôi biết rõ hơn giá trị của thứ nó đã tước mất của tôi: nỗi cô đơn có chủ định, sự yên tĩnh, quyền đọc sách suốt các buổi chiều mà không phải nghe kể về Marie-Rose và Jean-Michel, niềm mê say lặng nghe tiếng ồn tắt ngấm, và hơn hết, sự mất dạng của nhạc rock Đức.

Về phương diện này, tôi sẵn lòng thừa nhận món nợ của mình. Nhưng giờ đây khi tôi đã hiểu được điều đó, liệu Christa có thể ra đi hay không? Tôi hứa sẽ không quên bài học này.

Từ tối thứ Sáu đến tối Chủ nhật, tôi chỉ rời phòng ngủ của mình cho những cuộc đổ bộ cần thiết vào phòng tắm hay nhà bếp. Tôi nán lại rất ít ở

nhà bếp, mang theo những thứ dễ ăn vào giường. Tôi tránh mặt tối đa có thể những kẻ bội bạc, bố mẹ tôi.

Tôi nghe thấy họ lo lắng nói: “Con bé không sống nổi khi bạn nó không ở đây!”

Trên thực tế, tôi chỉ sống khi nó không ở đây. Chỉ cần cảm nhận sự có mặt của nó, ngay cả khi nó không ở cạnh tôi - chỉ cần cảm nhận sự có mặt của nó trong bán kính một trăm mét, dù tôi có nhìn thấy nó hay không, không quan trọng - là tôi cảm giác như có thứ hỗn hợp bê tông đang chảy tràn lên cơ thể làm tôi ngạt thở. Chẳng ích gì khi tôi lập luận, tự nhủ với bản thân rằng: “Nó đang ở trong phòng tắm, còn lâu nó mới xong: cậu được tự do, như thế nó không có ở đây vậy”, ảnh hưởng của Christa còn mạnh hơn cả thứ logic này.

- Từ tiếng Pháp cậu thích nhất là từ nào? một hôm nó hỏi tôi.

Những câu hỏi của Christa là câu hỏi tu từ. Nó hỏi tôi chỉ cốt để tôi đặt lại cho nó cùng những câu hỏi đó: chất vấn là một trong những phương tiện được nó ưa dùng cho thói tâng bốc bản thân muôn thuở của nó.

Tôi ý thức rằng nó sẽ không bao giờ lắng nghe câu trả lời của mình, tuy nhiên vẫn ngoan ngoãn nói:

- Biên cung. Còn cậu?

- Công lý, nó vừa nói vừa tách rời từng âm tiết, như người ta vừa khám phá ra một thứ gì đó. Cậu thấy không, sự lựa chọn của chúng ta mang tính biểu trưng đấy. Cậu chọn một từ vì tình yêu thuần túy đối với từ đó; còn với tôi, xuất thân từ một môi trường khó khăn, đó lại là một khái niệm mang giá trị dẫn thân.

- Tất nhiên, tôi vừa bình luận vừa nghĩ, nếu sự kỳ cục gây chết người thì kẻ tiếm vị này lẽ ra đã phải biến mất từ lâu rồi.

Ít ra tôi cũng nhất trí ở một điểm: sự lựa chọn của chúng tôi có ý nghĩa. Sự lựa chọn của nó nhót nhát thứ tình cảm hoa mỹ. Thực ra, nó không thể

hiện chút tình yêu ngôn ngữ nào hết, mà là một nhu cầu điên cuồng tự tăng bốc bản thân.

Tôi biết khá rõ Christa để hiểu rằng nó không hề biết ý nghĩa của từ “biên cung”. Nó thà chết còn hơn hỏi tôi điều đó mặc dù đó là từ đơn giản nhất: biên cung là biên độ bản của một chiếc cung tên, như sải chân là biên độ của chân và bước chân là biên độ của bước đi. Không có từ ngữ nào lại có nhiều khả năng làm tôi mơ mộng đến thế. Nó chứa chiếc cung tên căng cứng đến sắp gãy, mũi tên và nhất là giây phút thư giãn tuyệt vời khi mũi tên vụt bay vào trong không trung, lực căng hướng về vô định. Và người kỵ sĩ cũng sẽ gặp thất bại bởi lẽ, bất chấp ước muốn của chiếc cung, biên độ của nó cũng sẽ có giới hạn, đo được, sinh lượng sẽ bị đứt quãng giữa đường bay. Biên cung, đó là sự vươn lên ở mức cao nhất, từ lúc khai sinh đến khi mất đi, là thứ năng lượng thuần túy bị đốt cháy trong một khoảnh khắc.

Ngay lập tức tôi sáng tạo ra từ “christée”: biên độ Christa. Biên độ Christa chỉ chu vi của những nơi mà sự có mặt của Christa có khả năng gây ngộ độc. Biên độ Christa rộng bằng nhiều biên cung. Có một khái niệm còn rộng hơn cả biên độ Christa, đó là biên độ Antéchrista, là phạm vi đáng nguyền rủa nơi tôi sống nămngàymỗi tuần, có chu vi theo cấp số mũ, bởi lẽ Antéchrista chiếm đoạt mọi thứ trong tầm mắt, phòng ngủ của tôi, giường ngủ của tôi, bố mẹ tôi, tâm hồn tôi.

Tối Chủ nhật, ách nô dịch lại tiếp diễn. Bố và mẹ tôi tiếp đón nồng nhiệt “cô bé mà chúng tôi đã nhớ thương biết bao” và thế là tôi bị phế truất.

Đến lúc tắt đèn, có hai khả năng xảy ra; hoặc Christa mệt mỏi nhìn tôi và nói với giọng bức tức: “Thôi đi, tôi chẳng việc gì phải kể hết với cậu mọi chuyện đâu” - mặc dù tôi chẳng hỏi gì nó; hoặc điều tồi tệ nhất là nó kể hết mọi chuyện với tôi - dù tôi không hỏi nó nhiều đến vậy.

Trong trường hợp thứ hai, tôi sẽ phải nghe những mẩu chuyện không dứt về quán bar ở Malmédy nơi nó làm việc, về những cuộc nói chuyện dù nhỏ nhặt nhất với Jean-Michel, Gunther và những khách hàng khác mà tôi chẳng mấy quan tâm.

Nó chỉ trở nên thú vị khi nói đến chủ đề làm tôi bí mật say mê, Detlev. Tôi tự dựng lên một huyền thoại xung quanh anh chàng mà tôi tưởng tượng giống với David Bowie ở tuổi mười tám. Anh ấy chắc hẳn phải đẹp trai lắm! Detlev hẳn phải là chàng trai lý tưởng: tôi chỉ có thể yêu mỗi anh ấy thôi.

Tôi đã yêu cầu Christa cho tôi xem ảnh anh ấy.

- Tôi không có. Ảnh iếc làm quái gì, nó trả lời.

Tôi nhận thấy câu nói này thật kỳ lạ khi được phát ra từ miệng của kẻ đã phủ kín mấy bức tường phòng ngủ của tôi những tấm áp phích mang dấu ấn các thần tượng của nó. Chắc hẳn nó muốn giữ Detlev cho riêng nó rồi.

Khi nói nó tỏ ra ít cố chấp hơn, tuy nhiên tôi nhận thấy nó nói rất dở về anh ấy: nó chẳng có vẻ gì cho rằng đó là một chủ đề thiêng liêng. Nó kể chuyện hai người thức dậy vào lúc mấy giờ, đã ăn những gì; nó không xứng với Detlev.

Từ đó, Christa thường xuyên dẫn tôi đến các buổi dạ hội sinh viên. Những buổi dạ hội này luôn diễn ra theo cùng một kiểu và mỗi lần điều kỳ diệu lại tái diễn: một anh chàng nào đó không có gì nổi bật rất muốn có được tôi.

Điều này chưa bao giờ vượt quá giới hạn một nụ hôn. Khi mọi chuyện có khả năng đột biến, Christa nói với tôi đã đến lúc phải về và tôi không cãi lại bao giờ. Tôi phải thú nhận rằng thái độ độc đoán của nó tiện cho tôi: trên thực tế, tôi không thể biết được liệu mình có muốn đi xa hơn không. Những gì diễn ra trong đầu tôi cũng mù mờ như trong cơ thể của tôi vậy.

Tuy nhiên, tôi luôn hào hứng với việc hôn. Hoạt động này cuốn hút tôi. Sự tiếp xúc mê hồn đó cho phép không phải nói năng gì cả nhưng vẫn tạo cảm giác quen biết đặc biệt đối với người đối diện.

Tất cả các anh chàng đều hôn rất tồi tuy nhiên chẳng ai hôn tôi giống ai. Về phần mình, tôi không biết rằng họ hôn tôi; tôi tưởng sau khi hôn xong mà mũi ướt sũng như bị gặp mưa hay mồm miệng khô khốc như khi quá

chén là việc bình thường. Ở xứ sở của nụ hôn, các tập tục bản địa không làm tôi bị sốc bao giờ.

Trong một cuốn sổ tay ghi nhớ, tôi chép lại những chuỗi dài các tên gọi: Renaud - Alain - Marc - Pierre - Thierry - Didier - Miguel... Đó là danh sách tên của những chàng trai không nhận thấy tôi có cả ngàn khuyết tật không thể chấp nhận được. Tôi chắc chắn rằng không ai trong số họ còn giữ kỷ niệm về tôi, dù nhỏ nhất. Tuy vậy, giá như họ biết được họ đáng giá thế nào! Mỗi người, qua cách xử sự tầm thường và vô nghĩa của mình đã làm tôi tin, trong khoảnh khắc của một nụ hôn, rằng mình có thể.

Họ không phải là những anh chàng ga lăng, tình cảm, ân cần thậm chí lịch sự cũng không. Tôi đã không thể ngăn mình hỏi một trong hai anh chàng - nhưng anh chàng nào? họ quá giống nhau - câu hỏi vẫn ám ảnh tôi:

- Tại sao cậu lại hôn tôi?

Anh chàng vừa nhún vai vừa trả lời:

- Vì cậu không xấu hơn các cô gái khác.

Tôi biết có ít nhất một cô đã cho kẻ thô lỗ ăn tát. Còn tôi, tôi nhìn thấy trong câu trả lời các lời khen ngợi tuyệt vời. “Không xấu hơn một cô gái khác”, điều đó còn tuyệt hơn những gì tôi dám hy vọng trong những giấc mơ điên cuồng nhất của mình.

- Đời sống tình cảm của cậu thực sự dở hơi nhất trái đất đấy, Christa nói với tôi sau một buổi dạ hội.

- Ừ, tôi trả lời, ngoan ngoãn.

Tôi thì lại nghĩ ngược lại. Trong sâu thẳm những phức cảm kỳ quặc của mình, tôi nhận thấy những gì xảy đến với bản thân thật khó tin. Tim cô bé Lộ Lem khi rời dạ tiệc khiêu vũ lúc nửa đêm cũng không xúc động bằng tim tôi. Tôi là một quả bí ngô hạnh phúc.

Tôi cố gắng giấu niềm vui của mình nhưng Christa đã cảm nhận được điều đó và ra sức phá hoại nó.

- Thực ra mà nói, cậu là một đứa con gái dễ dãi: ôi chưa bao giờ thấy cậu từ chối bất cứ một đứa con trai nào, nó nói với tôi.

- Vì những gì tôi làm với họ! tôi nhận xét một cách xác đáng.

- Làm sao cậu có thể bằng lòng với chút ít ỏi đó được chứ?

Tôi không thể trả lời rằng đối với tôi, như thế đã là quá tuyệt rồi. Vậy nên tôi nói:

- Có lẽ vì rất cuộc, tôi không phải là một đứa con gái dễ dãi.

- Có chứ, có chứ. Cậu là một đứa con gái dễ dãi. Cậu không thể tự cho phép mình đóng vai các cô khó tính được.

- Thế ư?

- Nếu không, cậu sẽ chẳng có được ai.

Tôi hết sức ngạc nhiên với những gì nó muốn quăng vào mặt mình.

- Một ngày nào đó cậu sẽ phải thay đổi đi thôi. Mười sáu tuổi và vẫn còn trinh trắng, thật đáng xấu hổ!

Điều tối thiểu tôi có thể nói đó là thái độ của Christa đối với tôi thật mâu thuẫn. Nó luôn là người đến tách tôi ra khỏi vòng tay của chàng trai khi mọi chuyện đang đến pha hồi hộp, thế nhưng, nó lại không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để lên án sự trinh trắng tai tiếng của tôi. Tôi không thể tự vệ bởi lẽ tôi không tài nào biết được bản thân mình muốn gì. Liệu tôi có thuận lòng làm việc đó trong trường hợp Christa không can thiệp? Có hay không? Tôi hoàn toàn mù tịt.

6

Những ham muốn, tôi không thiếu: ôi cảm nhận chúng rộng lớn như bầu trời. Nhưng tôi muốn gì mới được chứ? Tôi không hề biết. Tôi cố gắng tưởng tượng những cử chỉ yêu đương thể xác cùng các chàng trai: liệu đó có phải là những gì tôi muốn không? Làm thế nào để biết được điều đó? Tôi đúng là một con mù ở xứ sở sắc màu. Với những hành vi lạ lẫm đó, có lẽ tôi chỉ cảm thấy tò mò thôi.

- Cậu không thể so sánh trường hợp của tôi với cậu được, tôi nói thêm. Cậu đã có Detlev rồi còn gì.

- Hãy lấy đó làm gương và thay vì cứ lảng nhãng với những anh chàng bất kỳ như thế, hãy kiếm cho bản thân cậu một người đứng đắn đi.

Một người đứng đắn! Nó nói nghe dễ thật đấy. Sao không tiện thể bảo luôn chàng hoàng tử đẹp trai chứ? Với lại, sao nó lại phản đối người bất kỳ chứ? Tôi rất thích người bất kỳ. Tôi cũng vậy mà, tôi cũng là một người bất kỳ. Hẳn nó đã cảm nhận được tôi đang nghĩ thầm điều gì đó trong đầu nên nó nói luôn:

- Này Blanche, cậu có nghe tôi nói gì không đấy?

- Có chứ. Cảm ơn những lời khuyên của cậu, Christa.

Nó không nhận thấy những lời cảm ơn của tôi chẳng hợp ngữ cảnh chút nào. Thái độ duy nhất tôi có thể có được, khi đối mặt với kẻ đột nhập này, đó là sự vâng lời tuyệt đối. May thay, bên trong, tôi không tự dè bẹp mình. Và những lời mỉa mai cay độc của Antéchrista không làm giảm bớt chút nào niềm mê say của tôi vì đã được một người bất kỳ hôn. Những niềm hạnh phúc bé nhỏ của tôi là một pháo đài vững chắc.

Ít nhất thì nó cũng không còn kể lể những hành động ngông cuồng của tôi với bố mẹ nữa. Đó là thắng lợi duy nhất của tôi.

Đôi lúc, tôi giận bản thân vì đã không yêu quý Christa: ở trường đại học, nếu tôi có hiện hữu thì cũng chính là nhờ Christa. Đa số sinh viên cương quyết bỏ qua tên tôi và gọi tôi là “bạn thân của Christa” hoặc “cô bạn của Christa”. Như thế còn tốt hơn không. Vì tôi có một tí chút bản sắc như thế nên đôi lúc mọi người cũng hạ cố nói chuyện với tôi:

- Cậu có thấy Christa đâu không? người ta hỏi tôi.

Tôi là vệ tinh của Antéchrista.

Tôi bắt đầu mơ đến việc ngoại tình: trong giờ học, tôi tìm kiếm xem có đứa con gái cũng bị bỏ rơi như tôi.

Một cô bạn Sabine nào đó có vẻ phù hợp với tôi. Tôi nhận ra bản thân trong con người nó: sự khó ở của nó lộ liễu đến mức lúc nào nó cũng thui thủi một mình, bởi lẽ không ai muốn sẻ chia cơn khó chịu của nó. Nó nhìn mọi người với vẻ cầu khẩn của con mèo đói ăn; không ai nhìn thấy nó. Thế là, tôi giận bản thân vì chưa bao giờ nói chuyện với nó.

Trên thực tế, những người như Sabine và tôi là kẻ có tội: thay vì hướng về những người giống mình và tương trợ lẫn nhau, họ lại muốn có những thứ nằm ngoài tầm tay - họ cần những người cách xa sự tự ti của mình cả nghìn dặm, họ cần những Christa, những nhân vật cuốn hút và tỏa sáng. Và sau đó, họ lại ngạc nhiên vì tình bạn của mình không được suôn sẻ, như thể một con báo có thể đồng hành cùng một chú chuột, một con cá mập có thể bơi cùng một con cá trích.

Tôi quyết định yêu tùy theo mức khiêm tốn của bản thân. Chú chuột đến trò chuyện cùng cá trích:

- Chào cậu, Sabine. Cậu có vở ghi bài học lần trước không vậy? Tôi chép thiếu một vài chỗ cậu ạ.

Chú cá bé nhỏ tỏ vẻ hết hoảng, trở mắt nhìn. Tôi tưởng nó nghe không rõ mình nói nên lặp lại câu hỏi. Nó lắc đầu quây quây ý nói không có. Tôi cố nài nỉ:

- Nhưng hôm ấy cậu có đi học. Tôi có nhìn thấy cậu mà.

Sabine có vẻ như sắp khóc. Tôi đã nhìn thấy nó ư? Điều đó vượt quá ngưỡng chịu đựng của nó.

Tôi hiểu mình đã vào đề vụng về. Tôi thay đổi thái độ:

- Thầy Wilmots chán thật cậu nhỉ! Tôi không hề nghĩ thế. Đó là một trong những giáo viên tốt nhất. Nhưng điều đó cốt là để tạo cảm tình.

Sabine đau đớn nhắm mắt lại và đặt một tay lên tim nó: nó đang lên cơn tim đập nhanh. Tôi bắt đầu tự hỏi rốt cuộc, nếu không phải vì thương hại thì sẽ không ai đến bắt chuyện với nó hay sao.

Tôi lại ngu ngốc muốn cứu giúp nó:

- Cậu không khỏe à? Cậu làm sao vậy?

Chú cá trích với cái mang phập phồng vì hoảng sợ lấy hết sức bình sinh rên rĩ:

- Cậu muốn gì ở tôi chứ? Hãy để tôi được yên.

Giọng nỉ non của một đứa trẻ mười hai tuổi. Đôi mắt phần nộ của nó cảnh báo rằng nếu tôi cứ khăng khăng quấy rầy, nó sẽ không ngại ngần viện đến những phương tiện mạnh bạo hơn - nó sẽ khuấy đục nước bằng chiếc vây, quăng quấy chiếc đuôi của mình, quy mô trả đũa của nó sẽ hết sức kinh khủng.

Tôi bối rối bỏ đi. Thực ra, không phải vô cớ nếu ta thấy có ít tình bạn giữa các loài động vật bé nhỏ với nhau. Tôi nhầm khi nhìn thấy ở Sabine bản sao của mình. Đúng là nó đã cầu xin, nhưng nó cầu xin không phải để mọi người đến với nó, nó cầu xin để không ai đến cả. Sự tiếp xúc tối thiểu nhất đối với nó là hành động tra tấn.

“Thật là một ý tưởng kỳ cục khi học ngành chính trị học mà bản thân lại như vậy. Tốt hơn nó nên vào tu ở tu viện dòng thánh Carmel”, tôi nghĩ. Vào lúc đó, tôi thấy Christa nhìn tôi vẻ hả hê. Nó chẳng mất gì từ ý định ngoại tình của tôi. Đôi mắt nó bảo với tôi đừng nên mơ tưởng rằng tôi sẽ có thể không cần đến nó.

Các kỳ thi học phần diễn ra vào tháng Mười hai. Khẩu hiệu mới chính là: “Không cười nữa. Học thôi!”, dù rằng hình như tôi chẳng hề cười.

Christa không từ bỏ bất cứ một tham vọng nào. Chúng tôi được học môn triết học đại cương, lĩnh vực nó có chút thế mạnh. Nó ra vẻ tự tin về môn học đó để tỏ rõ nó thấu hiểu triết lý của Kant hơn chúng tôi đến mức nào.

- Triết học là sở trường của tôi, nó không ngần ngại tuyên bố.

Tôi nghĩ thế thật. Dù sao nó cũng nói tiếng Đức. Chắc hẳn đó là phương tiện tốt nhất để hiểu thấu thế giới của Schopenhauer và Hegel. Chắc hẳn nó đã đọc sách của Nietzsche - rõ là tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó đọc rồi, tuy vậy điều đó không nói lên được gì. Khi nó dùng từ tiếng Đức để chỉ một khái niệm hiện sinh nào đó, tôi run bắn cả người: như thế sâu sắc hơn nhiều.

Có một điều tuyệt vời trong giai đoạn thi cử đó là Christa không còn áp đặt việc mở nhạc trong phòng nữa. Chúng tôi ôn bài trong yên lặng. Mỗi người chiếm một nửa bàn làm việc. Tôi nhìn nó học, ngay trước mặt. Vẻ tập trung cực độ của nó làm tôi ngưỡng mộ; so với nó, tôi thấy mình thật chệnh mảng.

Đến buổi thi viết môn triết học. Môn thi kéo dài bốn tiếng, hết giờ Christa reo lên:

- Thật thú vị.

Những môn khác đều thi vấn đáp. Christa đạt kết quả cao hơn tôi rất nhiều. Điều đó chẳng có gì làm tôi ngạc nhiên. Nó giỏi hơn tôi và nó khéo ăn khéo nói.

Ở môn vấn đáp, giáo viên cho điểm lúc sinh viên rời khỏi phòng giáo viên. Để có kết quả thi viết môn triết học, phải đợi hai tuần. Christa yêu cầu tôi đi lấy kết quả ngay khi chúng được niêm yết. Nó còn yêu cầu tôi chép điểm của cả các sinh viên khác, một việc làm thật chán ngán vì lớp học có đến tám mươi sinh viên nhưng tôi không dám phản đối.

Trên đường đi tôi bực tức: “Nó muốn chắc chắn nó là người giỏi nhất đây! Thật thảm hại làm sao!”

Đến trước những tấm bảng điểm, tôi nhìn kết quả của mình trước tiên. Hast: mười tám trên hai mươi điểm. Tôi trố mắt. Điểm số cao hơn nhiều so với những gì tôi mong đợi. Tiếp đó, tôi tìm tên Christa. Bildung: mười bốn trên hai mươi. Tôi phì cười. Ta sẽ xem bộ mặt của nó. Tôi hoàn thành nhiệm vụ của mình và chép lại danh sách tám mươi sinh viên. Thế là tôi phát hiện ra rằng mười tám trên hai mươi là điểm số cao nhất và tôi là sinh viên duy nhất đạt được số điểm đó.

Quá tuyệt vời để có thể là sự thật. Chắc hẳn phải có sai sót nào đó. Đúng thế, không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi xông vào phòng thư ký. Mọi người bảo tôi thầy Willems đang ở trong phòng làm việc. Tôi chạy đến đó.

Giáo viên triết học tiếp tôi với vẻ tức giận.

- Đương nhiên là để kiện cáo về điểm số đây, ông thầy giáo cầu nhàu khi nhìn thấy tôi.

- Đúng thế ạ.

- Cô tên gì?

- Em là Hast ạ.

Thầy Willems nhìn vào chuỗi danh sách của mình.

- Cô quá đáng thật đấy. Điểm số mười tám trên hai mươi chưa đủ với cô à?

- Ngược lại, thưa thầy. Em nghĩ thầy đã chấm nhầm điểm cho em ạ.

- Thế là cô đến làm phiền tôi vì việc đó à? Cô thật ngốc.

- Là vì... em nghĩ thầy đã đảo nhầm hai kết quả. Có lúc nào thầy hoán vị điểm số của em với điểm số của bạn Bildung không ạ?

- Tôi hiểu rồi. Tôi có việc phải giải quyết với một cô gái bị chính nghĩa ám ảnh đây, ông thầy vừa nói vừa thở dài.

Ông cầm lấy tập bài làm dày cộp và tìm xem bài của sinh viên Hast và Bildung.

- Không, chẳng có sai sót nào, ông nói. Tôi chấm mười bốn điểm trên hai mươi khi sinh viên bê nguyên xi bài giảng của tôi vào bài làm và mười tám trên hai mươi khi sinh viên đưa ra được quan điểm độc đáo. Giờ thì để tôi yên hoặc là tôi sẽ hoán đổi kết quả nhé.

Tôi hớn hờ chuồn đi.

Niềm vui của tôi không kéo dài được bao lâu. Tôi sẽ báo tin này với Christa thế nào đây. Suy cho cùng, thông tin này chẳng có gì quan trọng. Chúng tôi đã đạt được điểm trung bình, đó là điều cốt lõi. Tuy vậy, tôi đoán rằng Christa sẽ không hài lòng. Đó là môn triết học, môn “sở trường của nó”.

Khi nhìn thấy tôi, nó hỏi, ra vẻ thờ ơ:

- Thế nào?

Tôi không dám trả lời và chìa cho nó tờ giấy tôi đã chép kết quả của tám mươi sinh viên. Nó giật tờ giấy từ tay tôi. Nó đọc và thay đổi vẻ mặt. Điều tôi cảm nhận thật kỳ lạ: tôi xấu hổ. Trước đó, tôi mong chờ tận hưởng sự thất vọng của nó, giờ tôi lại cảm thấy đau đớn thực sự. Tôi định an ủi nó thì nó giải thích:

- Điều này chứng tỏ rõ ràng rằng hệ thống đánh giá này chẳng có chút giá trị gì hết. Mọi người đều biết tôi là sinh viên giỏi nhất môn triết học còn cậu thì thiếu chiều sâu mà.

Thật quá thể. Làm sao nó lại dám?

Tôi nảy ra một ý tưởng xấu xa mà tôi đã tiến hành ngay sau đó. Tôi gợi ý một cách nhún nhường:

- Hẳn là có sai sót rồi. Nếu đúng như thế thật thì chắc là thầy Willems đã trao kết quả của hai chúng ta rồi.

- Cậu nghĩ thế à?

- Hình như điều đó có khả năng xảy ra thì phải...

- Cậu đi gặp thầy Willems và hỏi thầy ấy đi.

- Không. Tốt hơn cậu nên đích thân đến đó. Cậu biết đấy, sẽ là chuyện phi lý nếu chính tôi là người đi kiện cáo bất lợi cho bản thân. Thầy Willems thì rõ rồi, điều đó có thể làm thầy bực mình đấy.

- Ừ.

Nó không dám bảo với tôi nó sẽ đi gặp thầy. Nó vờ tỏ ra không quan tâm đến những điều tầm thường này.

Tôi cười thầm trong bụng khi nghĩ đến nỗi nhục nhã nó sắp phải nếm trải.

Hai giờ sau, với vẻ giận dữ điên cuồng, nó đến nói với tôi:

- Cậu giận mặt với tôi à!

- Cậu nói gì thế?

- Thầy Willems bảo với tôi cậu đã đến gặp thầy ấy ở văn phòng!

- Thế ư? Cậu đã đến gặp thầy ấy à? tôi hỏi nó, vẻ ngây thơ.

- Sao cậu lại giở trò bẩn thỉu này ra với tôi?

- Thì đã sao nào? Mọi người đều biết cậu giỏi nhất môn triết học còn tôi thì thiếu chiều sâu mà. Hệ thống chấm điểm này chẳng có giá trị gì cả. Tôi không hiểu tại sao điều đó lại làm cậu lo lắng kia chứ.

- Đồ tồi!

Nó bỏ đi và đóng sầm cửa phòng lại.

Tôi nghe thấy giọng bố:

- Có gì không ổn hả các con? Liên quan gì đến bố chứ?

- Chẳng có chuyện gì đâu chú ạ, Christa trả lời. Blanche khoe khoang vì nó đạt điểm cao hơn cháu môn triết học ạ.

- Ôi thật nhỏ nhen! mẹ tôi nói.

Nghe thấy điều đó dù sao cũng đỡ hơn là bị điếc.

Những kỳ thi học phần đã kết thúc. Ngày hôm sau, Christa về nghỉ lễ Noel với gia đình. Nó không để lại địa chỉ, không cả số điện thoại.

- Miễn là con bé quay lại với chúng ta! bố tôi thở dài.

- Nó sẽ quay lại thôi. Nó vẫn còn để lại một nửa số đồ dùng cá nhân cơ mà, tôi nói.

- Bạn ấy không coi trọng những thứ đó đâu, mẹ tôi bình luận. Không như con. Bạn ấy đạt kết quả cao hơn con ở tất cả các môn và bạn ấy không hề kiêu căng. Còn con, con lại huênh hoang về môn triết học!

Nó là sinh viên giỏi nhất rồi! Tôi không có ý định giải thích căn nguyên bí mật của câu chuyện này. Tôi đành chấp nhận vì dù tôi có nói gì chẳng nữa thì bố mẹ vẫn cho là thánh nữ Christa có lý.

Tôi biết thế nào Antéchrista cũng sẽ quay lại. Không phải chỉ vì đồ đạc của nó mà còn vì chúng tôi nữa. Nó vẫn chưa thôi trò cướp bóc chúng tôi. Tôi không biết liệu chúng tôi còn lại những gì nữa, nhưng nó thì nó biết.

Hai tuần vắng nó: thật tuyệt! Tôi ngây ngất trước chuỗi ngày thanh bình đang trải dài dưới chân.

Bố mẹ tôi thì rên rỉ như những đứa trẻ mới lớn.

- Lễ với chả Tết, chả ra sao cả. Người ta buộc phải vui vẻ. Rồi lại còn phải đến thăm dì Ursule nữa chứ!

Tôi trách cứ bố mẹ:

- Thôi nào, dì Ursule vui tính đấy chứ, dì hay nói những chuyện kinh khủng!

- Sao nào, bố mẹ tưởng con không phải thanh niên cơ đấy. Bọn trẻ ghét Noel mà!

- Thế thì bố mẹ nhầm rồi. Christa thích lắm, có thể nói nó là người Đức và vì thế, nó tôn sùng Lễ Giáng sinh kiểu Đức. Và con cũng xin nhắc lại rằng chỉ nghe tên nó là đủ biết đó là ngày hội của nó rồi.

- Đúng thật! Chúng ta lại không thể chúc mừng giáng sinh cho cô bé được. Nó ra đi một cách tức tưởi quá! Blanche, nếu con lại đạt điểm cao hơn bạn lần nữa thì tránh vui mừng nhé. Cô bé xuất thân từ hoàn cảnh khó khăn nên có mặc cảm...

Trong tâm tưởng, tôi thềm bịt chặt tai lại trước những lời nói xuân ngốc không bao giờ dứt này.

7

Dì Ursule là họ hàng duy nhất của chúng tôi. Dì sống tại một khu nhà dành cho người già. Dì dành hết thời gian của mình vào việc hành hạ nhân viên và bình luận thời sự. Bố mẹ tôi buộc mình phải đến thăm dì mỗi năm một lần.

- Sao trông như xác chết cả thế hả ba đứa! bà già thốt lên khi tiếp chúng tôi.

- Tại chúng cháu nhớ Christa ạ, tôi nói, thấy chua xót khi phải rình xét phản ứng của dì về chủ đề này.

- Christa là ai thế?

Bố tôi nước mắt lưng tròng kể về con bé đáng yêu kể từ nay sẽ sống với chúng tôi.

- Bờ của con à?

Mẹ tôi tức tối: Christa mới mười sáu tuổi bằng Blanche, họ coi cô bé như con gái mình.

- Ít ra nó cũng trả tiền thuê nhà cho các cháu đấy chứ?

Bố tôi bèn giải thích cho dì Ursule rằng đó là một cô bé nghèo và chúng tôi cho nó ở miễn phí.

- Con nhãi ranh ma! Nó đã vớ được bọn ngọc tốt bụng.

- Dì Ursule này, nhà cô bé này ở xa, tận một tỉnh miền Đông...

- Cái gì? Lại còn là người Đức nữa? Thế các cháu không thấy ghê à?

Rõ là những phản ứng thái quá! Những nhận xét kiểu đó không còn phù hợp với thời nay nữa rồi, dì Ursule. Mọi việc đã thay đổi so với hồi dì còn trẻ. Và lại các tỉnh miền Đông thuộc nước Bỉ kia.

Tôi nhấm nháp cốc nước sữa.

Cuối cùng khi chúng tôi chia tay với bà dì thì bố mẹ tôi lo lắng.

- Chúng ta sẽ không kể gì về chuyến viếng thăm di Ursule với Christa nhé? Không, tất nhiên. Thật đáng tiếc!

Tối hôm đó là thời điểm tổ chức tiệc Giáng sinh. Vì chúng tôi không theo đạo nên không kỷ niệm gì cả. Chúng tôi uống rượu ấm, vì thích thế. Bố tôi gửi thật lâu ly rượu của mình rồi nói:

- Chắc chắn con bé cũng đang uống rượu rồi.

- Anh nói đúng, mẹ tôi nhận xét. Rất Đức.

Tôi nhận thấy không còn cần thiết phải nói cụ thể “con bé” là ai nữa.

Bố và mẹ tôi nâng niu ly rượu trên tay như thể yêu quý nó lắm. Bố mẹ tôi nhắm mắt hít hà hương vị của nó. Tôi thừa biết, qua những mùi quế, đinh hương, vỏ cam và quả đậu khấu, bố mẹ tôi cảm nhận được Christa. Và nếu họ có hạ mí mắt xuống thì cũng là để sử dụng chúng như một chiếc màn hình, qua đó họ được nhìn con bé ngồi cạnh người thân của nó, đang hát bài ca mừng Giáng sinh bên cây đàn piano và ngắm nhìn qua ô cửa sổ những bông tuyết từ miền quê xa xôi của nó.

Những hình ảnh tầm thường này không mấy quan trọng. Tôi tự hỏi làm thế nào Christa lại có thể chiếm được tâm hồn của bố mẹ tôi nhiều đến thế và của tôi thì ít đến vậy.

Bởi lẽ tôi ghét nó cũng vô ích, nó vẫn luôn ám ảnh tôi. Bất cứ chỗ nào trong người tôi cũng vấp phải sự có mặt của nó. Tôi còn tệ hơn cả những đấng sinh thành của mình. Ít ra họ cũng chỉ để cho người họ yêu mến xâm chiếm.

Giá như tôi có thể yêu quý nó được! Như thế tôi sẽ được an ủi phần nào khi nghĩ rằng tôi gặp phải điều không may này là vì một tình cảm cao quý. Mà thật ra, tôi cũng không kinh tởm nó đến mức đó: tôi những muốn yêu thương Christa, và đôi lúc tôi cảm thấy mình đang đứng bên bờ vực thẳm của cảm dỗ hay của sự khốn cùng mà dưới đáy vực thẳm ấy tôi sẽ tìm ra cách để yêu quý nó. Có cái gì đó như níu kéo không cho tôi ngã xuống đó

mà tôi không tài nào xác định được: tinh thần phê phán? Sự tỉnh táo? Hay đơn giản chỉ là sự khô héo của con tim? Hay là sự ghen tị?

Tôi không muốn là Christa, nhưng lại muốn được yêu thương như nó. Tôi có thể trao tặng không ngần ngại phần còn lại của cuộc đời mình để được thấy sự yếu ớt và mạnh mẽ, sự từ bỏ, sự quy phục, sự cam chịu đầy hạnh phúc trước tình yêu thương phi lý này, vì bản thân mình, được thắp sáng lên trong ánh mắt của ai đó, dù cho đó là người cuối cùng của những người cuối cùng.

Vậy là, đêm Giáng sinh là đêm Giáng sinh của Antéchrista ngay cả khi nó không có mặt.

Nó trở lại với chúng tôi vào đầu tháng Giêng. Tôi đau lòng khi nhìn thấy niềm vui của bố mẹ mình.

- Hôm nay là ngày Lễ Hiến linh⁽¹⁾ đấy ạ! nó vừa nói vừa chìa ra hộp bánh nó mới mua ở hiệu.

Chiếc áo măng tô của Christa được bỏ ra, vẻ tươi tỉnh trên khuôn mặt nó được khen ngợi, đôi má nó được ôm hôn, hai tuần lễ vắng nó được xót xa và chiếc bánh ga tô của nó được đặt trịnh trọng lên bàn, cạnh những vương miện làm bằng bìa màu vàng.

- Ý tưởng hay quá! mẹ tôi thốt lên. Cô chú chả bao giờ nghĩ đến việc tổ chức ngày Lễ Hiến linh cả.

Con bé cắt chiếc bánh ra làm bốn phần. Mỗi người ăn phần của mình một cách thận trọng.

- Cháu không có hạt đậu, Christa vừa nuốt miếng bánh cuối cùng vừa nói.

- Chú cũng không, bố tôi nói.

- Thế thì là Blanche rồi, mẹ tôi tuyên bố vì bà cũng không có nốt.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía tôi, khi ấy tôi đang nhai miếng bánh cuối cùng.

- Không, con cũng không có, tôi nói rành rọt và đã cảm thấy mình có lỗi.
- Chỉ có thể là con thôi! bố tôi bực dọc.
- Chả nhẽ cháu lại mua phải chiếc bánh không có hạt đậu? Christa ngạc nhiên.
- Tất nhiên là không phải thế, mẹ tôi cáu kỉnh. Blanche ăn nhanh quá có khi nuốt mất hạt đậu mà không biết đó thôi.
- Nếu con ăn nhanh thế thì mẹ giải thích thế nào khi con là người ăn xong sau cùng?
- Điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả, miệng con bé tí thế kia mà! Lẽ ra con cũng phải ý tứ chứ, đúng không nào? Christa đã chu đáo là thế, còn con thì lại làm hỏng mọi chuyện rồi.
- Thật kỳ cục. Nếu có người đã nuốt hạt đậu, sao mẹ cứ nhất quyết đó phải là con? Có thể là mẹ, bố hay Christa lắm chứ?
- Christa là người quá tinh tế, không thể nào nuốt trôi hạt đậu mà không biết! mẹ tôi đỏ mặt lên.
- Trong khi con lại là người thô thiển, cả ngày con ngồi nuốt chửng cả một đội lính cứu hỏa chứ gì! Nếu con là người như thế thì đó có thể là do bố mẹ truyền sang con. Như vậy nghĩa là hạt đậu có thể do bố hoặc mẹ nuốt mất lắm chứ!
- Thôi nào Blanche, thôi trò cãi cọ nực cười này đi! Christa nói xen vào bằng giọng dàn hòa.
- Cứ làm như con là người bới chuyện ra ấy!
- Christa nói đúng đấy, bố lên tiếng. Thôi đi Blanche ạ, chuyện này có gì quan trọng đâu.
- Dù sao thì Christa cũng là Hoàng hậu của chúng ta! mẹ tôi tuyên bố. Rồi bà cầm lấy chiếc vương miện và đặt lên đầu con bé.

- Hay ho quá nhỉ! tôi bình luận. Nếu ai cũng nghĩ con là người chẳng may nuốt mất hạt đậu thì con mới là người xứng đáng với danh hiệu đó chứ!

- Đây, tôi cho cậu chiếc vương miện này, vì cậu đã thềm muốn nó đến vậy, Christa nói, mắt ngược lên trời - và với một tiếng thở dài khó chịu, nó thực hiện ngay điều vừa nói.

- Chuyện này không phải như vậy, Christa! Cháu quá tốt bụng! Chính cháu là nữ hoàng!

- Nhưng Blanche nói đúng, như thế không công bằng! Christa vừa nói vừa tỏ vẻ muốn bảo vệ tôi.

- Cháu độ lượng quá, bố tôi thán phục. Đừng mắc trò của Blanche, nó là người kỳ cục.

- Liệu con có được nhắc lại rằng chính mẹ là người khơi ra chuyện này không? tôi hỏi.

- Thôi nào Blanche, đủ rồi đấy! mẹ tôi ngán ngấm ngắt lời. Con bao nhiêu tuổi rồi hả?

Tôi tưởng tượng thấy cái tiêu đề này trong mục Thông tấn xã vỉa hè: “Một cô gái mười sáu tuổi sát hại bố mẹ và cô bạn thân nhất của mình bằng con dao làm bếp vì một vụ việc kỳ quặc liên quan đến chiếc bánh Hiên linh.”

Christa lấy tông giọng của kẻ chịu thiệt mong muốn làm bầu không khí bớt căng thẳng:

- Vì cháu là Hoàng hậu nên cháu cần một vị vua. Cháu chọn chú François ạ!

Rồi nó đặt chiếc vương miện còn lại lên đầu bố tôi, ông sung sướng:

- Ôi, cảm ơn Christa!

- Ngạc nhiên quá! Đúng là lựa chọn khó nghĩ nhỉ! tôi nghiêng răng.

- Đầu óc cậu thật đen tối! con bé nói.

- Thôi để ý đến nó làm gì, mẹ tôi tiếp lời. Cháu thấy rõ là nó đang ghen tị mà.

- Lạ thật, tôi nhận xét. Khi mẹ nói về Christa trước mặt nó thì mẹ nói Christa. Còn nói về con trước mặt con thì mẹ bảo nó.

- Con có vấn đề rồi con có biết không, bố lôi tôi ra và lắc đầu.

- Bố mẹ có chắc con là người có vấn đề không? tôi hỏi.

- Có, mẹ tôi trả lời.

Con bé đứng lên, vờ tử tế hết chỗ nói, lại gần ôm lấy tôi:

- Mọi người yêu cậu mà, Blanche, nó mỉm cười nói.

Bố mẹ hoan nghênh bức tranh quyền rũ này. Tôi lấy làm tiếc vì sự lỗ bịch không gây chết người.

Vì hành động ngừng chiến đã diễn ra một cách chính thức nên buổi lễ ngẫu hứng tiếp tục mà không gặp trở ngại nào. Chưa khi nào Lễ Hiển linh lại mang cái tên tồi đến thế. Bố mẹ và tôi lập thành một đội ba kẻ rước lễ khù khờ đến để chỉ ra kẻ sẽ là Nữ chúa cứu thế. Tôi thấy sợ hãi khi nhận ra các giá trị đã bị đảo lộn đến mức nào. Vì Chúa là Antéchrista, nên mặc nhiên tôi là Balthazar⁽²⁾, vị Vua đen, bởi tên gọi của tôi nghĩa là Trắng mà.

Theo truyền thống Cơ Đốc giáo, nếu một trong ba vị vua là người da đen thì chính là để cho thấy lòng vị tha của Chúa lớn đến nhường nào. Trường hợp của tôi giống thế. Antéchrista chiếu cố để cho Blanche, bộ hạ thuộc đẳng cấp thứ hai tôn sùng mình. Lẽ ra tôi phải khóc vì vui sướng trước sự ban ơn cao cả này nhưng tôi chỉ muốn cười chảy cả nước mắt.

Còn phải xem vua Gaspard⁽³⁾ và vua Melchior phân phát lễ vật nữa. Đó là vàng bạc từ sự dục dăng khờ khạo, là nhựa cây trầm hương đang tuôn trào và hương thơm tỏa ra từ lòng ngưỡng mộ của họ đối với tác giả của trò bịp bợm này.

Theo thánh Jean, sự xuất hiện của kẻ phản chúa sẽ là khúc dạo đầu cho ngày tận cùng của thế giới.

Chắc chắn rồi, ngày tận thế đang cận kề.

8

Năm nay tiếp diễn tồi tệ y như khi nó bắt đầu. Antéchrista không ngừng mở rộng phạm vi trị vì. Không gì cưỡng lại nó được. Ở trường, ở nhà, cả người lẫn vật đều xem nó là nữ hoàng của mình.

Nó phế truất tôi một cách không thương tiếc. Trong phòng tôi, Christa chiếm gần như toàn bộ chiếc tủ. Đồ đạc của tôi bị xếp xó vào ngăn kéo để bít tắt, lãnh địa cuối cùng của tôi.

Điều đó vẫn chưa đủ làm thỏa mãn nhu cầu bành trướng lãnh thổ của kẻ tra tấn tôi vì ngay đến cái giường gấp, nơi mà từ nay tôi còn có quyền được ngủ, cũng thường xuyên chất đầy một đống những mớ quần áo hỗn độn của kẻ phản chúa.

Bố mẹ tôi thì sôi sục muốn mời khách đến nhà. Họ tìm thấy trong mớ số địa chỉ từ đời nào đời nào những người bạn mà bỗng nhiên họ thấy có nhu cầu bức bách phải mời đến nhà ăn tối. Họ tìm đủ mọi lý do chính đáng để giới thiệu Christa với đám người ấy. Mỗi tuần ba lần, căn hộ tôi từng biết vốn yên tĩnh tuyệt vời là thế nay chật ních những người ồn ào đến ngồi lì ở đó và được nghe hai đấng sinh thành của tôi tán dương không biết bao nhiêu đức tính tốt đẹp của Christa.

Còn con bé thì phô diễn nụ cười khiêm nhường nhất của nó, nhập vai cô bé con của gia đình, đến hỏi từng người một xem họ muốn uống gì và đi đi lại lại với khay đồ khai vị trên tay. Tất cả mọi người đều chỉ biết có mỗi cô bé tuyệt diệu này.

Thình thoảng có người ngỡ ngàng nhìn tôi và kín đáo hỏi xem con bé mới lớn này là ai.

- Blanche đấy mà! ông bà chủ nhà gắt gỏng trả lời.

Các vị khách không hề biết tôi là ai và cũng chả đoán hoài đến điều đó. Cũng có thể mười sáu năm trước đây họ đã từng nhận được một chiếc thiệp báo sinh mà ngay sau đó họ đã nhanh chóng vứt toẹt vào sọt rác.

Cứ như thế bằng cách tán dương Christa, bố mẹ tôi tán dương chính bản thân họ vậy. Họ tự hào vì đã cho một cô bé trẻ trung, xinh đẹp, lôi cuốn và quyến rũ sống trong nhà. “Nếu cô bé đồng ý sống cùng chúng tôi, có nghĩa là chúng tôi cũng phải là người như thế nào chứ.” Nếu họ mời khách đến nhà thì có nghĩa là từ nay họ đã có ai đó để giới thiệu.

Tôi không hề thấy cay đắng về chuyện đó. Tôi đã biết mình không phải là đứa trẻ mà người ta có thể tự hào. Tình thế này không khiến tôi thấy phiền toái nếu như mỗi lần chạm trán với tôi Antéchrista không tỏ vẻ đắc thắng ngạo nghễ đến thế. Tôi hết sức ngạc nhiên khi nó là một đứa con gái khéo léo đến vậy mà lại tỏ ra kém tinh tế đến thế:

- Cậu thấy không, tất cả bạn bè của bố mẹ cậu đều yêu quý tôi.

Hoặc như:

- Khách khứa cứ tưởng tôi là con gái của bố mẹ cậu đấy. Còn cậu thì chả ai nhận ra cả.

Tôi không hề phản ứng trước những trò khiêu khích ấy.

Rồi mọi chuyện lên đến đỉnh điểm khi nó tuyên bố với tôi thế này:

- Sao trong bữa ăn bố mẹ cậu nói lắm thế không biết? Tôi hầu như chỉ nói được mỗi một câu. Chưa gì họ đã sử dụng tôi để trở nên hấp dẫn rồi!

Tôi sững sờ mất giây lát rồi phản ứng:

- Thật không thể chấp nhận được. Đáng ra cậu phải nên than phiền với họ mới đúng chứ.

- Đừng ngốc thế chứ Blanche, vì phép lịch sự tôi không thể làm thế. Nếu ông bà già nhà cậu là những người tinh tế, thì họ đã hiểu ra rồi, cậu không thấy thế sao?

Tôi không trả lời.

Làm sao nó lại dám nói với tôi một điều quá quắt đến thế? Chả nhẽ nó không sợ tôi sẽ nói lại với bố hoặc mẹ tôi hay sao? Chắc chắn không vì nó biết bố mẹ sẽ không tin tôi.

Vậy là, Christa khinh bỉ những người đối xử tốt với nó. Đáng ra tôi phải nghi ngờ về điều đó rồi chứ, nhưng trước khi nó tuyên bố như thế, tôi không phát hiện ra điều gì cả. Khám phá này giúp tôi mở khóa cho lòng hận thù thoát ra.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hề thẳng thắn tự thú nhận rằng mình ghê tởm nó đến vậy. Tôi vẫn giữ trong lòng một chút gì đó xấu hổ đối với nó. Tôi thường tự nhủ rằng ngoài tôi ra ai ai cũng yêu quý Christa. Như thế có nghĩa là lỗi tại tôi nếu tôi không thể yêu quý nó. Đó là tại tôi ghen tị và thiếu kinh nghiệm. Nếu tôi quen giao tiếp với người khác hơn thì có thể những kiểu cách lạ lùng của con bé này đã không đến mức làm tôi bị sốc đến vậy. Tôi cần phải học cách độ lượng.

Đến giờ phút này thì tôi không còn một chút băn khoăn nào nữa. Antéchrista là một thứ rác rưởi.

Dù bố mẹ tôi cũng có khiếm khuyết nhưng tôi vẫn yêu họ. Họ là những người tử tế. Họ thể hiện điều đó bằng cách yêu thương Christa: họ nhầm khi yêu thương nó và tình yêu ấy là do con người có hàng ngàn điểm yếu. Tuy vậy, họ yêu quý nó thật lòng. Bất cứ người nào biết yêu thương đều được cứu rỗi.

Chẳng có lý do gì để cứu Christa cả. Rốt cuộc thì nó yêu quý ai kia chứ? Ngay lập tức tôi có thể loại mình ra khỏi danh sách những ứng cử viên khả dĩ. Tôi những tưởng nó yêu quý bố mẹ tôi, giờ thì tôi biết đâu là sự thật rồi. Về phần Detlev, qua sự quá đáng trong cách nó bỏ rơi anh chàng, tôi cảm nhận được nó không yêu anh chàng ấy điên cuồng đến thế. Còn có cả rất nhiều mối quan hệ của nó ở trường nữa. Những gã mà nó gọi là bạn giờ thì tôi cũng không tin lắm, chừng nào họ dường như chỉ phục vụ cho mỗi việc sùng bái cá nhân nó mà thôi.

Tôi chỉ biết có một tình yêu duy nhất ở nó mà không phải nghi ngờ gì: chính bản thân nó. Nó yêu bản thân bằng sự chân thành hiếm có. Tôi cực kỳ ngạc nhiên với nhận xét mà nó có thể đưa ra về những cuộc trò chuyện kỳ

cực nhất. Thế là, một tối, nó hỏi tôi câu này dù chủ đề câu chuyện không dính dáng tí tẹo gì đến cây cối:

- Cậu có thích hoa cẩm tú cầu không?

Bị hỏi bất thành linh, tôi nghĩ ngay đến những bông hoa hình mũ chụp dễ thương trong vườn và trả lời:

- Có.

Nó đắc thắng:

- Biết ngay mà! Những người không tinh tế đều thích hoa cẩm tú cầu cả! Cậu biết không, tôi ghê tởm loại hoa này. Tôi không thể chịu được những gì không tinh tế, bởi tôi là một người cực kỳ tinh tế mà. Vấn đề là ở chỗ, tôi vốn dị ứng với những người không tinh tế. Còn hoa thì tôi chỉ thích hoa phong lan và hoa tuyết nhưng⁽¹⁾. Chắc cậu chưa bao giờ nghe nói đến loài hoa này đâu nhỉ...

- Có, có, tôi biết.

- Ồi? Thật ngạc nhiên. Đó là loài hoa giống tôi nhất. Nếu một chàng họa sĩ phải vẽ tôi thì sẽ phải tuyệt vọng vì thật khó mà thể hiện được sự tinh tế làm nên con người tôi. Đây là loài hoa mà tôi yêu quý nhất.

Làm sao mà nghi ngờ được, Christa yêu quý, bởi mà là đứa mà mà yêu quý nhất mà.

Một chuyện như vậy không thể bịa ra được. Đó chính xác là cái mà người ta gọi là mèo khen mèo dài đuôi. Chẳng phải một trong số những bông hoa đó, hoa thủy tiên⁽²⁾, là tên loài hoa mà ta vẫn thấy trong từ ngữ dùng để chỉ sự tự mê đó sao?

Trong những màn độc thoại dưới dạng đối thoại trá hình đó, tôi phải đấu tranh lắm mới tìm được cơn tức cười trong lòng. Christa còn lâu mới vui cười vì những gì nó nói không hề có chút mỉa mai, không hề mang một tí nghĩa bóng nào. Nó chỉ nói về một chủ đề mà nó ưa thích nhất đó là tình yêu, niềm say mê, sự ngưỡng mộ, lòng nhiệt tình - những tinh túy vô bờ bến mà cô nàng Christa Bildung mang lại cho nó.

Thoạt đầu tôi thấy câu chuyện này có vẻ hài hước. Khi nó xảy ra, tôi vẫn còn tin nó là một con bé biết yêu người khác. Với tôi, sự tự phụ dường như không đáng bị lên án nếu kẻ yêu chuộng bản thân còn biết yêu thương người khác. Giờ thì tôi khám phá được rằng với Antéchrista tình yêu là một hiện tượng hoàn toàn mang tính phản xạ: một mũi tên xuất phát từ nó và hướng tới chính nó. Biên cung ngắn nhất trên cõi đời này. Liệu người ta có thể sống được trong một phạm vi nhỏ bé đến vậy không?

Đó là vấn đề của nó. Vấn đề của tôi là giúp bố mẹ tôi mở mắt ra. Danh dự của họ đang bị đe dọa: nếu nó dám nói xấu bố mẹ trước mặt tôi, thì nó còn cả gan nói những gì nữa về họ sau lưng tôi? Tôi không thể chịu đựng nổi việc bố mẹ tôi lại tỏ ra triu mến và tận tụy nhiều như thế đối với một kẻ đang khinh rẻ họ.

Sang tháng Hai, chúng tôi được nghỉ một tuần. Christa về nhà “tranh thủ tuyết rơi”. Câu nói này hoàn toàn tương xứng với con người của nó vì ngay cả đến những bông tuyết nó cũng phải tranh thủ.

Dịp đó là cơ hội để hành động.

Ngay sau hôm Antéchrista đi khỏi, tôi thông báo với bố mẹ là sẽ đến ôn bài ở nhà bạn và sẽ về nhà vào buổi tối. Sáng sớm hôm sau, tôi ra ga mua vé đi Malmédy.

Đương nhiên là tôi không có địa chỉ của Christa. Nhưng tôi vẫn muốn tìm ra quán bar chỗ nó làm cùng Detlev. Tại một thành phố hai vạn dân thì chắc không có đến ba mươi sáu ngàn quán xá kiểu này. Tôi mang theo chiếc máy ảnh chụp một lần.

Đoàn tàu càng đi đến gần các tỉnh miền Đông tôi càng thấy phấn chấn. Với tôi chuyến đi này là một cuộc viễn chinh siêu hình. Trong đời chưa bao giờ tôi có được một sáng kiến kiểu vậy: một mình đi đến một nơi xa lạ. Tôi say sưa ngắm nhìn tấm vé lượt đi và nhận ra không hề có dấu sắc trên chữ E trong từ Malmédy, trái hẳn với cách phát âm của bố mẹ tôi và tôi. Christa luôn nói Malmedy chứ không phải Malmédy. Vậy là chúng tôi đã nhầm khi đọc theo kiểu Đức.

Cách viết này cho thấy Christa đúng. Nghiêm túc mà nói, khó mà không nhận ra ý nghĩa của cái tên địa danh này⁽³⁾.

Chuyến đi này quả là không gọi cho tôi điều gì tốt đẹp cả. Nhưng cũng không kém phần đúng đắn khi nói rằng đây là việc cần phải làm. Tình hình đã đến mức không thể dung thứ được và tôi phải biết thêm về Antéchrista.

Bruxelles không có tuyết nhưng Malmedy thì có. Có cái gì đó khiến tôi ngây ngất khi rời nhà ga và bước đi hoàn toàn ngẫu hứng. Từ chỗ siêu hình, chuyến đi của tôi trở nên viễn vông. Tôi vào tất cả các cửa hàng bán đồ uống, chống tay vào quầy rượu và trịnh trọng hỏi:

- Detlev có làm ở đây không? Lần nào cũng vậy, người ta mở tròn mắt ngạc nhiên để trả lời tôi rằng chưa bao giờ họ nghe đến cái tên đó.

Lúc đầu tôi thấy yên tâm vì nếu đây là một cái tên hiếm thì càng dễ dàng cho tôi tìm kiếm. Sau hai tiếng lòng vòng hết quán này đến quán khác, tôi bắt đầu lo lắng. Có khi Detlev không tồn tại cũng nên.

Thế nếu Christa bịa ra tên này thì sao?

Tôi nhớ lại có lúc mẹ tôi gọi điện đến dịch vụ cung cấp thông tin để xin số điện thoại nhà Bildung thì cô nhân viên trả lời rằng không có cái tên đó trong danh bạ của vùng. Và chúng tôi suy ra là nhà họ quá nghèo không có tiền mắc điện thoại.

Thế nếu Christa bịa đặt ra gia đình thì sao?

Không, không thể thế được. Muốn nhập học phải xuất trình chứng minh thư. Chắc chắn nó tên là Bildung. Trừ khi nó làm giả giấy tờ.

Ở cái thành phố nhỏ bé đậm chất Đức này, tuyết đã biến thành bùn đen. Tôi không còn biết mình đến đây tìm gì nữa. Tôi lạnh. Tôi thấy mình đang ở cách nhà hàng năm ánh sáng.

Trên từng con phố, tôi lùng hết các quán bar hoặc cửa hàng có vẻ na ná giống nhau. Cũng có kha khá. Ở cái vùng hẻo lánh với tên gọi chả hay ho gì này chắc hẳn người ta cũng cần phải thay đổi không khí.

Tôi đến một quán cà phê lụp xụp vẫn đóng cửa. Trên cửa có ghi “Mở cửa vào bảy giờ tối.” Điều này cũng không thể khiến tôi đợi lâu thế được. Nơi này chả có vẻ gì là nơi tôi cần đến, khả năng tôi tìm đúng chỗ rất ít. Tuy vậy tôi vẫn muốn xác minh rõ ràng.

Tôi nhấn chuông. Không gì cả. Tôi nhấn tiếp và thấy một gã béo tóc vàng hoe đi ra, gương mặt trông giống một con lợn mới lớn.

- Xin lỗi, tôi nói, tôi cần gặp Detlev.

- Tôi đây.

Suýt nữa thì tôi ngã bổ chửng.

- Anh có chắc anh là Detlev không?

- Có.

- Christa có ở đây không?

- Không, cô ấy ở nhà cô ấy.

Như vậy đúng là anh ta sao? Thật buồn cười muốn chết. Tôi cố kìm lòng để không biểu lộ chút gì ra mặt.

- Anh cho tôi xin địa chỉ của cô ấy được không? Tôi là bạn cô ấy, tôi muốn đến thăm cô ấy.

Không chút nghi ngờ, chú lợn con đi tìm một mẫu giấy. Trong lúc anh ta ghi địa chỉ của Christa, tôi lấy máy ảnh và chụp vài bức về nhân vật huyền thoại này. Chụp được anh chàng David Bowie⁽⁴⁾ của các tỉnh miền Đông này như thế cũng bỏ công. Nếu anh ta giống chàng ca sĩ mắt hai màu thì tôi giống như nàng Công chúa ngủ trong rừng vậy.

- Cô chụp chân dung tôi đây à? anh ta ngạc nhiên hỏi tôi.

- Tôi chuẩn bị một bất ngờ cho Christa ấy mà.

Anh ta chìa cho tôi mẫu giấy với một nụ cười tươi tắn. Anh ta chắc hẳn là người tốt. Tôi vừa rút lui vừa nghĩ chắc chắn anh ta yêu Christa. Còn con bé, nếu nó đã bịa đặt nhiều đến thế về người yêu của mình thì là vì nó xấu

hồ về anh chàng. Có nghĩa là nó không hề yêu anh ta. Nếu anh ta có ngoại hình trông khá hơn đôi chút thì đã có thể giúp Antéchrista nâng cao uy tín của mình rồi. Khổ một nỗi anh chàng vừa xấu xí vừa béo ục ịch nên nó đã nghĩ tốt hơn là giấu nhem đi và kể rặt những điều bịa đặt về anh ta. Thật thâm.

Tôi vô cùng hài lòng khi thấy khu phố của Christa nằm ngay trong Malmedy. Tôi muốn con bé sống ở cái nơi gắn với điều ác này.

Việc nó nói dối đang sống trong một ngôi làng không hề khiến tôi ngạc nhiên. Nó nói dối như Cuội và thấy cần thiết phải làm cho không ai đoán định được điều gì.

Tôi tự hỏi liệu nó có gì phải giấu kín. Tại sao lại phải giữ bí mật về nơi ở của mình chứ? Sự tò mò trong tôi lớn dần khi tôi đến gần khu phố của nó.

Tôi không tài nào tin vào mắt mình khi nhìn thấy ngôi nhà. Nếu trên hòm thư không đề tên nhà Bildung thì tôi đã nghĩ đây là sự nhầm lẫn rồi. Đó là ngôi nhà của những người giàu có, một ngôi nhà to đẹp được xây dựng từ thế kỷ 19, kiểu nhà tiện nghi nơi ta có thể mường tượng ra giới quý tộc trong tiểu thuyết của Bernanos⁽⁵⁾ đang sống.

Nếu những người này không có trong danh bạ tức là họ nằm trong danh sách đỏ. Thật dễ để đoán rằng họ không muốn bị bất cứ ai quấy rầy.

Tôi nhấn chuông. Một người đàn bà khoác áo chống bụi ra mở cửa.

- Cô là mẹ của Christa phải không ạ?

- Không, tôi là người giúp việc ban ngày, bà ta trả lời, như đang sững sốt trước sự nhầm lẫn của tôi.

- Vậy bác sĩ Bildung có nhà không ạ? tôi hỏi một cách ngẫu hứng.

- Ông ấy không phải là bác sĩ, ông ấy điều hành các nhà máy Bildung.

Thế cô là ai?

- Một người bạn của Christa ạ.

- Cô muốn gặp cô Christa à?

- Không, không. Cháu đang chuẩn bị cho bạn ấy một bất ngờ ạ.

Nếu tôi không có bề ngoài trông giống một đứa trẻ con thì tôi tin rằng người phụ nữ đó đã gọi cảnh sát đến rồi.

Tôi chờ cho bà giúp việc ban ngày đi vào nhà rồi nhẹ nhàng chụp vài bức ảnh về ngôi nhà.

Tôi quay trở lại một trong những quầy bar tôi đã ghé qua và xin gọi điện. Đứng sát điện thoại, tôi giở các trang vàng và đọc: “Nhà máy Bildung - phốt phát, sản phẩm hóa học, chế biến nông sản.” Tóm lại là những kẻ phá hoại môi trường núp bóng đây. Tôi ghi lại những thông tin ấy cùng một vài địa chỉ nhà máy.

Tại sao cô nhân viên của dịch vụ chỉ dẫn thông tin lại bảo với mẹ tôi là không có gia đình Bildung nào ở vùng này nhỉ? Cũng có thể là vì tại những vùng nơi họ nổi tiếng giàu có, một số tên không còn là tên riêng nữa mà trở thành những nhãn hiệu, gần giống với họ nhà Michelin⁽⁶⁾ ở Clermont-Ferrant.

Không gì níu chân tôi ở cái thành phố ác này. Tôi đáp tàu trở về Bruxelles và nghĩ rằng một ngày của mình vậy là đã không hoài phí. Tuyệt phủ trắng xóa lên vạn vật.

9

Hai ngày sau các bức ảnh đã được rửa.

Đến lúc phải nói sự thật cho bố mẹ, tôi thấy xấu hổ. Vai trò của tôi trong vụ này thật đáng ghét. Nếu tôi chấp nhận thủ vai đó thì không phải là vì Christa đã nói dối - không phải lời nói dối nào cũng đáng chê trách - mà là bởi tôi không hề thấy nó có ý định dừng lại trong nhu cầu phá hoại chúng tôi.

Tôi mời bố mẹ vào cái nơi đã từng là phòng ngủ của tôi trước kia và kể. Tôi đưa ra những bức ảnh chụp ngôi nhà hoành tráng của dòng họ Bildung.

- Con là thám tử tư à? bố tôi hỏi giọng khinh miệt.

Tôi đã biết trước thế nào tôi cũng là người bị khiển trách.

- Nếu mà nó không nói xấu bố mẹ thì con đã chả đi rình mò như thế này.

Mẹ tôi như suy sụp.

- Chắc là trùng tên, bà nói. Một Christa Bildung nào khác chẳng.

- Là người cũng có một người yêu khác tên là Detlev ư? Trùng hợp quá nhỉ, tôi trả lời.

- Chắc cô bé phải có một động cơ chính đáng nào đó mới nói dối như thế, bố tôi tiếp lời.

- Động cơ ă? tôi vặn hỏi, nhận thấy nhu cầu phải chứng minh Christa là ai của mình gần như đáng khâm phục.

- Bố mẹ sẽ hỏi nó.

- Để nó tiếp tục dối trá nữa à? tôi hỏi.

- Nó sẽ không nói dối nữa đâu.

- Sao nó lại phải thôi nói dối chứ? tôi vặn thêm.

- Bởi vì nó sẽ phải đối mặt với sự thật.

- Thế bố mẹ nghĩ điều đó sẽ ngăn nó thôi không nói dối nữa à? Con nghĩ ngược lại nó sẽ nói dối nhiều hơn thì có.

- Có thể nó đang chịu một mặc cảm nào đó, bố tôi nói tiếp. Việc này cũng xảy ra đối với người giàu có mà, người ta đâu có chọn lựa được xuất thân của mình đâu. Nếu con bé giấu chuyện này tức là điều đó gây cho nó vấn đề. Việc nó nói dối không nghiêm trọng đâu.

- Nhưng điều đó không xứng với Detlev, tôi phản ứng. Điều duy nhất giúp Christa trở nên dễ mến chính là anh ta. Một anh chàng to xác tốt bụng chắc chắn không xuất thân từ tầng lớp tư sản. Nếu nó giới thiệu với chúng ta con người thật của anh ta thì con sẽ theo giả thuyết mặc cảm của bố. Nhưng không, nó đã phải bịa đặt cho chúng ta một anh chàng hiệp sĩ dũng cảm, điển trai, cao quý và u sầu. Bố thấy rõ là Christa không tìm cách tỏ ra nhũn nhặn và khiêm nhường về bản thân chút nào mà.

Và tôi chìa ra tấm ảnh của chàng David Bowie người Bỉ. Bố tôi rời và cười nhếch mép. Còn phản ứng của mẹ tôi thì mới đặc biệt; bà hét lên một tiếng ghê tởm khi nhìn thấy Detlev và thốt lên bằng một giọng khinh bỉ nhất:

- Sao nó lại làm thế với chúng ta?

Và tôi biết Christa đã mất đi một đồng minh. Trong mắt mẹ tôi, việc có người yêu có gương mặt lợn trầm trọng hơn việc nó mưu toan buộc chúng tôi thương hại nó bằng nguồn gốc nghèo khổ giả tạo.

- Những điều bịa đặt về anh chàng này có thể là lỗi bịch, nhưng đó là trò trẻ con, bố tôi lại lên tiếng. Phần còn lại có lẽ nó cũng không nói dối chúng ta nhiều đến thế đâu. Có thể nó phải tự trang trải tiền học thật, để khỏi phải phụ thuộc vào ông chủ là bố nó. Bằng chứng là bạn trai nó không phải người quý tộc.

- Nhưng việc đó đâu có ngăn cản nó sống ở nhà của bố mẹ nó chứ, tôi phản ứng.

- Nó mới có mười sáu tuổi. Có lẽ nó là người rất gắn bó với mẹ và các anh chị em mình.

- Hay chúng ta gọi điện cho bố nó thay vì ngồi đây nghĩ ra mấy thiên tiểu thuyết đi ạ? tôi đề nghị.

Mẹ tôi thấy bố lưỡng lự.

- Nếu anh không gọi thì để em, mẹ nói. Khi bố tôi gặp được lão Bildung ở đầu dây, ông bật loa lên.

- Ông là ông Hast, bố của Blanche, giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi thấy rồi.

Chúng tôi không biết ông này thấy gì. Nhưng ít ra thì hình như ông ta cũng biết đến sự tồn tại của chúng tôi. Điều này khiến tôi ngạc nhiên vì con gái ông ta vẫn chuyên môn bóp méo thông tin mà.

- Xin lỗi đã làm phiền ông ở nơi làm việc, ông bố tội nghiệp của tôi ập úng nói, vẻ rất rụt rè.

Hai người trao đổi với nhau đôi ba câu tầm phào. Sau đó, ông chủ nhà máy Bildung tuyên bố:

- Ông nghe này, ông bạn thân mến, tôi hài lòng vì Christa sống ở nhà ông bà, trong một gia đình. Ở thời buổi này như thế thì yên tâm hơn là thấy nó một thân một mình. Tuy nhiên, tôi thấy là ông bà hơi lạm dụng tình cảnh này đây. Tiền nhà mà ông bà yêu cầu thật là quá quắt. Bất cứ người nào khác ngoài tôi cũng sẽ từ chối trả một khoản tiền như thế cho một chiếc giường gấp trong một căn phòng dành cho người hầu như vậy. Chẳng qua là vì con gái tôi cứ năn nỉ mãi. Nó yêu quý Blanche, ông biết đấy. Tôi biết, ông chỉ là giáo viên còn tôi là giám đốc doanh nghiệp. Nhưng không vì thế mà ông yêu sách quá đáng được; vì ông đã cho tôi cơ hội nên tôi muốn nói với ông rằng tôi sẽ không chấp nhận việc tăng giá nhà mà ông áp đặt kể từ sau Giáng sinh đâu. Tạm biệt ông.

Và ông ta dập máy.

Bố tôi tái mặt. Mẹ tôi phá lên cười. Tôi thì ngập ngừng giữa hai thái độ ấy.

- Bố mẹ nhận thấy số tiền nó kiếm được nhờ chúng ta không? tôi hỏi.

- Có thể nó cần số tiền ấy cho một lý do mà chúng ta không biết chẳng, bố tôi nói.

- Bố vẫn khẳng khẳng bênh vực nó à? tôi tức tối.

- Ngay cả khi vừa hứng chịu sự xúc phạm do nó gây ra? mẹ tôi nhấn mạnh.

- Chúng ta đâu có được tất cả các mảnh ghép của trò chơi xếp hình, bố tôi bướng bỉnh. Không loại trừ khả năng nó dành số tiền ấy cho một tổ chức từ thiện.

- Anh mặc kệ khi bị coi khinh như một Thénardier⁽¹⁾ à?

- Bố kiên quyết từ chối suy xét nó một cách bộp chộp. Bây giờ chúng ta đã biết con bé có quyền lựa chọn. Nó có thể sống ở nơi nào nó thích. Vậy mà nó kiên quyết sống với chúng ta. Như vậy là nó thật sự cần chúng ta, dù chúng ta không thể mang lại điều gì đặc biệt cho nó. Liệu đó có phải là một lời kêu cứu?

Tôi không chắc đó là một lời kêu cứu. Không loại trừ việc câu hỏi mà bố tôi đưa ra là có cơ sở: tại sao nó lại chọn gia đình bé nhỏ của chúng tôi? Kiếm tiền một cách dễ dàng hẳn không phải động cơ duy nhất của nó.

Thái độ của bố mẹ tôi không khơi gợi lên trong tôi niềm kính trọng. Người ta đã nhạo báng họ một cách ngoạn mục. Thế nhưng dù có thất vọng thì họ cũng phản ứng mà không hề thấy cay đắng. Tôi không hề nghe thấy bố mẹ tức giận về vấn đề tiền bạc. Mẹ tôi thì cảm thấy bị phản bội vì vẻ xấu xí của Detlev. Thái độ của mẹ thật kỳ nhưng không hề nhỏ nhen. Còn bố tôi thì tỏ ra là người có tâm hồn cao thượng đến mức muốn tìm hiểu lý do thôi thúc Christa làm vậy.

Điều duy nhất khiến tôi phiền lòng trong sự độ lượng ấy của bố là việc tôi nhận ra mình sẽ không bao giờ được hưởng điều tương tự. Bố mẹ vẫn cư

xử như thế cả bố mẹ và tôi phải gánh vác mọi nghĩa vụ còn những người khác thì luôn có mọi quyền, thậm chí là luôn được tha thứ. Nếu Christa mắc lỗi thì ắt hẳn phải có một bí mật, một lời giải thích, những tình tiết giảm nhẹ nào đó, vân vân. Còn nếu tôi là thủ phạm thì chắc chắn tôi đã phải hứng chịu một trận mắng mỏ ra hồn rồi.

Nghĩ thế này làm tôi hơi bực mình một chút.

Chỉ còn việc đợi đưa con hoang đang trở về.

Chúng tôi thôi không nói đến Christa nữa. Tên của nó trở thành đề tài cấm kỵ. Dường như mọi người ngầm đồng ý với nhau rằng sẽ không đề cập đến một người khi người đó không có mặt để tự bảo vệ mình.

Tôi tự hỏi liệu Christa có biết chuyện gì đã xảy ra hay không. Thật khó mà biết chắc được. Nếu Detlev và người giúp việc cũng muốn giữ ngay nhiên cho Christa thì chắc là họ sẽ không kể về chuyến viếng thăm của tôi tới chỗ con bé. Còn về cú điện thoại tệ hại kia, có thể vì không muốn làm méch lòng con gái nên ông Bildung sẽ tránh không đề cập đến.

Bố tôi nói đúng: còn nhiều vùng tối. Vùng tối lớn nhất đó là chúng tôi có vai trò gì trong vụ này.

Về phần mình, tôi cũng tự đặt cho bản thân vài câu hỏi về anh chàng Detlev bí ẩn: tại sao một con bé ngạo mạn và tham vọng như nó lại chọn anh chàng này? Nó vốn là đứa vẫn được vô khối các chàng trai có nhiều điểm mạnh theo đuổi thế mà lại hài lòng với một kẻ tròn quay tốt bụng. Hẳn rồi, điều đó khiến nó trở nên dễ mến, nhưng với tôi dễ mến dứt khoát không phải là tính từ phù hợp với Christa nhất. Tôi chịu không thể đoán được.

Tối Chủ nhật đưa con lầm lỗi đã trở về. Thoạt nhìn tôi hiểu ngay là nó không hề biết gì. Trong lòng tôi thấy khó chịu vô cùng khi nó bắt chúng tôi phải chịu đựng hàng đống những câu nói quen thuộc nó tuôn ra.

Bố mẹ tôi khoan không giết ngay con cừu béo. Ngay lập tức họ ngồi vào bàn ăn.

- Christa, cô chú đã gọi điện cho bố cháu. Tại sao cháu lại nói dối chúng ta? bố tôi hỏi.

Con bé sững người, im lặng.

- Tại sao cháu toàn nói những điều bịa đặt thế? bố nhẹ nhàng gặng hỏi.

- Ông bà muốn tiền chứ gì? nó khinh khỉnh hỏi.

- Cô chú chỉ muốn sự thật.

- Tôi nghĩ ông bà đã biết sự thật rồi. Giờ còn muốn gì nữa?

- Cô chú muốn biết tại sao cháu lại nói dối cô chú? bố nhắc lại.

- Vì tiền, con bé hung hăng nói.

- Không: món tiền ấy, cháu có thể kiếm được một cách dễ dàng bằng cách khác. Thế thì tại sao?

Thế là ngay lập tức Christa chuyển ngay chiến sang lược oan Thị Màu⁽²⁾, nhưng trong trường hợp của nó thì thật thâm hiểm. Nó làm ra vẻ như bị xúc phạm:

- Tôi đã tin tưởng các người! Vậy mà các người đến moi móc tôi một cách hèn hạ...

- Đừng đảo lộn vai trò như thế.

- Khi người ta yêu quý ai, người ta tin nhau đến cùng! nó gào lên.

- Cô chú cũng chỉ yêu cầu có thể. Vì vậy cô chú muốn biết tại sao cháu lại nói dối?

- Ông không hiểu gì cả! con bé hét lên. Tin nhau đến cùng nghĩa là không yêu cầu người ấy phải giải thích gì cả.

- Cô chú rất vui vì cháu đã đọc Kleist⁽³⁾. Nhưng cô chú không phải là những người tinh tế như cháu nên cô chú cần biết thêm thông tin.

Tôi hết sức ngạc nhiên về sự bình tĩnh của bố. Tôi chưa bao giờ nghe thấy ông nói như thế.

- Như thế không công bằng! Các vị có ba người trong khi tôi chỉ có một mình! con bé tử vì đạo còn nói tiếp.

- Đó là điều mà ngày nào cậu cũng bắt tôi phải chịu đựng từ khi cậu ở đây đây, tôi nói xen vào.

- Cả mày nữa! nó nói với tôi như khi César nói với Brutus vào ngày bị sát hại. Tao cứ tưởng mày là bạn tao! Mày nợ tao tất cả!

Điều khiến tôi ngạc nhiên là vẻ chân thành của nó. Nó tin vào tính xác thực của những điều nó nói. Lẽ ra tôi có thể nói hàng tá thứ để đáp trả những điều quá quắt mà nó nói ra, tuy nhiên tôi vẫn mặc nó lấn tới và không nói một lời nào. Trước hết vì đó là một phương pháp hiệu quả, tiếp đến là bởi sự sa lầy của nó là một màn kịch phải thưởng thức trong im lặng.

- Nếu cháu không giải thích được tại sao cháu lại nói dối, bố tôi nói nhẹ nhàng, thì có thể là cháu bị bệnh nói dối rồi. Đây là một loại bệnh thường gặp, bệnh nói dối. Nói dối chỉ để nói dối...

- Thật vớ vẩn! nó hét lên.

Tôi sững sờ khi thấy mức độ khó chịu của nó trước nhận xét đó. Phải chăng nó không biết rằng nó đang được vào một vai rất dễ sao? Nó tự chui vào cái bẫy của sự hung hăng vốn là chiến thuật gốc gác nhất. Bố tôi gần bó với nó đến mức nó có thể viện dẫn ra những lý do kỳ cục nhất trên đời, ông cũng tin theo. Đàng này, nó lại tự đâm thẳng vào thế thua.

Mẹ tôi không nói một lời nào trong suốt cuộc tranh luận. Tôi hiểu mẹ mình đủ để biết mẹ đang nghĩ gì. Từ nay khi nhìn vào mặt Christa, bà sẽ thấy cái đầu của Detlev in chổng lên trên đó. Vì thế mẹ không ngừng nhìn con bé với vẻ kinh hoàng.

Trong cơn thịnh nộ cuối cùng của mình, Christa nói thẳng vào mặt chúng tôi:

- Mặc xác các người, các người chỉ là một lũ gốc, các người không xứng đáng với tôi! Người nào yêu tôi sẽ đi theo tôi!

Rồi nó chui vào phòng tôi, không ai đi theo nó vào đấy.

Nửa tiếng sau nó đi ra cùng với đồ đạc của mình. Chúng tôi vẫn không hề cử động.

- Các người đã đánh mất tôi rồi! nó hét lên.

Nó đi ra khỏi nhà và đóng sập cửa lại.

Bố tôi yêu cầu mọi người *miễn bàn luận*.

- Christa đã không giải thích gì với chúng ta, bố nói. Trong lúc còn nghi ngờ, chúng ta nên tránh lên án nó. Vì chúng ta không biết được mục đích của nó nên chúng ta sẽ không nói điều gì xấu về cô bé này.

Kể từ lúc đó không còn chuyện gì liên quan đến nó xen vào giữa chúng tôi.

Christa vẫn tiếp tục đến trường đều đặn, còn tôi thì lờ nó đi một cách kiêu ngạo.

Một hôm, biết chắc không có ai nhìn thấy, nó lại gần nói với tôi.

- Detlev và bà giúp việc đã kể với tao. Chính mày đã tìm đến bởi móc tao.

Tôi lạnh lùng nhìn nó không nói một lời.

- Mày đã làm nhục tao! nó nói tiếp. Mày đã làm nhục cuộc sống riêng tư của tao, mày có hiểu không?

Vẫn là cái câu “mày có hiểu không?”

Nó là người đã đè tôi và lột quần áo tôi ra, chính nó là người chế giễu khi thấy tôi không còn mảnh vải trên người, giờ nó lại là người kết tội tôi đã làm nhục nó ư?

Tôi vẫn giữ im lặng và mỉm cười.

- Mày còn đợi gì mà không đi mách lẻo với mọi người đi? nó nói tiếp. Tao tin là mày thích bôi nhọ tao với đám bạn của tao và gia đình tao lắm.

- Cái đó à, đó là cách của mày, Christa, không phải cách của tao.

Câu trả lời này hẳn khiến nó yên lòng: nó có nhiều lý do khi sợ tôi kể sự thật với bố nó hoặc hội bạn của nó. Tuy vậy, nó không hề cảm thấy thoải mái khi phát hiện ra tôi không thêm làm việc đó. Nó nhận ra thế của tôi đang đè bẹp nó còn nó thì rơi vào bế tắc.

- Cứ đóng vai công chúa đi, nó phản ứng. Việc này không hợp với cách sống và vai trò thám tử tư thảm hại của mày đâu. Chẳng cần phải hỏi mày đã mong muốn hại tao đến mức nào để làm được việc đó!

- Sao tao lại phải lao tâm khổ tứ đi hại mày chứ Christa, trong khi mày rất có năng khiếu trong việc tự làm hại chính mình? tôi thủng thủng nhận xét.

- Tao nghĩ bố mẹ mày và mày chắc hẳn phải tốn khá thời gian để nói xấu tao nhỉ. Ít ra thì điều đó cũng khiến bọn mày cũng có cái để làm.

- Mày có thể không tin, nhưng ở nhà tao chả ai nói về mày bao giờ.

Tôi quay người bỏ đi, trong lòng thấy vui vì sự mạnh mẽ của mình.

Vài ngày sau, bố tôi nhận được một lá thư của ông Bildung:

Trò lừa đảo mà ông bà toan giở ra với con gái tôi thật hèn hạ. Christa đã làm đúng khi rời bỏ nhà các vị. Hãy lấy làm vui mừng vì tôi đã không tố cáo các vị với cảnh sát.

- Nó đang cố tìm mọi cách để chúng ta phản ứng đây mà, bố tôi đọc cho chúng tôi bức thư. Mặc kệ thôi, anh sẽ chẳng bao giờ biết được mình đã mắc tội lừa đảo nào.

- Sao anh không gọi cho ông ta để kể hết sự thật? mẹ tôi gợi ý.

- Không. Đó chính xác là điều mà Christa đang mong muốn.

- Tại sao? Nếu thế thì nó mất hết chứ.

- Thì rõ là nó muốn mất hết mà. Còn anh, anh không muốn thế.

- Ngay cả khi nó dựng lên cho anh một hình ảnh xấu xa thế anh cũng kệ à? mẹ năn nỉ.

- Đúng, vì anh biết mình không làm điều gì đáng trách cả.

Ở trường, dường như đám bạn của Christa giờ nhìn tôi với vẻ khinh bỉ cực độ. Tôi những muốn nghĩ rằng đó là do mình lo sợ quá mức.

Nhưng rồi một buổi sáng, thằng bạn thân nhất của nó đến nhổ vào mặt tôi. Vậy là tôi hiểu rằng chúng hoang tưởng bị hại đã không lừa phỉnh tôi. Tôi những muốn tóm lấy nó để hỏi nguyên nhân gì khiến nó nhổ bọt vào mặt tôi như thế.

Lúc đó, tôi bắt gặp Christa đang chăm chăm nhìn tôi vẻ tinh quái. Và tôi hiểu ngay ra nó muốn xem phản ứng của tôi như thế nào. Vậy nên tôi quyết định xem như không nhìn thấy nó.

Những trò làm chúng tôi nổi cáu liên tiếp diễn ra. Mẹ tôi nhận được thư của bà Bildung trong đó có những lời lẽ ngọc ngà này:

Con gái Christa của tôi cho hay bà đã bắt nó phải khóa thân trước mặt bà. Tôi thấy thật đáng tiếc là người ta vẫn còn cho bà đảm trách công việc dạy học.

Còn tôi thì hân hạnh nhận được lá thư chữ rửa của Detlev báo cho tôi biết rằng tôi sẽ chết mà không biết mùi đời, bởi ai mà thêm một con cá ngừ như tôi? Tác giả bức thư là một thanh niên khôi ngô đến thế thì thiếu gì mắt mũi cơ chứ.

Chúng tôi gần như thích thú khi tỏ ra thờ ơ với những lời khiêu khích tục tĩu như thế. Chúng tôi trao đổi với nhau những bức thư đến từ các tỉnh miền Đông với một nụ cười nơi khóe môi mà không bình phẩm lời nào.

Chúng tôi không hề nói về chuyện đó và tôi cũng không nghĩ đến nó ít hơn. Tôi tự cho là mình biết nhiều thông tin hơn bố về trường hợp của Christa và không ngăn mình kết luận trong lòng rằng: “Tôi biết điều mà không ai biết: nó tên là Antéchrista. Nếu nó đã chọn chúng tôi làm mục tiêu thì đó là vì trong thế giới tầm thường này, chúng tôi vẫn là những người ít giống cái ác nhất. Nó đến để sáp nhập chúng tôi vào quyền năng của nó nhưng đã không làm được: làm sao nó có thể tiêu hóa được thất bại này cơ chứ? Nó còn muốn tự hủy hoại mình, với mục đích duy nhất là kéo chúng

tôi chìm vào trạng thái suy sụp của nó. Bởi thế nên chúng tôi mới thấy tuyệt đối cần thiết phải trở ì ra.”

Việc không phản ứng gì đòi hỏi nhiều sức lực hơn điều ngược lại. Tôi không thể nào biết được Christa đi kể những gì về tôi với đám sinh viên nhưng chắc phải tồi tệ lắm. Tôi cho là thế khi bắt gặp những ánh mắt ghê tởm nhìn tôi từ đó.

Tôi khiến mọi người ghê tởm đến mức ngay cả Sabine cũng đến quát vào mặt tôi:

- Mày lại còn định chiếm đoạt cả tao nữa cơ đấy! Thật xấu xa!

Rồi con cá trích chạy mất tích, hai vây khua khoảng, còn tôi thì nhìn theo nó và tự hỏi không biết động từ chiếm đoạt nó dùng ở đây có nghĩa gì.

Sự tinh quái của Antéchrista nằm trong bí mật về những cáo buộc của nó. Thường thì bố mẹ và tôi không biết được bản chất của những lời mắng chửi mà chúng tôi phải hứng chịu mà chỉ thấy là chúng thật hèn hạ.

Ở trường đại học cũng như ở những nơi khác, những kẻ phản ứng lại với tai tiếng của chúng tôi không hề biết rằng chúng tôi vô tội và không hề hay biết gì. Và thế là, họ không biết rằng mình đang diễn một màn hài kịch có nội dung tai quái hiểm có: phải làm cho chúng tôi xấu hổ về những hành động mà chúng tôi không thể biết là nghiêm trọng đến mức nào - ăn cắp? làm nhục? giết người? hay tội dâm ô với người đã chết? - với mục đích rõ ràng là buộc chúng tôi sẽ phải đi hỏi ngọn nguồn sự việc.

Chúng tôi vẫn vững vàng. Điều này thật khó, nhất là đối với tôi, khi trường đại học là cuộc sống xã hội duy nhất. Điều không may đó khiến tôi kinh ngạc. Mười sáu tuổi đầu, tôi chỉ có một đứa bạn duy nhất, và nó là một thử thách cực lớn. Tôi cảm thấy những phiền muộn vẫn chưa thôi đeo đuổi mình.

10

Christa còn sa lầy đến mức nào nữa đây? Câu hỏi này làm tôi mất ngủ.

Tôi không tin chắc được như bố rằng không cần phải làm gì cả. Trừ trường hợp phải đáp trả, nếu không sẽ chẳng có gì khiến tôi làm khác cả - và nhất là tôi sẽ không lên tiếng bảo vệ mình. Lên tiếng là tạo cơ hội cho tấn công. Việc giữ im lặng khiến tôi giống như một bánh xà phòng không thể nào chộp được. Vì thế những lời vu khống ngày càng trắng trợn sẽ chỉ sượt qua tôi mà thôi.

Thật không may là sự trợ ì đó không hề làm Antéchrista nản lòng. Nó quyết không từ bỏ ý định của mình. Tôi cần phải tìm ra giải pháp để đáp trả. Nhưng tôi không tài nào nghĩ ra được cách gì.

Giá mà ít ra tôi hiểu được đối thủ của mình! Nhưng tôi cảm nhận được những ý đồ của nó dù không làm sáng tỏ được chúng. Tôi vẫn không tài nào biết được tại sao nó lại nói dối chúng tôi nhiều đến thế: sự quyến rũ của nó mạnh đến mức nó chả cần phải bịa đặt bất cứ điều gì cũng có thể lừa phỉnh chúng tôi. Thế mà, nó vẫn tiếp tục nói dối thật ngoạn mục.

Chẳng nhẽ nó lại nghi ngờ chính mình đến thế? Có lẽ nó cho là chỉ có thể chiêu lòng người khác bằng những lời nói dối thái quá hoặc bằng tất cả những gì khác trừ con người thật của nó: nếu mà nó không nghĩ là bắt buộc phải trở nên lợi hại như thế thì có khi điều này cũng khiến mọi người xúc động đấy. Tôn trọng sự thật không phải là nỗi ám ảnh lớn của tôi và tôi có thể thấy căn bệnh hoang tưởng của nó đáng yêu nếu chúng vô hại. Ví dụ, việc kể cho tôi rằng Detlev đẹp lòng lấy là một lời nói dối cảm động. Nếu nó không dùng việc đó vào mục đích duy nhất là đê bẹp tôi thì tôi cũng chẳng thấy có gì không ổn cả. Vấn đề của Christa là nó không hề nhằm đến điều gì khác ngoài mối tương quan về lực lượng.

Còn tôi, những câu chuyện về kẻ thống trị và người bị cai trị làm tôi bực mình hết chỗ nói. Cũng có thể đó chính là lý do mà trước đây tôi chưa hề có

lấy một đứa bạn trai hay bạn gái nào. Tôi đã thấy quá nhiều, ở trường cấp ba cũng như ở những nơi khác, danh nghĩa cao quý của tình bạn bị gắn với những quan hệ lệ thuộc mờ ám, những công cụ xúc phạm có hệ thống, những cuộc đảo chính thường xuyên, những thái độ quy phục đáng ghê tởm, thậm chí những phương sách đồ tộ trắng trợn.

Tôi quan niệm khá thoải mái về tình bạn: nếu đó không phải là tình bạn giữa Oreste và Pylade⁽¹⁾, giữa Achille và Patrocle⁽²⁾, giữa Montaigne và La Boétie⁽³⁾, thì là bởi vì đó là nó, bởi vì đó là tôi, vậy nên tôi không muốn có tình bạn đó. Nếu nó đã nhường chỗ cho sự đê hèn nhỏ nhất, cho sự ganh đua vụn vặt nhất, cho bóng dáng một ham muốn, cho bóng dáng của một bóng dáng thì tôi cũng sẵn sàng lấy chân gạt phăng nó đi.

Làm sao trước đây tôi lại có thể tin rằng với Christa sự thể như vậy có thể là “vì đó là nó, vì đó là tôi” được chứ? Đây là sự rảnh rang đáng sợ trong tâm hồn tôi cho phép con bé tìm thấy ở nơi tôi một vương quốc đã bị xâm chiếm? Tôi thấy xấu hổ vì nó đã lừa bịp được tôi một cách dễ dàng.

Ấy thế nhưng tôi lại thấy tự hào lạ lùng. Nếu người ta lừa dối tôi thì đó là bởi vì trong một khoảnh khắc nào đó tôi đã yêu. “Tôi nằm trong số những người biết yêu chứ không phải những kẻ biết thù hận”, như nhân vật Antigone trong vở kịch cùng tên của Sophocle tuyên bố. Chưa ai nói được điều gì hay hơn thế.

Chiến dịch vu khống của Christa đã chuyển sang quy mô của một âm mưu tẩy chay. Đôi lúc tôi muốn cười phá lên khi nghĩ đến những tập tục kỳ quặc được gán ghép cho giáo phái mang tên gia đình Hast này.

Tôi thấy mình quan trọng hơn tôi tưởng. Tôi vẫn tự coi mình là kẻ bị lãng quên ở khoa khoa học chính trị này, giờ tôi bỗng trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt.

- Biến đi, đồ bẩn thỉu, một hôm có thằng ở lớp hét vào mặt tôi như thế.

Đồ bẩn thỉu ấy không hề nghe theo. Lũ sinh viên phải chịu đựng sự có mặt tẻ nhạt của tôi. Có lúc tôi vượt qua được tình cảnh đó với sự hài hước và

nhìn kẻ khác bằng ánh mắt kiêu ngạo. Thái độ ấy luôn tỏ ra có hiệu quả dù nhỏ.

Hỡi ôi, thường thì cách đó chỉ khiến tôi thấy mệt mỏi mà thôi.

Trong cái rủi có cái may. Ở nhà, tôi đã lấy lại được căn phòng của mình và quyền được đọc sách. Tôi chưa khi nào đọc nhiều như thời gian này. Tôi đọc ngẫu nhiên, vừa là để bù lại sự thiếu hụt đã qua vừa là để đương đầu với cuộc khủng hoảng sắp nổ ra. Những ai tin rằng đọc là cách chạy trốn là hoàn toàn sai sự thật. Đọc chính là đối mặt với thực tại trong trạng thái cô đọng nhất của nó - điều này lạ là nó không đáng sợ bằng việc phải đương đầu với sự nhạt nhẽo triền miên.

Những gì tôi trải qua là một loạt những thử thách, và thử thách kinh khủng nhất chính là không thể đương đầu một cách mạnh mẽ với cái ác. Người ta nhầm khi tin vào việc đọc một cách hù dọa. Đó chính là lúc tôi bắt đầu đọc Bernanos, chính xác là tác giả mà tôi đang cần.

Trong cuốn *Kẻ bịp bợm*, tôi đọc được câu này: “Sự tâm thương chính là thờ ơ với cả cái tốt lẫn cái xấu.” Tôi đã được mở mang ra rất nhiều.

Tôi vừa đến lớp vừa chạy: tôi bị muộn. Tôi hỗn hển lao vọt vào hội trường: thầy giáo vắng mặt và Christa đang tranh thủ nhảy lên chỗ thầy để ba hoa điều gì đó mà tôi không rõ. Tôi bước lên hàng ghế của mình, trên bậc cao nhất. Khi ngồi xuống tôi nhận thấy sự im lặng bao trùm kể từ lúc tôi bước vào lớp: Christa im bật từ lúc tôi đi vào.

Tất cả đám sinh viên đều quay lại nhìn tôi và tôi hiểu ngay ra chủ đề chính trong câu chuyện mà Antéchrista kể với họ. Tôi biết mình không thể nào thờ ơ trước một sự xấu xa thô thiển đến thế.

Chẳng cần phải suy nghĩ. Tôi đứng phắt dậy và bước xuống mấy bậc mà tôi vừa leo lên. Tôi bình tĩnh đi về phía Christa, một sự chắc chắn thôi thúc trong lòng làm tôi muốn bật cười.

Nó mỉm cười, tin chắc đã thắng được lòng kiên nhẫn của tôi: cuối cùng tôi sẽ làm điều mà nó hằng mong muốn: chửi rủa nó, đối đầu với nó, thậm

chí tát nó, còn nó sẽ được sống trong phút giây huy hoàng, nó đang đợi tôi.

Tôi ôm lấy khuôn mặt nó và gắn chặt môi mình vào môi nó. Tôi vận dụng sự kém cỏi của những Renaud, Alain, Marc, Pierre, Thierry, Didier, Miguel... để hành động một cách ngẫu hứng, bằng một thứ ngôn ngữ mang tên thần cảm và ngẫu nhiên, cái mà loài người đã phát minh ra một cách phi lý nhất, vô ích nhất, đáng chú ý nhất và đẹp nhất: một nụ hôn như trong phim.

Tôi không hề gặp phải bất cứ phản kháng nào. Đúng là tôi đang tận hưởng những hệ quả mạnh mẽ nhất do sự bất ngờ mang lại: một phần thưởng ngoài mong đợi. Vậy là, tôi đã chơi trò âu yếm đầy man trá với môn vật tay bằng mồm này.

Sau khi đã bày một hồi lâu cho nó thấy cách nghĩ của mình, tôi đẩy nó ra và quay về phía giảng đường đang sững sờ và hoan hỉ. Chiến thắng vang dội, tôi cất vang giọng hỏi những kẻ ngốc nghếch còn lại:

- Còn ứng cử viên nào khác nữa không?

Biên cương của tôi rất rộng. Là một anh lính cầm lao thiện nghệ, tôi chỉ còn việc cầm tám mươi mũi giáo và đâm xuyên thủng tất cả bọn họ. Nhưng với lòng khoan dung bao la của mình, tôi bằng lòng với việc kiêu hãnh liếc nhìn bọn họ, xử trảm bằng ánh mắt mấy cái đầu quá đáng khinh rồi rời khỏi giảng đường, để lại đằng sau lưng một nạn nhân khốn khổ suy sụp, đang bế tắc.

Hôm sau là kỳ nghỉ lễ Phục sinh.

Christa trở về nhà nó. Tôi thấy vui khi tưởng tượng ra cô nàng bị đóng đinh trên cây thập tự ở Malmedy: một sự tưởng tượng viễn vông hợp thời. Bố mẹ và tôi không còn nhận được những bức thư khiếm nhã nữa.

Hai tuần sau chúng tôi đi học trở lại. Người ta không bao giờ nhìn thấy Christa ở trường đại học nữa. Không ai hỏi tôi tin tức gì của nó. Cứ như thể nó chưa bao giờ tồn tại vậy.

Tôi vẫn mười sáu tuổi, tôi vẫn chưa từng ngủ với ai, ấy thế nhưng vị thế của tôi đã thay đổi ghê gớm. Người ta tôn trọng kẻ đã tự tạo ra cho mình danh tiếng lẫy lừng trong lĩnh vực hôn hít.

Thời gian cứ thế trôi đi. Tôi không thi đỗ kỳ thi tháng Sáu: đầu óc tôi cứ để đâu đâu. Bố mẹ tôi đi du lịch, không quên báo trước rằng tôi không được phép trượt kỳ thi tháng Chín.

Tôi còn lại một mình ở nhà. Chưa bao giờ tôi ở một mình lâu đến thế và thấy vô cùng thích thú. Nếu như không có mấy thứ bài vở chán ngắt cần phải nhồi nhét vào đầu này thì đó đã là một kỳ nghỉ lý tưởng rồi.

Đó là một kỳ nghỉ lạ lùng. Cái nóng nực của thành phố Bruxelles xấu xí đến mức khô hài. Tôi đóng hẳn cửa chớp lại: tôi ở trong bóng tối và im lặng. Tôi trở thành một ngọn rau diếp xoắn.

Chả bao lâu sau, tôi sống trong bóng tối giống như giữa ban ngày. Tôi không bật đèn bao giờ; thứ ánh sáng yếu ớt qua khe cửa chớp với tôi là đủ.

Ngày tháng của tôi không biết đến một nhịp điệu nào khác ngoài sự tăng giảm của những tia nắng yếu ớt. Tôi không hề thò mặt ra ngoài. Tôi tự đặt ra cho mình một lời đánh cược vô lý đó là cầm cự trong suốt hai tháng đầy ải này, với số thức ăn dự trữ trong tủ. Việc thiếu thức ăn tươi đã khiến cho vẻ mặt thiếu não của tôi càng trở nên thâm thắm.

Tôi không thích một tí nào những gì mình học. Tôi quyết định phải thi đỗ vì lòng kiêu hãnh rồi sau đó sẽ chuyển ngành học. Tôi tự gán cho mình nhiều số phận khác nhau nhất có thể: nào là nhân viên nhà tang lễ, nhà cảm tía, người bán giáo, bán hoa, chuyên gia đẽo đá, giáo viên dạy bắn cung, thợ lò sưởi, thợ sửa ô, người chuyên an ủi trên truyền hình, kẻ mua bán lòng khoan dung.

Điện thoại không bao giờ đổ chuông. Ngoài bố mẹ ra ai là người có thể gọi điện cho tôi được chứ? Bố mẹ tôi còn đang bận dạo quanh những con sông thanh bình, chụp ảnh người Scotland mặc váy, chiêm ngưỡng bốn mươi thế kỷ từ trên đỉnh các Kim tự tháp, dùng bữa với người Papou, bộ tộc

ăn thịt người cuối cùng - tôi không biết họ đang tự sưởi ấm mình bằng những trò ngoại lai nào nữa.

Ngày 13 tháng Tám, tôi bước sang tuổi mười bảy. Điện thoại cũng chẳng đổ chuông nhiều hơn. Có gì đáng ngạc nhiên đâu: những sinh nhật vào mùa hè có bao giờ được tổ chức đâu.

Vì lẽ tuổi mới này cũng không có gì là quan trọng nên tôi lãng phí hàng giờ vào buổi sáng với một cái đầu trống rỗng như mảnh đất vô chủ, nơi đó tôi đang giả vờ ôn bài kinh tế chính trị - thực sự mà nói, tôi không hề ý thức được vực thẳm nơi tâm trí tôi đang hối hả lao vào.

Bỗng nhiên, đến giữa buổi chiều, tôi có nhu cầu cấp bách là được nhìn thấy một cơ thể. Trong khi đó, tôi chỉ có một cơ thể duy nhất.

Tôi đứng dậy, như một bóng ma, rồi mở cánh cửa tủ là một cái gương lớn. Tôi thấy trong gương một cây rau diếp xoắn mặc một chiếc áo sơ mi rộng màu trắng.

Vì vẫn chưa thấy có cơ thể nào cả, tôi bèn cởi áo ra và ngắm mình.

Thất vọng: điều kỳ diệu đã không diễn ra. Việc tôi khóa thân trong gương chẳng hề gợi lên tí chút tình yêu nào. Tôi đành phải bằng lòng với triết lý: tôi đã quen với việc mình không yêu bản thân rồi. Vả lại, “điều đó” vẫn còn có thể xảy đến với tôi. Tôi còn ối thời gian.

Và cũng chính trong tấm gương đó, tôi đã chứng kiến những hiện tượng kinh hoàng.

Tôi thấy người chết đang tóm lấy người sống.

Tôi thấy hai cánh tay mình giơ lên ngang vai, theo động tác bị đóng đinh trên cây thập tự, rồi khuỷu tay gấp lại thành góc nhọn và hai bàn tay úp vào nhau, cầu kinh bất đắc dĩ.

Tôi thấy các ngón tay mình nắm chặt lại thành hai nắm đấm, hai vai mình căng cứng như một chiếc cung tên, tôi thấy lồng ngực mình méo mó vì gắng sức rồi tôi thấy cơ thể đó không còn là của tôi nữa và quên hết cả xấu hổ, tôi tập bài tập thể dục mà Antéchrista vạch ra.

Như vậy, ý đồ của nó đã được thực hiện, chứ không phải là ý muốn của tôi.